

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ МІСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

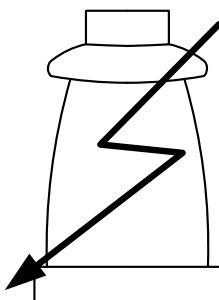
В. Ф. Рой

КОНСПЕКТ ЛЕКЦІЙ

з курсу

«Техніка та електрофізика високої напруги»

(для студентів 4 курсу денної і заочної форм навчання
за напрямом підготовки 6.050701 «Електротехніка та електротехнології»
(0906 «Електротехніка») зі спеціальності «Електротехнічні системи
електроспоживання» та слухачів другої вищої освіти)

Харків
ХНАМГ
2009

Рой В. Ф. Конспект лекцій з курсу «Техніка високих напруг» (для студентів 4 курсу денної і заочної форм навчання за напрямом підготовки 6.050701 «Електротехніка та електротехнології» (0906 «Електротехніка») зі спеціальності «Електротехнічні системи електроспоживання» та слухачів другої вищої освіти) / В. Ф. Рой; Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. – Х.: ХНАМГ, 2009. – 170 с.

Укладач: В. Ф. Рой

Рецензенти: д.т.н., професор кафедри електропостачання міст Харківської національної академії міського господарства В. А. Маляренко,
к.т.н., доц. кафедри Техніки і електрофізики високих напруг
Київського політехнічного інституту В. О. Шостак

Рекомендовано кафедрою Електропостачання міст,
протокол № 8 від 07.05.2009 р.

ЗМІСТ

Вступ	6
РОЗДІЛ ПЕРШИЙ	
Основні поняття та визначення електрофізики високих напруг 7	
1. Електрофізичні процеси в газах	11
1.1. Газові діелектрики.	11
1.2. Ударна іонізація	15
2. РОЗДІЛ ДРУГИЙ	
Види електричних полів	23
2.1. Характеристика полів між електродами різної форми	23
2.2. Регулювання електричних полів гірлянди ізоляторів	30
2.3. Регулювання електричних полів у внутрішньої ізоляції	32
2.4. Використання конденсаторних обкладинок	33
2.5. Використання напівпровідникових плівок	35
3. РОЗДІЛ ТРЕТІЙ	
Корона на проводах ЛЕП	37
3.1. Природа виникнення коронного розряду	37
4. РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ	
Розряди в повітряних проміжках при грозових перенапругах ..	48
4.1. Параметри грозових імпульсів	48
4.2. Розряди в довгих повітряних проміжках	50
4.3. Характеристика грозових перенапруг	54
4.4. Характеристики грозової діяльності	56
РОЗДІЛ П'ЯТИЙ	
Розряди вздовж поверхні твердих ізоляторів	59
5.1. Вплив поверхні твердого діелектрика на розвиток розряду ...	59
5.2. Розряд по зволоженій і забрудненій поверхні ізоляторів	62
5.3. Часткові дуги (розряди)	63
5.4. Вибір ізоляторів залежно від зовнішнього середовища	64
5.5. Дуговий розряд	66
6. РОЗДІЛ ШОСТИЙ	
Розряди в рідких діелектриках	68
6.1. Фізична природа розряду в рідких діелектриках	68
6.2. Комбінована ізоляція	71

7.	РОЗДІЛ СЬОМИЙ	
	Електропровідність твердих діелектриків	74
7.1.	Внутрішня і зовнішня ізоляція електрообладнання	74
7.2.	Основні властивості внутрішньої ізоляції	74
7.3.	Механізми пробою твердих діелектриків	76
7.4.	Ізоляція трансформаторів	79
7.5.	Конструкція ізоляції трансформаторів	81
8.	РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ	
	Поляризація діелектриків	84
8.1.	Види поляризації діелектриків	84
9.	РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ	
	Методи контролю внутрішньої ізоляції	89
9.1.	Використання абсорбційних струмів для контролю ізоляції . . .	89
9.2.	Контроль ізоляції підвищеною напругою	91
9.3.	Види випробувальних напруг	92
9.4.	Випробування і координація ізоляції за рівнем перенапруг . .	93
9.5.	Контроль міжфазної ізоляції	94
9.6.	Випробувальні трансформатори і методика випробувань	95
9.7.	Контроль ізоляції за інтенсивністю часткових розрядів	96
9.8.	Контроль ізоляції за тангенсом кута діелектричних втрат	97
10.	РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ	
	Високовольтні ізолятори	100
10.1.	Класифікація ізоляторів	100
10.2.	Вводи високовольтні маслонаповнені	101
11.	РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ	
	Види старіння внутрішньої ізоляції	110
11.1.	Електричне старіння	103
11.2.	Старіння від механічних навантажень	104
11.3.	Вплив зволоження на процеси старіння	105
11.4.	Роль часткових розрядів у старінні ізоляції	106
11.5.	Теплове старіння ізоляції	106
12.	РОЗДІЛ ДВНАДЦЯТИЙ	
	Захист електрообладнання від ударів блискавки	108
12.1.	Ефективність захисту електрообладнання	108
12.2.	Зона захисту одиночного стрижневого блискавковідводу	111
12.3.	Зона захисту подвійного стрижневого блискавковідводу	112

12.4.	Зона захисту подвійного блискавковідводу різної висоти	114
12.5.	Зона захисту тросових блискавковідводів	115
12.6.	Заземлення блискавковідводів	117
13	РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ	
	Апарати захисту від перенапруг	122
13.1.	Захисні проміжки (ПЗ)	122
13.2.	Трубчасті розрядники (РТ)	123
13.3.	Вентильні розрядники	124
13.4.	Обмежувач перенапруг нелінійний (ОПН)	128
13.5.	Довго-іскрові розрядники (РДІ)	130
14.	РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ	
	Хвильові процеси в ЛЕП	135
14.1.	Рівняння хвильового процесу	135
14.2.	Заломлення і відбиття хвиль	136
14.3.	Імпульсна корона на проводах ЛЕП	137
15.	РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ	
	Блискавкозахист повітряних ліній	140
15.1.	Інтенсивність грозової діяльності	140
15.2.	Грозостійкість ЛЕП без тросів	142
15.3.	Удар блискавки в землю поблизу ЛЕП	143
15.4.	Грозостійкість ЛЕП з тросами	144
15.5.	Визначення імовірності перекриття ізоляції	149
16.	РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ	
	Захист підстанцій від перенапруг	152
16.1.	Захист від грозових перенапруг	152
16.2.	Захист підстанцій від набігаючих імпульсів перенапруг	152
16.3.	Визначення довжини захищеного підходу до підстанції	157
16.4.	Захист підстанцій різної номінальної напруги	158
16.5.	Ефективність захисту електрообладнання підстанцій	159
16.6.	Види комутаційних перенапруг	161
16.7.	Природа виникнення комутаційних перенапруг	162
16.8.	Обмеження комутаційних перенапруг	164
	Список літератури	167
	Предметний покажчик	168

ВСТУП

Метою курсу «Електрофізика і техніка високих напруг» є вивчення основ теорії електрофізичних процесів, що відбуваються в електротехнічних матеріалах при дії на них високих напруг та сильних електромагнітних полів, способів протидії негативному впливу грозових і комутаційних перенапруг на функціональні характеристики ізоляційних конструкцій високовольтного електрообладнання, координації і методів профілактичного контролю і випробування ізоляції різних типів енергетичного електрообладнання.

Предметом вивчення дисципліни є засвоєння основних положень електрофізики процесів у діелектричних матеріалах, сучасних інженерних методів розрахунку параметрів грозозахисних систем, заземлюючих пристроїв, принципів захисту підстанцій і ЛЕП, забезпечення безперебійної роботи високовольтного електроенергетичного обладнання в умовах дії грозових та комутаційних перенапруг, негативного впливу факторів зовнішнього середовища. Саме тому вона є базовою дисципліною для всіх електроенергетичних і електротехнічних спеціальностей.

Мета курсу:

- вивчити взаємозв'язок між електричними властивостями основних видів ізоляції, рівнями перенапруг, що впливають на неї, і характеристиками захисної апаратури;
- вивчити електрофізичні процеси в ізоляції при її експлуатації;
- оцінювати електричну міцність ізоляційних конструкцій;
- засвоїти основні методи й норми випробування ізоляції високовольтного електрообладнання;
- вивчити сучасні засоби боротьби з перенапругами у високовольтних електромережах.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ОСНОВНІ ПОНЯТТЯ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ЕЛЕКТРОФІЗИКИ ВИСОКИХ НАПРУГ

Середня фазна напруга в мережі називається *номінальною*: $U_{ном}$.

Найбільша допустима напруга ($U_{н.д.}$) лінії електропередач(ЛЕП) не повинна перевищувати:

ЛЕП-220 кВ — $1,15 \cdot U_{ном}$.

ЛЕП-330 кВ — $1,1 \cdot U_{ном}$.

ЛЕП-500-1150 кВ — $1,05 \cdot U_{ном}$.

Перевищення напруги понад найбільш допустиму називається *перенапругою*. Перенапруги поділяються на *внутрішні (ВП)* і *зовнішні, або грозові (ГП)*. Джерелом внутрішніх перенапруг є електрорушійні сили генераторів, енергія яких накопичується в реактивних елементах мережі та електрообладнання і проявляється у вигляді коливальних резонансних процесів електричної або магнітної енергії при планових або аварійних комутаціях електрообладнання. Величина і характер внутрішніх перенапруг залежить від виду комутації, режиму та характеристик електричної мережі, типу електрообладнання, що комутується, тому такі перенапруги дуже різноманітні, їх параметри мають статистичний характер.

Грозові перенапруги виникають завдяки розряду блискавки в струмоведучі або заземлені частини електроустановок, внаслідок чого на них формуються імпульси перенапруги. Величина і характер грозових перенапруг залежать від інтенсивності грозових процесів і також є статистичною величиною. Відношення амплітуди перенапруги $U_{пер}$ до амплітуди найбільшої фазної робочої напруги $U_{н.д.}$ називають *кратністю* перенапруги і характеризують відповідним коефіцієнтом $k_{пер} = U_{пер} / U_{н.д.}$.

Відмінність ГП від ВП полягає в тому, що ГП впливають на ізоляцію короткочасно (десятки мкс.) і мають *імпульсний* характер, ВП — впливають на ізоляцію тривалий час і мають *періодичний* характер. Кратність і

тривалість перенапруг суттєво залежить від режиму заземлення нейтралі системи. У системах з ізольованою нейтраллю при КЗ однієї фази на землю напруга на двох інших фазах підвищується до лінійної. При дуговому замиканні перенапруга може досягати величини $4 \cdot U_{\phi}$. Оскільки при цьому струм КЗ не досягає значних величин, то не відбувається відключення пошкодженої ділянки мережі і перенапруга може існувати тривалий час. Тому необхідно знижувати величину перенапруги й посилювати ізоляцію, що економічно виправдано лише для мережі 5 – 35 кВ, де часті однофазні замикання на землю не призводять до аварійних відключень електромережі. Рівень ізоляції мережі 5 – 35 кВ визначається виключно вимогами грозостійкості, причому показники грозостійкості ЛЕП із збільшенням номінальної робочої напруги покращуються. У той же час внутрішні (комутаційні) перенапруги відіграють вирішальну роль при визначенні рівня ізоляції системи в цілому.

У мережах з ефективно заземленою нейтраллю однофазне замикання на землю супроводжується протіканням струму КЗ та аварійними відключеннями мережі, тому напруга на непошкоджених фазах зростає не більш ніж до $1,4 U_p$ і автоматичне повторне включення (АПВ), як правило, поновлює нормальну роботу мережі.

Найбільш небезпечними за своїми наслідками є грозові, або атмосферні перенапруги, пов'язані з ударом блискавки в електрообладнання або безпосередньо в ЛЕП чи поблизу неї. Перенапруги, що виникають при цьому, розповсюджуються по мережі зі швидкістю, близькою до швидкості світла, діючи на ізоляцію ліній та усього обладнання. Тривалість грозових імпульсів перенапруг складає десятки мікросекунд, але амплітуда їх може сягати тисяч кіловольт, що надзвичайно небезпечно для будь-якого типу ізоляції. Тому існує необхідність захищати мережі від прямих ударів блискавки й обмежувати величину (амплітуду) грозових перенапруг до безпечних значень. Таким чином, для забезпечення безаварійної роботи електрообладнання ізоляція електроустановок повинна витримувати

багато кратні дії як атмосферних, так і внутрішніх видів перенапруг, тобто мати відповідний рівень електричної міцності. Обмеження амплітуди діючих перенапруг здійснюється за допомогою захисних апаратів - розрядників та обмежувачів перенапруг нелінійних (ОПН). Узгодження величини діючих перенапруг із характеристиками захисної апаратури та електричними характеристиками ізоляції, що забезпечує надійну роботу і найбільшу ефективність електроустановки, – це головне техніко-економічне завдання при проектуванні і розрахунку електроустаткування, назване *координацією ізоляції*. Теоретично й практично можливе створення електроенергетичного об'єкта з дуже малою імовірністю виникнення аварійних ситуацій, однак це призведе до різкого збільшення його габаритів, маси і вартості, що з техніко-економічної погляду є недоцільним. З одного боку, рівень ізоляції повинен бути достатньо високим для забезпечення необхідної надійності системи, а з другого, з економічних міркувань, він повинен бути мінімально-допустимим. Тому головним критерієм вибору рівня ізоляції є техніко-економічна доцільність, що визначається на основі врахування статистичних характеристик частоти виникнення перенапруг та їх параметрів. Таким чином, забезпечення надійної роботи електрообладнання з урахуванням техніко-економічних показників, включаючи погодження величини діючих перенапруг із захисними характеристиками обмежувачів перенапруг, – є головним завданням електроенергетики.

Ізоляція електроустановок поділяється на два види: *зовнішню* і *внутрішню*. Зовнішня ізоляція складається з повітряних проміжків між струмоведучими частинами системи електропостачання, а також зовнішніх поверхонь ізоляторів, до яких кріпляться струмоведучі шини, проміжки між контактами роз'єднувачів та ін. Внутрішня ізоляція - це насамперед ізоляція обмоток трансформаторів, електричних машин, кабелів та ін. Якщо електрична міцність *зовнішньої* ізоляції залежить від впливу зовнішніх факторів: температури, тиску, вологості, забруднення, то характеристики *внутрішньої* ізоляції практично не залежать від атмосферних впливів. Але в

процесі експлуатації на ізоляцію крім сильних електромагнітних полів діють також підвищена температура, механічні навантаження (статичні або динамічні), внаслідок чого відбуваються процеси деградації (старіння) ізоляції, пов'язані зі структурними змінами матеріалу завдяки протіканню в них фізико-хімічних процесів, що призводить до погіршення її функціональних параметрів, насамперед, електричної міцності. Тому важливим заданням обслуговуючого персоналу електромереж є своєчасний контроль стану ізоляційних конструкцій та елементів устаткування і їх своєчасне поновлення або заміна. З цією метою необхідно здійснювати періодичне комплексне випробування та аналіз стану ізоляції на спеціалізованому обладнанні.

За агрегатним станом ізоляція електроустановок поділяється на тверду, рідку й газоподібну. Комбінація з двох видів ізоляції (наприклад, твердої і рідкої) має назву *комбінованої* (це маслобар'єрна і паперово-масляна ізоляція).

Основними вимогами до всіх видів ізоляції є найбільша електрична міцність та спроможність протистояти впливу усіх зовнішніх факторів при мінімальних конструктивних габаритах і вартості, екологічність, відвід тепла. Важливою характеристикою зовнішньої (газової) ізоляції є поновлюваність її електричної міцності після пробою. Рідка ізоляція після пробою також поновлює електричні властивості, але не в повному обсязі внаслідок забруднення її продуктами горіння дуги, тому її стан періодично контролюють у процесі експлуатації, не допускаючи його погіршення до критичної величини.

Внутрішня (тверда) ізоляція, на відміну від зовнішньої, є не поновлювальною, тобто після пробою в ній відбуваються незворотні фізико-хімічні процеси, в результаті чого вона остаточно втрачає свої первинні діелектричні властивості, що може призвести до аварійного відключення електроустановки. На ізоляцію у процесі експлуатації тривалий час діє робоча напруга, яка може коливатись у встановлених межах $\pm 10-15\%$, тому

ізоляційні конструкції повинні протягом гарантованого строку служби безвідмовно функціонувати при дії цієї напруги.

Запитання для самоконтролю

1. Які мета та завдання курсу ЕФіТВН ?
2. Як класифікується ізоляція електрообладнання ?
3. Що таке найбільша допустима і номінальна напруга ?
4. Поняття про перенапруги, їх види, характеристика та джерела.
5. Сформулюйте поняття «координація ізоляції».
6. Основні етапи і перспективи розвитку ТВН ?

1. ЕЛЕКТРОФІЗИЧНІ ПРОЦЕСИ В ГАЗАХ

1.1. Газові діелектрики

Гази в якості діелектриків широко використовуються в різних електроізоляційних конструкціях. Це насамперед повітря, елегаз (SF_6), азот. До них слід віднести також вакуум. Перевагами газової ізоляції є:

- добрі електроізоляційні властивості;
- стабільність характеристик у процесі експлуатації;
- відносна пожежна безпека;
- простота конструкцій електрообладнання з газовою ізоляцією.

Недоліками повітря як ізоляції є утворення озону при електричному розряді, що призводить до посилення корозії металевих частин електрообладнання, а також залежність його електричної міцності від атмосферних факторів: вологості, температури, тиску, забруднення.

Недоліками елегазу є обмеження застосування через його скраплення при нормальному тиску і температурі – 45°C . Для зниження робочої температури елегазу до нього додають 6% азоту, що розширює робочий діапазон елегазової ізоляції до -60°C (рис.1.1).

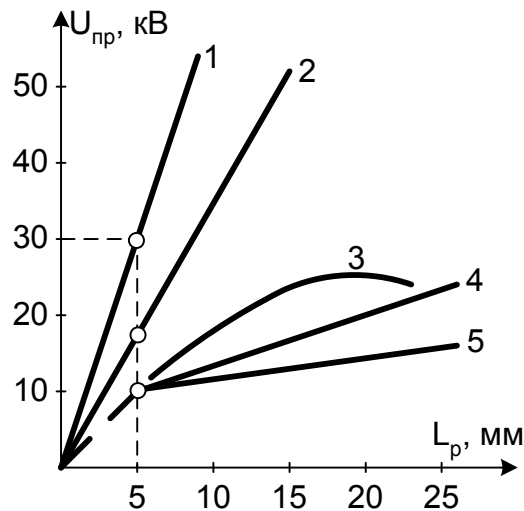

Рис. 1.1 – Залежність електричної міцності ізоляції від відстані між електродами:
 1 – повітря при тиску $p = 2,8$ МПа; 2 – елегаз при тиску $p = 0,7$ МПа;
 3 – трансформаторне масло; 4 – елегаз при тиску $p = 100$ кПа; 5 – повітря при тиску $p = 100$ кПа;

Атоми газу в нормальному стані є нейтральними частинками і знаходяться в хаотичному тепловому рівномірному русі, зіштовхуючись між собою і витрачаючи енергію. Структура атома згідно з планетарною моделлю складається з позитивно зарядженого ядра (протона), навколо якого на стаціонарних орбітах, що відповідають певним енергетичним рівням, знаходиться відповідна кількість негативно заряджених електронів, які компенсують заряд ядра. Тому атом в цілому залишається нейтральним.

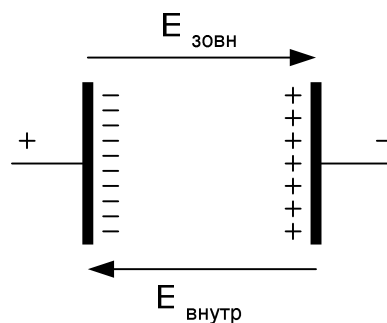

Рис. 1.2 – Іонізація газу в зовнішньому електричному полі.

У сильному електричному полі E вільні електрони, що мають заряд e і деяка кількість яких завдяки природним іонізаторам (сонячне випромінювання, радіаційний фон землі), завжди присутня в

міжелектродному проміжку, рухаються в напрямку позитивного електрода (анода).

Якщо на одиниці довжини шляху відбувається Z зіткнень електрона з атомами, то середня довжина вільного пробігу λ складе: $\lambda = 1/Z$. Очевидно, вона залежить від відносної густини газу δ : $\delta = \frac{p \cdot T_0}{p_0 \cdot T}$: таким чином, λ зворотно пропорційна δ . Тиск p_0 і температура T_0 – умовно прийняті за нормальні ($p_0 = 760$ мм.рт.ст. = $101 \cdot 10^3$ Па, $T_0 = 293$ К = 20°C), p і T – дійсні на даний час параметри газу. При нормальних умовах $\delta = 1$, ($p = p_0$, $T = T_0$); $\delta = 2.93 \cdot 10^{-3} \frac{P}{T}$, (p – Па, T – К).

При розгляді процесів у газі достатньо використовувати спрощену (планетарну) модель атома, не враховуючі його *хвильових* властивостей. У нормальному стані всі електрони знаходяться на стаціонарних орбітах, що відповідають мінімальному енергетичному стану атома.

В електричному полі напруженістю E на заряджені частинки газу діє сила: $F = e \cdot E$, (e – заряд частинки). Імпульс зарядженої частинки в напрямку електричного поля дорівнює: $m \cdot V_0$ (m – маса частинки, V_0 – швидкість дрейфу). Нехай ν – частота зіткнень частинки з атомом, тоді *швидкість втрати* нею імпульсу дорівнює: $m \cdot V_0 \cdot \nu$. Ця швидкість, відповідно до другого закону Ньютона, компенсується дією на частинку сили F , тому: $m \cdot V_0 \cdot \nu = e \cdot E$. Середній час між двома зіткненнями частинки:

$\tau = \lambda / V_{\text{сер.}}$ ($V_{\text{сер.}}$ – середнє арифметичне значення швидкості теплового руху). Звідки середня швидкість теплового руху виявляється пропорційна напруженості електричного поля E :

$$V_0 = \frac{e}{m \cdot \nu} E = \frac{e\tau}{m} E = \frac{e\lambda}{mV_{\text{сер.}}} E = K \cdot E. \quad (1.1)$$

Концентрація частинок газу визначається як: $N = \frac{p}{kT}$,
($k = 1,38 \cdot 10^{-23}$ Дж/К = $8,62 \cdot 10^{-5}$ еВ/К – постійна Больцмана).

Коефіцієнт пропорційності $\mu = V_0/E$ називається *рухливістю* — це швидкість дрейфу частки в електричному полі з напруженістю $E = 1 \text{ В/см}$. Враховуючі, що середня довжина вільного пробігу частинок $\lambda_{\text{ср}}$ зворотно пропорційна тиску газу p , то при постійній температурі з урахуванням (1.1) отримаємо: $\mu \cdot p = \text{const}$.

Рухливість електронів μ_e на відміну від рухливості іонів μ_i залежить від напруженості електричного поля. Припускаючи, що кінетична енергія електронів та іонів в електричному полі рівні, тоді співвідношення їх рухливостей μ буде:

$$V_e/V_i = \mu_e/\mu_i = \sqrt{m_i/m_e} \quad (1.2)$$

Оскільки маса електрона та іона: $m_e = 9,1 \cdot 10^{-28} \text{ г}$, $m_i = 1,7 \cdot 10^{-24} \text{ г}$, то для повітря, основною складовою якого є азот (атомна маса 14):

$\mu_e/\mu_i = 227$. Зокрема, рухливість іонів у повітрі при нормальних умовах складає: $\mu_i = 2 \text{ см}^2/\text{В}\cdot\text{с}$, а електронів $\mu_e = 400 \text{ см}^2/\text{В}\cdot\text{с}$.

Орбіта електрона характеризується певним рівнем потенційної енергії. Перехід електрона на вищу орбіту можливий при збільшенні енергії атома на *дискретну* величину, що дорівнює різниці потенціалів енергії двох орбіт. Енергія атома стрибком змінюється на величину, вимірювану в електрон-вольтах: $1 \text{ еВ} = 1,6 \cdot 10^{-19} \text{ Вт}\cdot\text{с (Дж)}$. Перехід електрона на більш віддалені орбіти означає збільшення енергії і називається *збудженням атома*, в якому він перебуває $\approx 10^{-8} \text{ с}$. Повернення атома в нормальний стан супроводжується виділенням надлишкової енергії, яка випромінюється у вигляді квантів світла - фотонів з енергією $\varepsilon = h\nu$ (тут h – постійна Планка, ν – частота). При цьому спостерігається світіння газу. Звичайно число збуджених атомів значно більше числа іонізованих. Якщо поглинена енергія перевищує енергію зв'язку електрона з ядром, то електрон виходить з орбіти і стає *вільним*. Атом, який втратив електрон, набуває позитивного заряду і стає *іоном*. Тому цей процес називається *іонізацією*, а енергія іонізації:

$$W_i = e \cdot E \cdot x_n, \quad (1.3)$$

де e – заряд електрона, x_n - довжина вільного пробігу електрона.

При тепловому русі відбувається переміщення частинок під дією градієнта концентрації в ділянку з меншою концентрацією. Цей процес називається *дифузією*. При градієнті концентрації частинок dN/dx уздовж осі x дифузія описується рівнянням потоку дифузії: $j = -D \frac{dN}{dx}$, тобто число частинок j , що проходять за 1 с. через одиницю площі, пропорційне градієнту концентрації та коефіцієнту дифузії: $D = \lambda V/3$. Коефіцієнт дифузії залежить від маси частинок, для електронів у повітрі він складає $12,7 \text{ см}^2/\text{с}$, а іонів - $0,05 \text{ см}^2/\text{с}$.

Зіткнення електронів з іонами призводить до відновлення нейтрального стану атома і поновлення діелектричних властивостей проміжку. Цей процес характеризується коефіцієнтом прилипання η .

Газ, в якому більшість атомів іонізована, називається *плазмою*. Плазма, на відміну від газу, має велику електропровідність і спроможна відбивати електромагнітні хвилі, тому її вважають четвертим агрегатним станом речовини.

1.2. Ударна іонізація

Вільний електрон у сильному електричному полі E набуває кінетичну енергію W_e . Якщо ця енергія більша за енергію іонізації $W_e > W_i$, то при зіткненні електрона з нейтральним атомом відбувається передача цієї енергії атому, внаслідок чого його електрони переходять на більш віддалені орбіти, а електрони зовнішньої орбіти відриваються від атома. Цей процес називають *ударною іонізацією*. Відстань, на якій електрон накопичує достатню енергію для іонізації:

$$x = \frac{W_i}{eE} = \frac{U_i}{E}. \quad (1.4)$$

Імовірність того, що електрон пролетить шлях x без зіткнень, дорівнює:

$$P(x_n) = \exp\left(-\frac{x_n}{\lambda}\right), \quad (1.5)$$

тобто це і є імовірність іонізації.

Ударна іонізація характеризується коефіцієнтом α , що дорівнює числу іонізацій, зроблених електроном на шляху в 1 см в напрямку електричного поля E . Оскільки Z - середнє число зіткнень на одиниці шляху $Z = 1/\lambda$, то число іонізуючих зіткнень α :

$$\alpha = Z \cdot P(x_n) = \frac{1}{\lambda} \cdot e^{-\frac{x_n}{\lambda}} = \frac{1}{\lambda} \cdot e^{-\frac{W_n}{\lambda \cdot e \cdot E}}, \quad (1.6)$$

або з урахуванням впливу густини газу δ і температури T :

$$\alpha = \frac{\delta \cdot W_n}{\lambda \cdot e} \cdot e^{-\frac{\delta W_n}{\lambda \cdot e \cdot E}} = A \cdot \delta \cdot e^{-\frac{B\delta}{E}}. \quad (1.7)$$

Ця формула не враховує, що електрон при зіткненні втрачає не всю енергію і атом може бути додатково збуджений від попередніх зіткнень. Тому коефіцієнти A і B для кожного газу визначають експериментально.

Існує поняття *граничної* напруженості електричного поля, що обумовлює процес іонізації повітря: $E_i = 24,5 \cdot \delta$ (при нормальних умовах $\delta = 1$, тоді $E_i = 24,5$ кВ/см).

Якщо початкове число електронів n забезпечує на ділянці dx збільшення кількості електронів dn , тоді

$$dn = n \cdot \alpha \cdot dx, \quad (1.8)$$

де $n = e^{\int_0^x \alpha dx}$ - це свідчить, що число електронів і іонізацій зростає за експоненційним законом, утворюючи лавинний розряд. Процес зростання числа електронів, що рухаються в електричному полі в напрямку до анода, називають *лавиною* електронів. Теорію лавинного розряду в газі створив Дж. Таунсенд.

При розвитку лавини електронів поряд з ними утворюються *позитивні* іони, які через значно більшу (10^4 раз) масу рухаються набагато повільніше. Знаходячись у полі E , вони спотворюють його, що впливає на рух електронів.

Позитивні іони можуть бути ще раз іонізовані, в результаті чого утворюються дво- або тризарядні іони і відповідна кількість електронів. Завдяки існуванню так званого метастабільного стану атомів або молекул, час існування якого – 10^{-4} с, можливе явище *сходинкової* іонізації, наприклад, за рахунок декількох зіткнень електронів з атомом, особиста енергія яких менша за енергію іонізації.

При своєму розвитку лавина електронів розширюється через дифузію і електростатичне відштовхування частинок. Якщо вважати, що лавина має форму кулі, то зміну її дифузійного радіуса за час t розраховують за формулою

$$r = \sqrt{6 \cdot D \cdot t}, \quad (1.9)$$

де D – коефіцієнт дифузії (Ейнштейн, Таунсенд).

Оскільки маса електрона $m_e = 9,1 \cdot 10^{-28}$ г., а маса протона $m_n = 1,67 \cdot 10^{-24}$ г., то для повітря, що складається, в основному з молекулярного азоту, $m = 14m_e$. Із рівняння (1.1) випливає, що рухливість іонів дорівнює

$$\mu_i = \frac{e \cdot \lambda}{m_i V} \quad (1.10)$$

Відношення коефіцієнта дифузії до рухливості іонів кладе:

$$\frac{D_i}{K_i} = \frac{\lambda V m_i V}{3e\lambda} = \frac{m_i V^2}{3e} \quad (1.11)$$

Враховуючи кінетичну енергію теплового руху іонів:

$$\frac{m_i V^2}{2} = \frac{3}{2} kT, \quad (1.12)$$

остаточно отримаємо (співвідношення Ейнштейна):

$$\frac{D_i}{\mu_i} = \frac{kT}{e}. \quad (1.13)$$

Звідки виходить, що електрони швидше дифундують в ділянку менших концентрацій, ніж іони. Одночасна дифузія електронів і іонів має назву *амбіполярної* дифузії. Коефіцієнт амбіполярної дифузії значно менший за коефіцієнта дифузії електронів.

Тобто рухливість електронів на 2 порядки більша за рухливість іонів.

Визначимо зміну радіуса лавини через електростатичне відштовхування електронів. Напруженість електричного поля на зовнішній границі лавини, що має форму кулі з радіусом r , дорівнює:

$$E_{\text{л}} = \frac{e \cdot n}{4\pi\epsilon_0 r^2}, \quad (1.14)$$

де $\epsilon_0 = 8,85 \cdot 10^{-12}$ Ф/м – електрична постійна.

Швидкість розширення лавини під дією поля $E_{\text{л}}$:

$$\frac{dr}{dt} = \mu_e \cdot E_{\text{л}} = \frac{\mu_e \cdot e \cdot n}{4\pi\epsilon_0 r^2}. \quad (1.15)$$

Оскільки зсув центру лавини в зовнішньому полі E_0 за термін dt дорівнює $dx = \mu_e \cdot E_0 \cdot dt$, а збільшення за цей період числа електронів $dn = \alpha \cdot n \cdot dx$, то

$$r^2 \cdot dr = \frac{e \cdot dn}{4\pi\epsilon_0 \cdot \alpha \cdot E_0}. \quad (1.16)$$

Інтегруючи, одержимо вираз для електростатичного радіуса лавини:

$$r = \left(\frac{3 \cdot e \cdot n}{4\pi\epsilon_0 \cdot \alpha \cdot E_0} \right)^{\frac{1}{3}} \quad (1.17)$$

У процесі іонізації деякі атоми можуть захоплювати електрони й утворювати *негативні* іони, це галогени: фтор, хлор, йод а також кисень. Гази, в яких не утворюються негативні іони, називають *електропозитивними* (азот, інертні газы).

Через різну рухливість за час прямовання лавини до анода, іони майже залишаються на місці, що дозволяє визначити їх концентрацію уздовж шляху лавини: частота іонізації позитивними іонами в 10^5 разів менше, ніж електронами. Але бомбардуючи катод, вони вибивають з нього електрони. Це явище має назву – *вторинна електронна емісія*. Вихід електронів з катоду під дією сильного електричного поля називається *автоелектронною емісією*.

Робота виходу електрона з металу (Fe, Cu): $W_{\text{вих}} = 4,5$ eB. Оскільки в металах електрони зовнішніх орбіт знаходяться у вільному стані, утворюючи

так званий «електронний газ», то під дією високої температури вони також можуть вийти з металу. Це явище має назву – *термоелектронна* емісія.

Якщо в лавині на відстані x від катода є n електронів, то на шляху dx вони створять $\alpha \cdot n \cdot dx$ позитивних іонів в об'ємі $\pi r^2 dx$. Тому концентрація позитивних іонів у лавині:

$$N_+ = \frac{\alpha \cdot n}{\pi \cdot r^2} = \frac{\alpha \cdot e^{\alpha x}}{\pi \cdot r^2}. \quad (1.18)$$

Паралельно з процесами іонізації відбуваються зворотні процеси, які полягають в захопленні позитивними іонами вільних електронів і утворенні нейтральних атомів. Такі явища називаються *рекомбінацією* і характеризуються відповідним коефіцієнтом η . Тому вводять поняття *ефективного* коефіцієнта ударної іонізації: $\alpha_{ef} = \alpha - \eta$, який і визначає інтенсивність розвитку лавини електронів.

Крім зовнішнього електричного поля існують також природні іонізатори: космічні промені, радіоактивне випромінювання землі, ультрафіолетове випромінювання Сонця. Якщо енергія кванта випромінювання (фотона) $\epsilon = h\nu \geq W_i$, то відбувається явище *фотоіонізації* на катоді і в об'ємі. Це можливо в сильних електричних полях, коли відбувається збудження іонів, які випромінюють потужні фотони з енергією, що перевищує енергію іонізації атома. При температурі більше 5000°C можливе також явище *термоіонізації*.

Якщо при усуненні іонізатора розряд припиняється, такий розряд є *несамостійним*. Для того, аби розряд став самостійним, необхідно, щоб після проходження первинної лавини з'явився хоча б один вторинний електрон, здатний створити нову лавину. Така нова лавина називається *вторинною*. Число *вторинних* електронів пропорційне числу первинних n і визначається здатністю міжелектродного проміжку утворювати вторинні лавини, що характеризується *коефіцієнтом вторинної іонізації* γ . Цей коефіцієнт визначає внесок кожного первинного електрона у створення вторинного в процесі утворенні вторинної лавини. Якщо в лавині n електронів, то на

шляху dx кожний з них зробить $\alpha \cdot dx$ іонізацій і збільшить число електронів на $dn = \alpha \cdot n \cdot dx$. Розділивши змінні і проінтегрувавши, одержимо:

$$n = n_0 \exp\left(\int_0^x \alpha \cdot dx\right). \quad (1.19)$$

Для однорідного поля α не залежить від x , тоді: $n = \exp(\alpha \cdot L)$, тут L – відстань між електродами.

Таким чином, умова: $\gamma \cdot e^{\int_0^x \alpha dx} \geq 1$ – є необхідним критерієм існування самостійного розряду в загальному вигляді.

З огляду на те, що $n = e^{\int_0^x \alpha dx}$, то для однорідного поля ця умова набуває вигляду:

$$\gamma \cdot n \geq 1. \quad (1.20)$$

Для неоднорідного поля:

$$\int_0^x \alpha dx = \ln \frac{1}{\gamma} \approx \text{const}. \quad (1.21)$$

Отже для виконання умови самостійного розряду необхідно, щоб число іонізацій, здійснюваних одним електроном, було не менше деякої визначеної величини. Для повітря при атмосферному тиску ця константа дорівнює $\approx 8 \div 20$. Оскільки кінетична енергія електрону W_e в електричному полі залежить від довжини вільного пробігу: $W_e \sim x$, якій, в свою чергу, залежить від тиску газу p , визначимо величину розрядної напруги міжелектродного проміжку від цього параметру. Приймаючи для однорідного поля: $\alpha L = \text{const} = K$, і $E = U/L$, отримаємо:

$$U_p = \frac{B(pL)}{\ln \left\{ \frac{A(pL)}{K} \right\}} \quad (1.22)$$

Це рівняння є аналітичним виглядом закону *Пашена*, який встановлює залежність величини розрядної напруги від тиску газу p і відстані між

електродами L (рис.1.3).

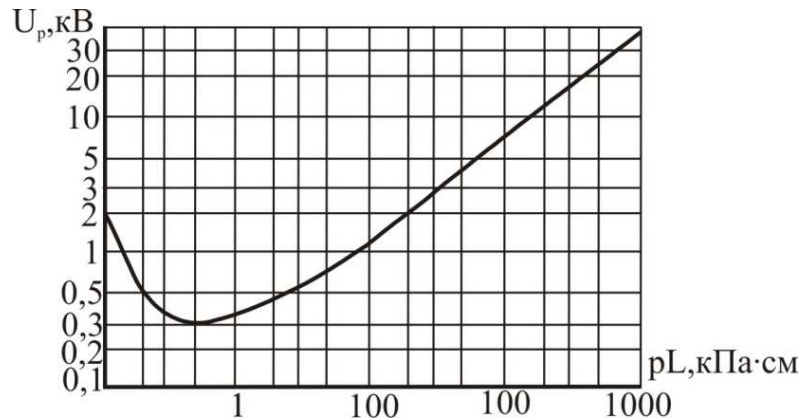

Рис. 1.3 – Крива Пашена для повітряного проміжку з однорідним полем

Закон Пашена стверджує, що при незмінній температурі розрядна напруга газового проміжку з однорідним полем є функцією добутку тиску p на відстань L між електродами. Якщо знизити тиск газу (при $L=\text{const}$), відповідно знижується розрядна напруга, що обумовлено скороченням числа зіткнень електронів з атомами. При збільшенні тиску розрядна напруга зростає за рахунок зменшення імовірності іонізацій атомів газу завдяки зменшенню кінетичної енергії електронів $W_k = e \cdot E \cdot x$ (зменшується довжина вільного пробігу x). При дуже великих тисках спостерігається відхилення від закону Пашена у вигляді зниження розрядних напруг, що обумовлене місцевими підсиленнями напруженості електричного поля на поверхні електродів завдяки їх мікрорельєфу. При низькому тиску експериментальні значення розрядної напруги також нижче розрахованих, що пов'язано з зміною механізму розряду завдяки тому, що основну роль починає відігравати автоелектронна емісія з електродів. Для розрахунку величини розрядної напруги повітряного проміжку з однорідним полем, прийнявши для умови самостійного розряду: $\alpha L = K=8,2$, використовують зручну формулу:

$$U_p = 24,5\delta L + 6,4 \sqrt{\delta L}. \quad (1.23)$$

Величина розрядної напруги в повітряному проміжку $L=1\text{см}$ при нормальних атмосферних умовах ($T=20^\circ\text{C}$, $p=760 \text{ мм.рт.ст.}$) складає $30,9 \text{ кВ/см}$, а при збільшенні проміжку E_p наближається до $24,5 \text{ кВ/см}$.

Запитання для самоконтролю

1. Назвіть основні переваги й недоліки газової ізоляції.
2. Як впливає густина повітря на розрядну напругу?
3. Поясніть фізичну суть процесу іонізації, їх різновиди.
4. Поясніть умови іонізації в об'ємі газу.
5. Сформулюйте основні положення теорії лавинного розряду.
6. Дайте визначення коефіцієнта ударної іонізації.
7. Сформулюйте закон Пашена, і його практичне значення.
8. Сформулюйте умови виникнення самостійного розряду.
9. Поясніть суть механізму вторинної електронної емісії.
10. Що таке рекомбінація, які її наслідки для міцності ізоляції?

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ВИДИ ЕЛЕКТРИЧНИХ ПОЛІВ

2.1. Характеристика полів між електродами різної форми

Залежно від форми пари електродів, що утворюють електричне поле, густина силових ліній поля (напруженість) може бути різною. Якщо поле утворене протяжними електродами і відстань між електродами L порівняна з їхніми розмірами D , то напруженість поля E в проміжку між електродами постійна і величина коефіцієнта неоднорідності, який характеризує ступінь неоднорідності, $(k_n = \frac{E_{\max}}{E_{\text{ср}}} \leq 4)$ не перевищує 4, то таке поле називають квазіоднорідним (рис.2.1).

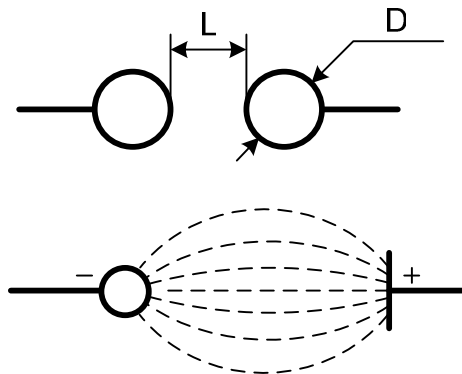

Рис. 2.1 – Приклад квазіоднорідного електричного поля

Пари електродів, що утворюють однорідне поле, наступні:

- площа – площа;
- куля – куля (при $D \geq L$);
- куля – площа.

Наступні пари електродів утворюють різко неоднорідне поле:

- стрижень – стрижень;
- стрижень – площа;
- куля – площа (при $D < L$).

Електричні поля також бувають *симетричними* (якщо електроди однакової форми) або *несиметричними* (якщо вони різні). У полях з центральною або осью симетрії вектор **E** постійний і спрямований по нормалі до поверхні *S* електродів. Для такого поля рівняння Гаусса має вигляд

$$E \cdot S = (1 / \epsilon) \cdot q, \quad (2.1)$$

тут *q* – заряд кулі.

Оскільки для кулі $S = 4 \pi r^2$, то напруженість поля на відстані *r* від центру

$$E = q / \epsilon 4 \pi r^2. \quad (2.2)$$

а для циліндра:

$$E = q / \epsilon 2 \pi r. \quad (2.3)$$

тут *q* – заряд електрода.

Площина електродів є *еквіпотенційною* поверхнею. Напруженість електричного поля *E* на еквіпотенційній поверхні максимальна в місцях найбільшої кривизни *k* цієї поверхні. Найбільшу кривизну мають краї електродів, тому там найбільша концентрація зарядів і, відповідно, напруженість поля. Це явище називають *краєвим (граничним) ефектом*. Залежність напруженості електричного поля від кривизни еквіпотенційної поверхні визначається формулою

$$dE/E = k \cdot dn, \quad (2.4)$$

або, інтегруючи це рівняння вздовж силової лінії поля:

$$E_o = E_s e^{\int_o^s k dn}, \quad (2.5)$$

тут *E_o*, *E_s*- напруженість поля в точці «*o*» на поверхні електрода і в точці «*s*» уздовж силової лінії. У високовольтних конструкціях максимально знижують кривизну електродів для зменшення напруженості електричного поля в ізоляції. Це називають *регулюванням* електричних полів.

Лавинна теорія розряду Таунсенда, не пояснює утворення вузького каналу *стримерного* розряду, оскільки вона описує безперервний суцільний

розряд, що інтерпретується рівняннями стаціонарного процесу. Розвитком теорії Таунсенда є *стримерна теорія* Ретера, Міка і Льоба.

У процесі розвитку лавини збільшується число електронів і іонів, напруженість електричного поля на фронті лавини зростає, а в задній частині знижується так, що стає неможлива ударна іонізація. Відсталі електрони, що знаходяться у хвості лавини, разом з іонами утворюють *плазму* і дають початок виникненню стримерного каналу. Характерною рисою *стримера* є наявність надлишкового заряду на його передньому кінці, що створює місцеве посилення електричного поля і забезпечує безупинне подовження плазмового каналу.

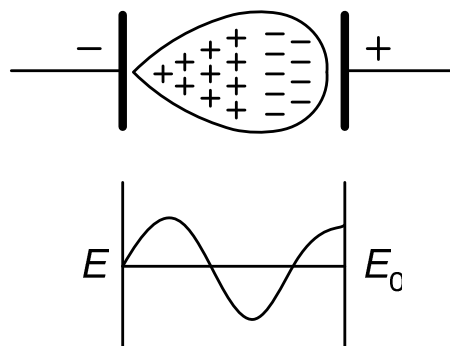
Критерієм переходу лавини в стример є сумірність *напруженості електричного поля*, створюваного лавиною електронів або іонами в її сліді, і *напруженості зовнішнього поля* E .

Утворення стримера в однорідному електричному полі відповідає умові самостійного розряду і дозволяє для даного L визначити мінімальну пробивну напругу проміжку.

Для однорідного поля, яке характеризується постійною напруженістю E в міжелектродному проміжку L і постійним числом іонізаційних зіткнень α , розрядну напругу можна визначити за формулою:

$$U_p = 24,5 \cdot L \cdot \delta + 6,4 \cdot \sqrt{\delta \cdot L} \text{ кВ.}$$

Приклад. Визначити напругу розряду для повітряного проміжку:

$L = 2 \text{ см:}$

$$\delta = 0,386 \cdot \frac{P}{273 + t} = \frac{0,386 \cdot 740}{273 + 22} = 0,968;$$

$$U_p = 24,5 \cdot 2 \cdot 0,968 + 6,4 \cdot \sqrt{0,968 \cdot 2} = 56,337 \text{ кВ.}$$

Напруженість і напруга, при яких починається самостійний розряд, називаються *початковими*: тобто $E_p = E_{\text{поч}}$ і $U_p = U_{\text{поч.}}$ – для однорідного поля. В однорідному полі початкова напруга $U_{\text{поч.}}$ дорівнює розрядній, а початкова напруженість $E_{\text{поч}}$ визначає умови розвитку самостійного розряду.

У неоднорідних полях (рис.2.2) проблема визначення величини розрядної напруги набагато складніша. На практиці використовують формули, отримані в результаті апроксимації великої кількості експериментальних даних для конкретного виду полів.

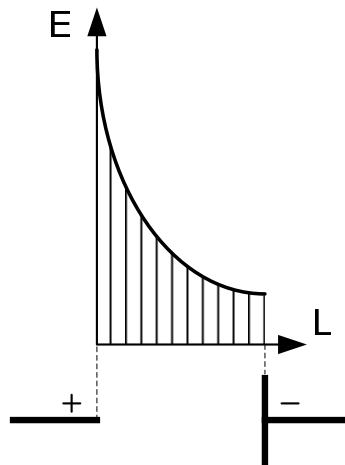

Рис. 2.2 – Розподіл напруженості в різко неоднорідному полі

У неоднорідному полі напруженість розподіляється так: у стрижневого електрода відбувається різкий спад напруги. Різниця потенціалів у міжелектродному проміжку різко змінюється в міру віддалення від гострого електрода. Такий характер залежності називають *градієнтом* потенціалу. Прикладена різниця потенціалів може бути недостатньою для пробоя міжелектродного проміжку, а напруженість електричного поля поблизу гострого електрода і може бути достатньою, щоб забезпечити умови самостійного розряду ($E_{\text{поч.}}$). При цьому розряд, що відбувається поблизу загостреного електрода, називається *коронним*. Отже виконання умов самостійності розряду в локальній ділянці неоднорідного поля проявляється

у вигляді коронного розряду, що супроводжується потріскуванням і світінням навколо коронуючого електрода: $E_{поч.} = E_{кор.}$. Початок коронного розряду супроводжується інтенсивною іонізацією міжелектродного проміжку (МЕП). Зона іонізації поступово розширюється і може відбутися пробій між двома електродами. Отже коронний розряд – це самостійний розряд, при якому ударна іонізація відбувається в локальній ділянці МЕП поблизу коронуючого електрода. Він може мати *лавинну* чи *стримерну* форму. Лавинна форма виникає у електродів з малою кривизною (1-2 мм.) і має вигляд світлого каналу у вузькому чохлі. При стримерному розряді структурна форма іонізації дискретна і світіння має вигляд розбіжних від основного каналу вузьких ниток.

Таким чином, розрядна напруга в однорідному полі набагато вища, ніж в неоднорідному, що треба враховувати при конструюванні та обслуговуванні електрообладнання. Спосіб підвищення електричної міцності проміжків з неоднорідним полем полягає у регулюванні (вирівнюванні) електричних полів а також у використанні *ефекту полярності* й *бар'єрного ефекту*.

Розглянемо два випадки (рис.2.3). Якщо на стрижні «плюс», то електрони від катода рухаються до анода. Потрапивши в зону різкого підвищення напруженості, вони прискорюються, випереджаючи об'ємний позитивний заряд, що спотворює поле в міжелектродному проміжку, і осідають на стрижні-аноді. У результаті напруженість поля E в гострого електрода зменшується, а напруженість у проміжку зростає. На ділянці АВ розподіл потенціалу різко неоднорідний, що призведе до іонізації і подальшого пробою ділянки АВ при відносно незначних напругах.

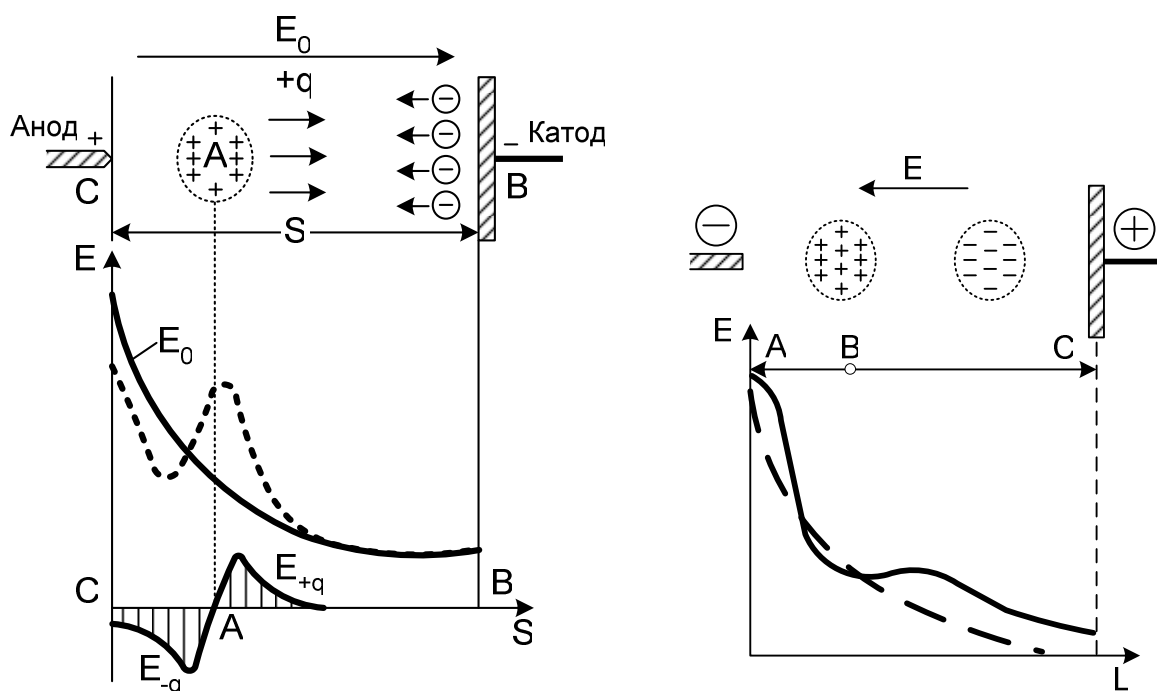

Рис. 2.3 – Розподіл напруженості в міжелектродному проміжку при різних потенціалах стрижневого електрода

Якщо на стрижні «мінус», то електронна лавина виникає в тому ж обсязі поблизу стрижня. Однак стартова швидкість лавини ще більша, тому що градієнт потенціалу на ділянці AD значно вищий. Електрони прямують до позитивного електрода, залишаючи за собою об'ємний позитивний заряд E_{+q} , утворений іонами. Потрапивши в ділянку малого градієнта BC, вони різко гальмуються і захоплюються молекулами кисню, утворюючи малорухомий негативний об'ємний заряд E_{-q} . У стрижня (ділянка AB) – різка неоднорідність поля, що зменшує напругу запалювання видимої корони. На основній розрядній ділянці BC середнє значення градієнта напруженості вирівнюється і величина розрядної напруги різко (удвічі) збільшується. Це явище називається *ефектом полярності* й використовується для підвищення розрядної напруги в установках постійного струму (рис.2.4)

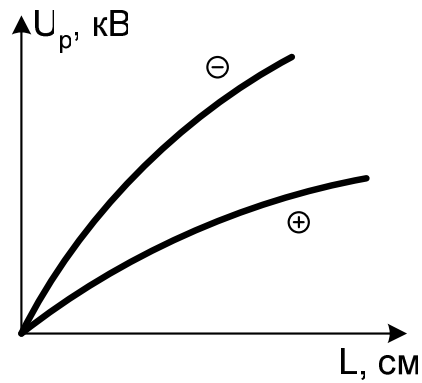

Рис. 2.4 – Залежність розрядної напруги від полярності стрижневого електрода

Бар'єрний ефект. Ефективним способом підвищення електричної міцності ізоляційних проміжків є використання бар'єрів. Бар'єр - це діелектрична пластина (папір, електрокартон), яку розміщують у міжелектродному проміжку перпендикулярно до силових ліній електричного поля. Завдяки концентрації на поверхні бар'єру зарядів того ж знака, що має коронуючий електрод, електричне поле стає більш однорідним. У результаті на ділянці ВС (рис.2.5) поле вирівнюється, а на ділянці АВ – утворюється слабка неоднорідність. Це приводить до збільшення електричної міцності проміжку приблизно в 2-3 рази при позитивній полярності коронуючого електрода і в 1,2-1,3 рази при негативній полярності.

З урахуванням ефекту полярності, розрядна напруга при розташуванні бар'єра на відстані x від стрижневого електрода збільшується незалежно від полярності електродів, тобто і при змінній напрузі. Це явище широко використовується при конструюванні комбінованої внутрішньої ізоляції (маслобар'єрна, паперово-масляна). Слід зауважити, що електрична міцність проміжку з бар'єром суттєво залежить від відстані бар'єру до коронуючого електрода. Найбільша електрична міцність спостерігається при розташуванні бар'єру на відстані $x=1,5-1,6 \cdot L$ - довжини проміжку (рис.2.6)

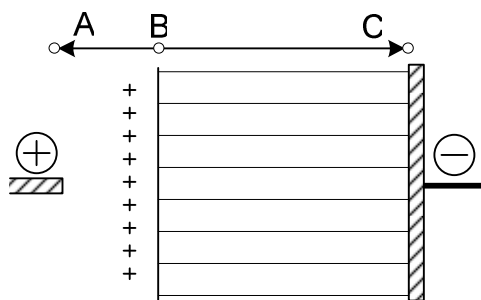

Рис. 2.5 – Вирівнювання електричного поля за рахунок бар'єру

Як постійна, так і змінна напруги стосовно тривалості розвитку розряду ($\sim 10^{-6}$ с.) є *довгодіючими*, оскільки напівперіод напруги частоти 50 Гц складає 10^{-2} с. Тому характер напруги в однорідному полі не впливає на процеси розвитку розряду. Якщо поле неоднорідне, то визначальною є найменша розрядна напруга, обумовлена ефектом полярності (\oplus на коронуючому електроді).

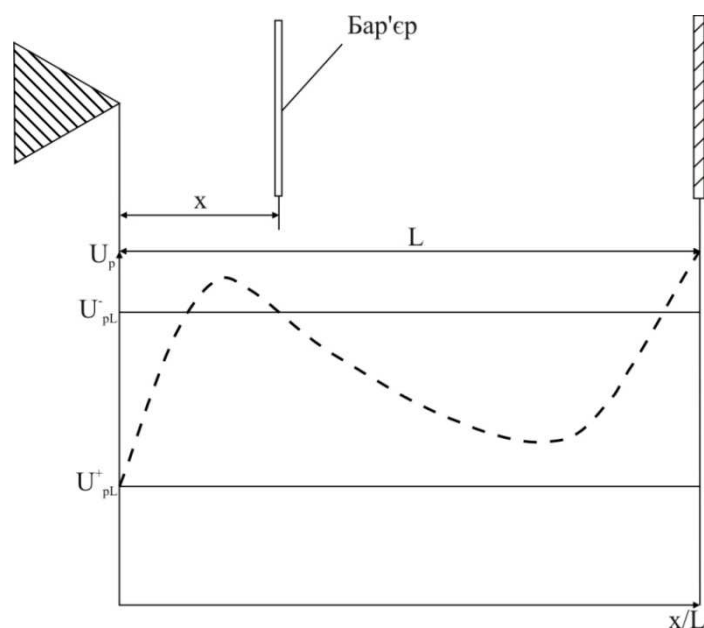

Рис. 2.6 – Залежність розрядної напруги U_p від відстані бар'єру x до коронуючого електрода

2.2. Регулювання електричних полів гірлянди ізоляторів

Регулювання електричних полів в електроустановках полягає у перетворенні неоднорідних полів в однорідні з метою підвищення

електричної міцності міжелектродного проміжку і запобіганню виникнення коронних розрядів в елементах електрообладнання. Якщо в парі електродів стрижень-площина замість стрижня встановити кулю діаметром 75 см, то при відстані між електродами 100 см, електрична міцність проміжку збільшиться удвічі.

У найбільш масовому елементі конструкції ЛЕП – гірлянді ізоляторів змінна напруга розподілена по елементах гірлянди нерівномірно.

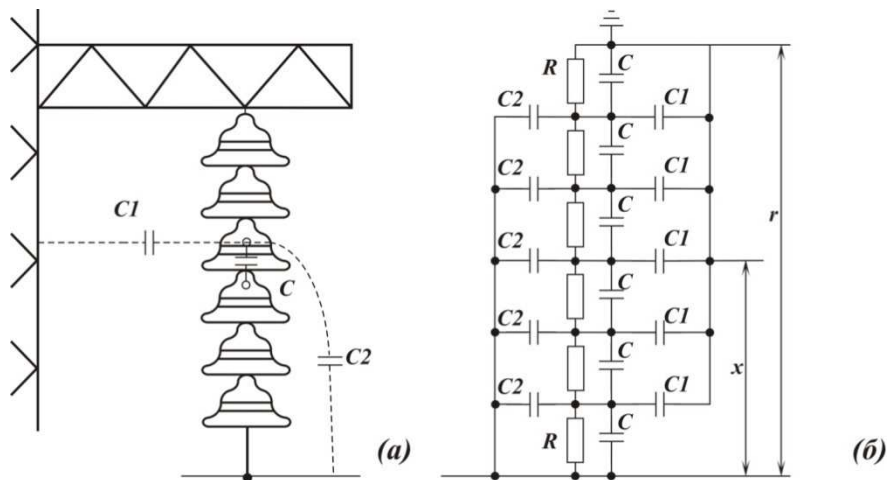

Рис. 2.7 – Еквівалентна схема гірлянди ізоляторів

Наведена на рис.2.7 гірлянда ізоляторів та її еквівалентна схема пояснюють причину цього явища, яке полягає в тому, що окрім ємностей кожного елемента гірлянди C існують також ємності кожного з цих елементів відносно заземленої траверси C_1 і ємності відносно проводу C_2 . Звичайно елементи гірлянди мають ємності $C \approx 50$ пФ, а ємності C_1 і C_2 – відповідно 5 і 1 пФ. Оскільки $C_2 > C_1$, то розподіл напруги по елементах гірлянди несиметричний і найбільше падіння напруги буде на першому від проводу ізоляторі, оскільки внаслідок відтоку струмів в ємності C_1 , найбільша величина струму через особисті ємності гірлянди C буде біля проводу. Звичайно максимальна допустима напруга на ізоляторі сягає 30-60 кВ, залежно від конструкції гірлянди, що визначається з умов відсутності коронного розряду на арматурі. У ЛЕП-220 кВ і вище напруга на першому

ізоляторі може перевищувати допустиме значення, тому її зменшують за допомогою застосування спеціальних ємнісних екранів, які розташовують поблизу місць закріплення проводів.

2.3. Регулювання електричних полів у внутрішньої ізоляції

Для надійної роботи внутрішньої ізоляції необхідно, щоб максимальна напруженість електричного поля не перевищувала допустимої величини: $E_{max} \leq E_{don}$. Запишемо E_{max} через коефіцієнт неоднорідності електричного поля K_n і середню напруженість поля $E_{cp} = U/d$ (U - робоча напруга; d – товщина ізоляції), і отримаємо:

$$(U/d) \cdot K_n \leq E_{don} \text{ або } d \geq (U / E_{don}) \cdot K_n \quad (2.6)$$

Звідки виходить, що при заданій E_{don} необхідна товщина ізоляції пропорційна коефіцієнту неоднорідності поля, тобто товщина буде мінімальна, якщо поле однорідне. У конструкціях з паперово-масляною ізоляцією ефективним способом регулювання електричного поля є градирування ізоляції, яке реалізується комбінацією матеріалів з різними діелектричними проникністями ϵ . Одним з ефективних способів регулювання електричних полів є градирування курсів ізоляції, що здійснюється комбінацією діелектричних матеріалів з різною діелектричною проникністю. Е внаслідок рівності потоків зміщення через циліндричні поверхні радіусом r_1 і r_2 можна записати:

$$2\pi r_1 \epsilon_o \epsilon_1 E_{1max} = 2\pi r_2 \epsilon_o \epsilon_2 E_{2max}, \quad (2.7)$$

тут E_{1max} , E_{2max} – напруженості поля у електрода радіуса r_1 і на циліндричній поверхні r_2 . З виразу (2.7) випливає, що при $E_{1max} = E_{2max}$:

$$\epsilon_1 r_1 = \epsilon_2 r_2. \quad (2.8)$$

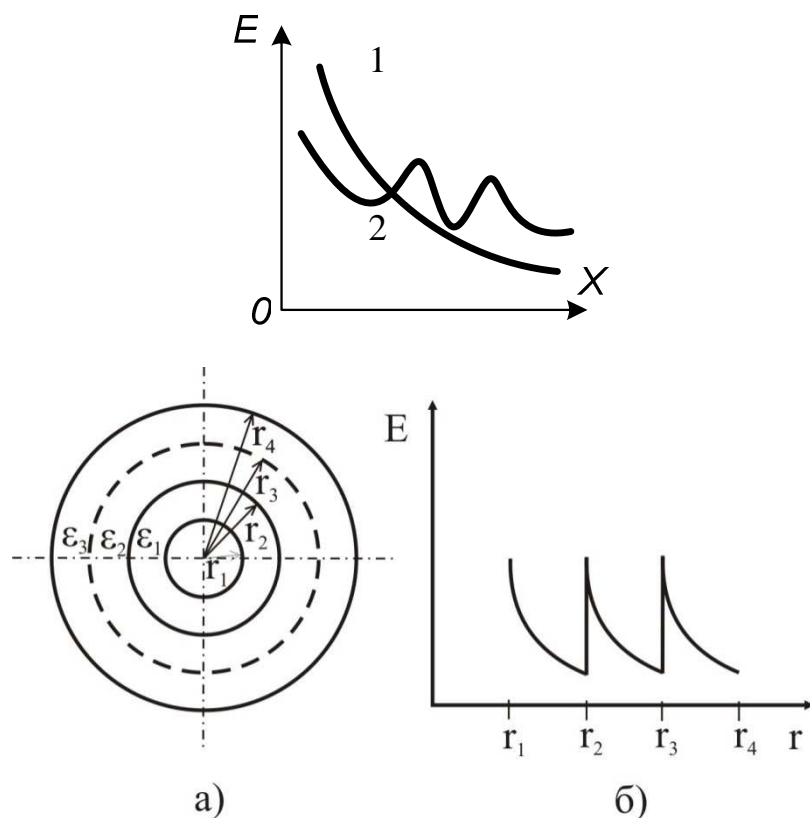

Рис. 2.8 – Регулювання електричного поля методом градирування ізоляції:
а) переріз кабелю; б) розподіл напруженості

Як видно з рис.(2.8), при використанні однорідного діелектрика розподіл напруженості електричного поля від центральної жили кабелю до зовнішньої оболонки буде різко неоднорідним (крива 1). Якщо ж використати декілька ізоляційних матеріалів з різною діелектричною проникністю: $\epsilon_1, \epsilon_2, \epsilon_3$, так, щоб $\epsilon_1 > \epsilon_2 > \epsilon_3$, то розподіл напруженості поля буде більш однорідним (крива 2). На практиці градирування паперово-масляної ізоляції кабелів здійснюють різними сортами паперу, які відрізняються щільністю. Найбільше значення ϵ має папір з більшою щільністю. У кабелях надвисокої напруги (500 кВ і більше) використовують 3 – 5 шарів паперу з різними ϵ .

2.4. Використання конденсаторних обкладинок

Регулювати електричні поля в ізоляції можна за допомогою конденсаторних обкладинок – додаткових електродів з металевої фольги, які

розташовують в товщі ізоляції між основними електродами (рис.2.9). Завдяки зміні числа, розмірів та взаємного розташування конденсаторних обкладинок можна змінювати ємності послідовно ввімкнених конденсаторів, що їх утворюють ці обкладинки, і здійснювати регулювання електричного поля.

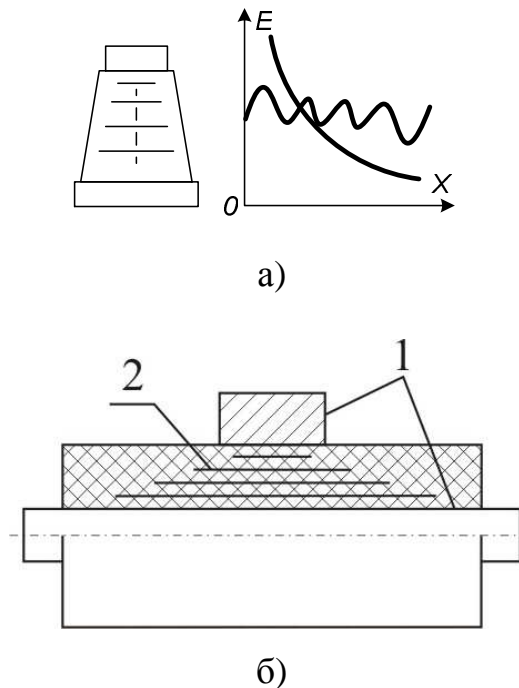

Рис. 2.9 – Регулювання електричного поля конденсаторними обкладинками:
а) – опорний ізолятор; б) – прохідний ізолятор. 1 - електроди;
2 - конденсаторні обкладинки

Конденсаторні обкладинки можуть використовуватись для регулювання поля як в радіальному, так і осьовому напрямку (Рис.2.9). Якщо прийняти, що максимальна напруженість поля між двома сусідніми обкладинками повинна бути однаковою, то розміри їх визначаються з умови: $r \cdot l = \text{const}$, де r – радіус, а l - довжина обкладинки. При достатній кількості обкладинок відстань між ними мала (2-4мм), тому різниця між напруженостями електричного поля незначна і в радіальному напрямку практично є постійною. За допомогою конденсаторних обкладинок можна регулювати електричне поле і у вводах з масло-бар'єрною ізоляцією. При цьому обкладинки розташовують на бар'єрах циліндричної форми. Оскільки на краях обкладинок напруженість електричного поля досить значна, то

збільшують радіус округлення країв обкладинок, наприклад, шляхом їх завертання або розташування між краями додаткових електродів.

2.5. Використання напівпровідникових плівок

Якщо електрод має гостру кромку і знаходиться в контакті з іншим видом ізоляції (газової, рідкої або твердої), - напруженість електричного поля між ними зростає завдяки різним діелектричним проникностям ϵ цих матеріалів. Для запобігання цьому застосовують напівпровідникові покриття, які дають змогу зменшити складову напруженості електричного поля E_x , спрямовану уздовж поверхні твердої ізоляції (рис.2.10).

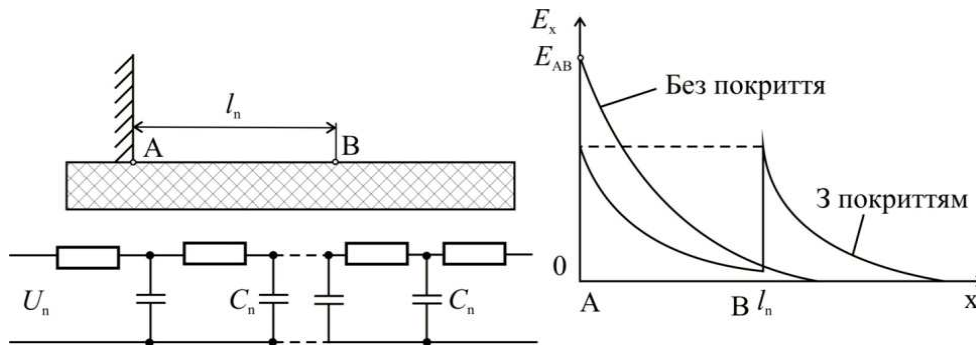

Рис. 2.10 – Регулювання електричного поля за допомогою напівпровідникових плівок

Зміна потенціалу й напруженості E_x уздовж поверхні твердої ізоляції визначається питомим поверхневим опором ρ і питомою поверхневою ємністю $C_{нов} = \epsilon_0 \epsilon_r / d$, тут d – товщина ізоляції. За допомогою схеми заміщення визначаємо найбільшу напруженість у точці A: $E_A = \frac{U \sqrt{\omega \rho_s \epsilon_0 \epsilon_r}}{d}$.

При застосуванні напівпровідникового покриття з поверхневим опором $\rho_n <$

ρ_s напруженість в точці A буде дорівнюватиме: $E_A = \frac{U \sqrt{\omega \rho_n \epsilon_0 \epsilon_r}}{d}$, - тобто

зменшиться в $\frac{\sqrt{\rho_s}}{\rho_n}$ раз.

Запитання для самоконтролю

1. Види й класифікація електричних полів.
2. Що таке «краєвий»(граничний) ефект, де він виникає?
3. Викладіть основи теорії стримерного розряду.
4. Сформулюйте критерій переходу лавини в стример.
5. У чому полягає сутність бар'єрного ефекту?
6. Яка причина прояву ефекту полярності?
7. Як впливає неоднорідність поля на електричну міцність ізоляції?
8. Що означає термін «регулювання електричних полів»?
9. Що таке «градирування» ізоляції?
10. У чому полягає метод конденсаторних обкладинок?
11. У чому причина нерівномірного розподілу напруги по гірлянді?
12. Як можна вирівняти розподіл напруги по гірлянді ізоляторів?

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

КОРОНА НА ПРОВОДАХ ЛЕП

3.1. Природа виникнення коронного розряду

Якісно фізичний процес виникнення коронного розряду обумовлений наявністю високої напруженості електричного поля E біля загостреного електрода (проводу) і градієнту потенціалів міжелектродному проміжку:

$$\vec{E}_x = grad_x \Phi = -\frac{\partial \Phi}{\partial x}. \quad (3.1)$$

Ця висока напруженість може бути достатньою для виникнення самостійного розряду в локальній зоні міжелектродного проміжку. Фазна напруга ЛЕП-110 кВ, між землею та проводом дорівнює: $\frac{110}{\sqrt{3}}$ кВ. При великій відстані L проводів до землі цієї напруги недостатньо для виникнення самостійного розряду. Однак біля проводу на відстані 1 см завдяки високому градієнту, напруженість перевищує $25 \div 30$ кВ/см, що більше значення критичної напруженості для повітря – 24,5 кВ/см і тут виникає самостійний розряд – *корона*. Початкову напруженість появи корони обчислюють за формулою

$$E_{нк} = 24,5 \cdot \delta \cdot \bar{m} \cdot \left[1 + \frac{0,65}{(r \cdot \delta)^{0,38}} \right], \quad (3.2)$$

а при малих радіусах r проводів використовують формулу Піка:

$$E_{нк} = 30,3 \cdot \delta \cdot \bar{m} \cdot \left(1 + \frac{0,3}{\sqrt{r \cdot \delta}} \right) \text{ кВ/см, при } r < 1 \text{ см.} \quad (3.3)$$

Коефіцієнт \bar{m} – характеризує негладкість проводу. Для кручених проводів, які застосовують в ЛЕП, $\bar{m} = 0,82 \div 0,94$. В умовах дощу, снігу, ожеледі $\bar{m} = 0,57 \div 0,73$ і корона виникає при меншій напруженості електричного поля. Напруга (початкова) появи корони:

$$U_{нк} = E_{нк} \cdot r \cdot \ln \frac{2 \cdot L}{r}, \quad (3.4)$$

де H - висота підвісу проводу, см (середня або висота підвісу нижнього проводу). Облік втрат на корону необхідно проводити, якщо робоча напруженість E біля проводу наближається до величини початкової напруженості:

$$E = \frac{Q}{2\pi \cdot \epsilon_0 \cdot r}, \quad (3.5)$$

де Q – максимальне фазне значення заряду поверхні проводу (Кл/км), $\epsilon_0 = 8,86 \cdot 10^{-9}$ Ф/км – діелектрична проникність повітря.

Запишемо заряд Q через діюче значення лінійної (номінальної) напруги лінії U_n і ємність фази C : $Q = \frac{\sqrt{2}}{\sqrt{3}} C \cdot U_n$, і отримаємо величину допустимої робочої напруженості E_p , при якій корона відсутня:

$$E_p = 0,0147 \frac{CU_n}{r} \text{ (кВ/см)} \quad (3.6)$$

Таким чином, якщо $E_p \geq 0,5 \cdot E_{нк}$, то втрати на корону значні і їх необхідно обмежувати.

Основним способом зменшення втрат на корону є збільшення діаметра проводу, що приведе до зменшення напруженості поля навколо нього.

Виключення корони на проводах ЛЕП досягають двома основними способами:

- розчленовуванням проводів фаз;
- розширенням проводів – замість сталеві центральні жили застосовують нейлонову або іншу непровідну (вуглепластикову), а провідникові сегменти розташовують по її периметру.

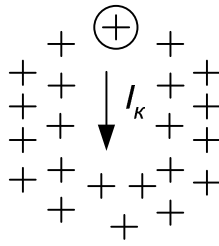

Рис. 3.1 – Утворення об'ємного заряду біля проводу і струму корони

При коронному розряді в результаті іонізації повітря біля поверхні проводу утворюється об'ємний заряд того ж знака, що і потенціал проводу (Рис.3.1). Напруженість поля біля поверхні проводу під час коронування залишається рівною $E_{н\ к}$. Збільшення напруги на проводі призводить до посилення іонізації, зростання об'ємного заряду і зниження напруженості до $E_{н\ к}$. При збільшенні напруженості об'ємного заряду втрати енергії на корону ростуть тим більше, чим більше напруга на проводі перевершує початкову напругу корони $E_{н\ к}$. Оскільки об'ємні заряди переміщуються від проводу в напрямку до землі, напруженість поля біля проводу зростає. Але через посилення іонізації об'ємний заряд поповнюється, напруженість падає до $E_{н\ к}$ і корона зберігається необмежено довго. При змінній напрузі об'ємні заряди здійснюють зворотно-поступальні коливання біля проводу, поступово віддаляючись від нього в ділянку слабого поля, де вони рекомбінують. При великих діаметрах проводів зона іонізації достатньо значна і при початковій напрузі $U_{нк}$ може досягати критичної довжини. Тоді корона виникає одразу в стримерній формі.

На проводах малих (до 1 см) діаметрів корона виникає в лавинній формі. Але при збільшенні напруги понад $U_{нк}$ розмір зони іонізації зростає і корона переходить у стримерну форму. Струм стримерної корони складається з окремих імпульсів з дуже крутими фронтами (~ десятки наносекунд). Ця ВЧ складова струму корони є джерелом інтенсивного електромагнітного випромінювання із широким спектром частот, що створюють перешкоди радіо- і телевізійному прийому.

При змінній напрузі корона виникає, якщо напруженість поля на проводі досягає $E_{нк}$ і горить, поки напруга не досягне максимуму. Потім напруженість поля на проводі стає нижче $E_{нк}$ і корона гасне. Оскільки позитивні іони малорухомі, то в кожен позитивний напівперіод змінної напруги об'ємний заряд підсилюється і корона запалюється раніше. Негативний об'ємний заряд завдяки більшій рухливості електронів, що прямують в напрямку до землі, - менший, він менше підсилює об'ємний заряд, тому напруга запалювання корони в негативний напівперіод нижча. Залежність напруги запалювання корони від величини потенціалу на проводі називають *характеристикою запалювання корони*. При змінній напрузі коронування більш інтенсивне і втрати на корону значно більші, ніж при постійній (рис.3.2). Основні втрати електроенергії від коронного розряду обумовлені переміщенням об'ємного заряду до землі, оскільки втрати на іонізацію на порядок менші.

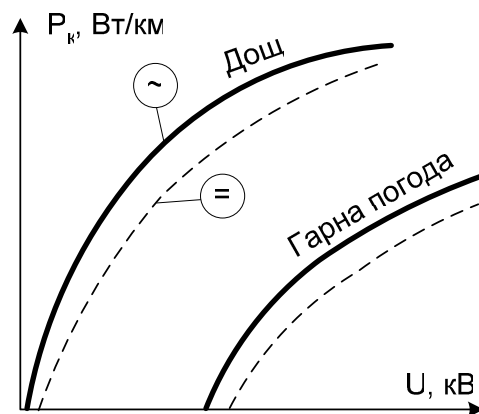

Рис. 3.2 – Втрати потужності від корони при змінній та постійній напрузі

Атмосферні опади утворюють виступи на поверхні проводів, різко збільшуючи напруженість електричного поля. Початкова напруженість запалювання корони $E_{нк}$ при цьому різко падає. Рівняння характеристики запалювання корони має вигляд: $U_{зан} = 2U_n - U_m$ (тут U_m - амплітудне значення напруги на проводі). Через різну рухливість носіїв заряду - електронів та іонів напруга запалювання в *позитивний напівперіод* вища ніж в негативний.

Для того, щоб виключити втрати електроенергії від корони і радіоперешкоди, *початкова напруга запалювання* корони повинна бути *не нижча* найбільшої робочої напруги лінії щодо землі. При атмосферних опадах виключити коронування проводів практично неможливо (в тому числі з техніко-економічних міркувань), тому діаметр проводів вибирають тільки з умови виключення корони в суху погоду.

Прийmemo для спрощення: $E_{\text{нк}} \approx 30,3 \cdot \bar{m} \cdot \delta$, тоді

$$U_{\text{нк}} \approx E_{\text{нк}} \cdot r \cdot \ln \frac{2HL}{r \cdot 2H} = 30,3 \cdot \bar{m} \cdot \delta \cdot r \cdot \ln \frac{L}{r}. \quad (3.7)$$

Умова виключення корони:

$$30,3 \cdot \bar{m} \cdot \delta \cdot r \cdot \ln \frac{L}{r} \geq \frac{U_{\text{ном}} \sqrt{2}}{\sqrt{3}}. \quad (3.8)$$

Прийнявши $\bar{m} = 0,8$, $\delta = 1$ і $\ln \frac{L}{r} \approx 6,2$ (характерне для ліній 110÷220 кВ), одержуємо для ЛЕП 110÷220 кВ:

$$d \geq 0,011 \cdot U_{\text{ном}}, \quad (3.9)$$

тобто діаметр проводів для ЛЕП-110 кВ з вимогою відсутності корони повинен бути – 1,2 см.; для ЛЕП-220 кВ – 2,4 см при нормальних умовах.

При $U_{\text{нк}} \geq 330$ кВ необхідні проводи більшого діаметра, але щоб площа поперечного перерізу і діаметр були незалежні. Ця вимога реалізується в так званих *розширених проводах*, в яких струмопровідні сегменти розташовані по периметру непровідної центральної серцевини.

Застосовують також *розщеплення фаз* – коли кожна фаза лінії складається не з одного, а декількох проводів меншого діаметра (Рис.3.3). Це дозволяє при необхідному сумарному перерізі проводів істотно знизити максимальну напруженість поля на їхній поверхні. При цьому заряд кожного проводу q_1 складає тільки частину загального заряду розщепленої фази q_ϕ :

$$q_1 = \frac{q_\phi}{n} = \frac{C_{\text{рф}} \cdot U_\phi}{n}, \quad (3.10)$$

де n – число проводів у фазі; $C_{p\phi}$ – ємність одиниці довжини проводу розщепленої фази.

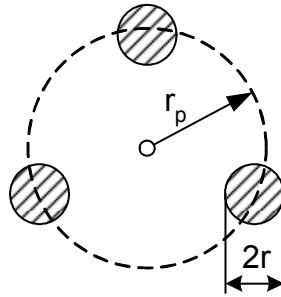

Рис. 3.3 – Характеристики розщепленої фази

Якщо r_p – радіус розщеплення, то у трифазній системі ємність розщепленої фази

$$C_{p\phi} = \frac{2\pi\epsilon_0}{\ln L} \cdot \frac{1}{r_e}; \quad (3.11)$$

де L – середньо геометрична відстань між фазами,

$r_e = \sqrt[4]{n \cdot r \cdot r^{n-1}}$ – еквівалентний радіус одиночного проводу, який має ту ж ємність, що і розщеплена фаза.

Тоді середня робоча напруженість електричного поля на поверхні проводів розщепленої фази дорівнюватиме:

$$E_{cp} = \frac{q_1}{(2\pi\epsilon_0 \cdot n \cdot r)} = \frac{U_\phi}{\left(n \cdot r \cdot \ln \frac{L}{r_e} \right)}, \quad (3.12)$$

а максимальна:

$$E_{max} = k_y E_{cp} = f(n, r_p), \quad (3.13)$$

де $k_y = 1 + (n-1) \frac{r}{r_p}$ - коефіцієнт, що враховує посилення напруженості поля

через вплив зарядів на сусідніх проводах розщепленої фази (рис.3.4).

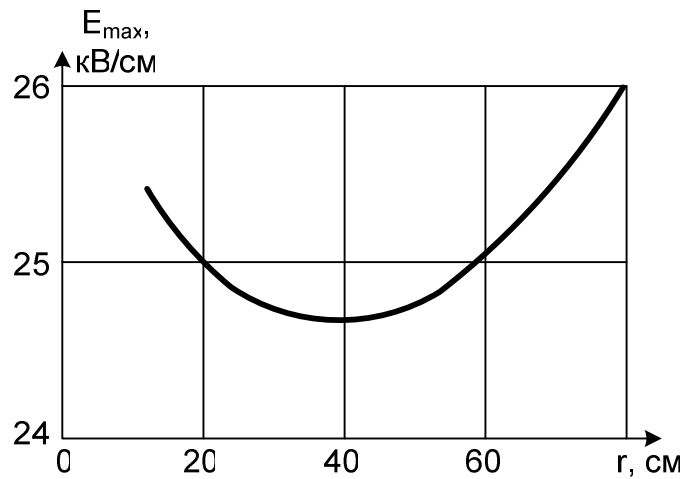

Рис. 3.4 – Залежність максимальної напруженості електричного поля розщепленої фази від відстані r між проводами ЛЕП-500кВ ($n=3$)

При збільшенні r_p зменшується вплив зарядів сусідніх проводів, але збільшується ємність фази і її заряд. Таким чином, існує оптимальний радіус розщеплення, при якому E_{max} – найменша. Отже з (3.13) випливає, що мінімальне значення напруженості E_{max} визначається оптимальним радіусом розщеплення r_p і числом одиночних проводів n .

Таким чином, наявність корони на проводах ЛЕП є негативним явищем з таких причин:

- струм коронного розряду – імпульсний зі спектром частот від 0,15 до 1000 МГц, що створює перешкоди у всьому радіо- та теледіапазоні;
- акустичний шум шкідливий для людини і вимагає збільшення зони відчуження ЛЕП;
- корона супроводжується створенням поблизу проводів ЛЕП і переміщенням до землі об'ємних зарядів, що викликає активні втрати електроенергії, які досягають ~ 40% втрат від нагріву проводів.

Однак збільшенням діаметру проводів і зниженням напруженості поля на їхній поверхні неможливо виключити корону при несприятливих атмосферних умовах. В місцях пошкодження проводів і арматури гірлянд, на елементах кріплення (тобто в зонах місцевого посилення поля) навіть в нормальних умовах може виникнути місцева корона. На лінії, якщо робоча напруга перевищує початкову: $U_p > U_{нк}$, то виникає загальна корона.

Загальні втрати енергії від корони розраховують на основі експериментальних даних про втрати P_k при різних погодних умовах: сухій погоді; сухому снігу; дощу; ожеледі; паморозі (Рис.3.5). Для траси ЛЕП використовують дані метеорологічних спостережень про тривалість різних погодних умов у годинах: h_{xn} – хороша погода; h_c – сніг; h_d – дощ; h_n – паморозь. Річні втрати (в кВт·год/км) визначають за формулою:

$$A_k = N^2 \cdot r^2 \cdot (P_{xn} \cdot h_{xn} + P_d \cdot h_d + P_c \cdot h_c + P_n \cdot h_n), \quad (3.14)$$

Де N – загальне число проводів у 3-х фазах лінії.

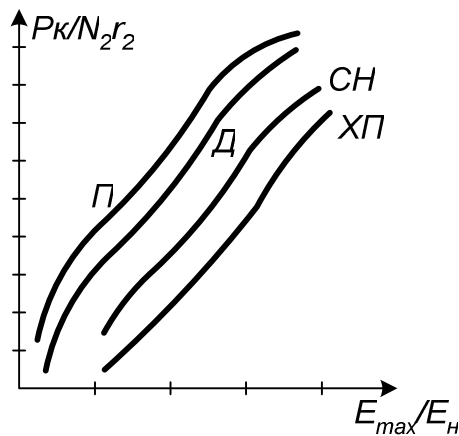

Рис. 3.5 – Узагальнені характеристики втрат потужності від корони при різних погодних умовах

За співвідношенням E_{max}/E_n з графіка (рис.3.5) визначають потужність втрат. Середньорічна потужність втрат від корони дорівнює:

$$P_{c.p} = \frac{A_k}{8760}, \text{ кВт/км}. \quad (3.15)$$

При проведенні техніко-економічних розрахунків необхідно враховувати втрати від корони, якщо $E_{max}/E_{нк} > 0,5$. Економічно прийнятні втрати від корони при: $E_{max}/E_{нк} \leq 0,9$ – це умова вибору діаметра проводів з погляду обмеження втрат від корони.

Радіоперешкоди від корони максимальні на ЛЕП надвисокої напруги в дощ і сніг. Основне джерело радіоперешкод – стримерна корона. Спектр частот радіоперешкод – від 10 кГц до 1 ГГц. Перешкоди на частотах більше 30 МГц виникають у ЛЕП–750 кВ і заважають теле- радіозв'язку.

Інтенсивність радіоперешкод характеризується вертикальною складовою напруженості електричного поля біля поверхні землі (E_2). Рівень радіоперешкод визначають з формули:

$$Y = 10 \lg \left(\frac{E_2}{E_1} \right)^2 = 20 \lg \frac{E_2}{E_1} \text{ дБ}, \quad (3.16)$$

де E_1 – напруженість електричного поля, мкВ/м. Приймаємо за базову $E_1 = 1$ мкВ/м, тоді:

$$Y = 20 \cdot \lg E_2. \quad (3.17)$$

Допустима напруженість радіоперешкод нормується на частоті 1 МГц і в хорошу погоду не повинна перевищувати 50 мкВ/м на відстані 50м від ЛЕП -330 – 750 кВ. Як розрахункова, за рекомендацією міжнародного комітету з радіоперешкод, прийнята частота $f = 0,5$ МГц. Рівень допустимого сигналу радіоперешкод в хорошу погоду не повинен перевищувати 40 дБ, що дає: $40 = 20 \cdot \lg E$, тоді $E = 100$ мкВ/м. Це допустима напруженість електричного поля радіоперешкод на відстані 100м від проекції на землю крайнього проводу ЛЕП – 330 кВ і вище. Зі збільшенням відстані е рівень радіоперешкод знижується:

$$Y_2 - Y_1 = 20 \cdot k \cdot \lg \frac{l_1}{l_2}, \quad (3.18)$$

де $k = 1.6$ – коефіцієнт загасання для частот 0,15÷1 МГц.

Збільшення радіуса проводів при незмінній напруженості поля на них призводить до зростання рівня радіоперешкод, тому що спад напруженості поля в радіальному напрямку сповільнюється, що створює умови для інтенсивної стримерної корони:

$$Y_2 - Y_1 = 20 \lg \left(\frac{r_2}{r_1} \right)^2. \quad (3.19)$$

Тут Y_2 і Y_1 – рівні радіоперешкод при напруженостях поля на проводах E_2 і E_1 , кВ/см.

З підвищенням частоти рівень радіоперешкод зменшується:

$$Y_f = 5.5 \cdot [1 - 2(\lg 10 \cdot f)^2] \quad (3.20)$$

Перешкоди зростають також при забрудненні проводів. Залежність рівня радіоперешкод від напруженості електричного поля на проводі лінійна і визначається емпіричною формулою:

$$Y_2 - Y_1 = k_1(E_2 - E_1), \text{ дБ}, \quad (3.21)$$

Де $k_1 = 1,8$ – коефіцієнт при напруженостях поля 20÷30 кВ/см.

Акустичний шум, що впливає на психологічний і фізичний стан людини, має дві складові: шипіння, що відповідає частоті 100 Гц і кратним їй частотам, і широкополосний (так званий «білий») шум. Перша складова обумовлена рухом об'ємного заряду у проводів, що двічі за період створює хвилі звукового тиску, друга - генерується стримерною короною. За санітарними нормами припустимий рівень гучності акустичного шуму A дорівнює 45 дБ.

Виходячи з цих вимог лінії 330 кВ і вище не повинні наближатися до населених пунктів ближче ніж 300 м. Оцінку рівня гучності шуму корони A здійснюють за формулою

$$A = 16 + 1,14 \cdot E_{\max} + 9r + 15 \lg n - 10 \lg l, \text{ дБ(А)}. \quad (3.22)$$

Звідки виходить, що інтенсивність акустичних перешкод істотно зростає при збільшенні числа проводів n у фазі і відстані між ними l .

Запитання для самоконтролю

1. Фізичні причини виникнення коронного розряду?
2. Що таке «початкова напруженість» електричного поля?
3. Наведіть формулу Піка і дайте свій коментар щодо неї.
4. Що таке «коефіцієнт негладкості» проводу?
5. Негативні наслідки коронного розряду на проводах ЛЕП?
6. Методи запобігання коронного розряду на проводах ЛЕП?
7. Як впливають атмосферні фактори на виникнення корони?
8. Що таке «характеристика запалення» корони?
9. Як розрахувати втрати електроенергії від коронного розряду?
10. Як визначити рівень радіоперешкод від коронного розряду?

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗРЯДИ В ПОВІТРЯНИХ ПРОМІЖКАХ ПРИ ГРОЗОВИХ ПЕРЕНАПРУГАХ

4.1. Параметри грозових імпульсів

Грозава імпульсна перенапряга – короткочасна, має аперіодичний характер і характеризується вольт-секундною характеристикою: $I_{\phi} = f(\tau_i)$ (рис 4.1).

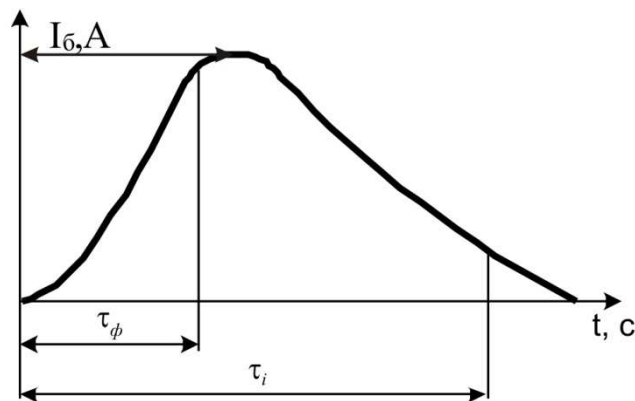

Рис. 4.1 – Параметри імпульсу перенапряги: τ_i - тривалість імпульсу, τ_{ϕ} – тривалість фронту імпульсу, I_{ϕ} - амплітуда струму блискавки

Електроустаткування повинно витримувати дію випробувальним уніфікованим грозовим імпульсом, що має такі параметри:

- тривалість фронту імпульсу: $\tau_{\phi} = 1,2 \pm 0,36$ мкс.
- тривалість самого імпульсу: $\tau_i = 50 \pm 10$ мкс.;
- амплітуда імпульсу: $I_{\phi} \approx 30 \div 200$ кА;
- крутизна фронту імпульсу: $\partial I_{\phi} / \partial t = a = 13 \div 30$ кА/мкс.

Якщо до міжелектродного проміжку прикладена напруга пробою U_n , то для розвитку і встановлення розряду необхідний деякий час t_p – термін розряду, що складається з таких компонентів: $t_p = t_x + t_c + t_{\phi}$, тут t_x – час наростання напруги до U_n ; t_c – статистичний час запізнювання, пов'язаний з появою ефективного електрона (випадкова подія); t_{ϕ} – час розвитку і формування розряду (теж статистична величина). Якщо тривалість

прикладеної напруги менше t_p , то пробою не відбудеться. Чим вища прикладена напруга U_n , тим менше час розвитку розряду t_p . Залежність максимальної напруги розряду U_p від терміну дії імпульсу називається *вольт-секундною* характеристикою (ВСХ) ізоляції. Оскільки початок і швидкість протікання процесу іонізації залежать від величини U_n , то ВСХ залежить від форми імпульсу (рис.4.2).

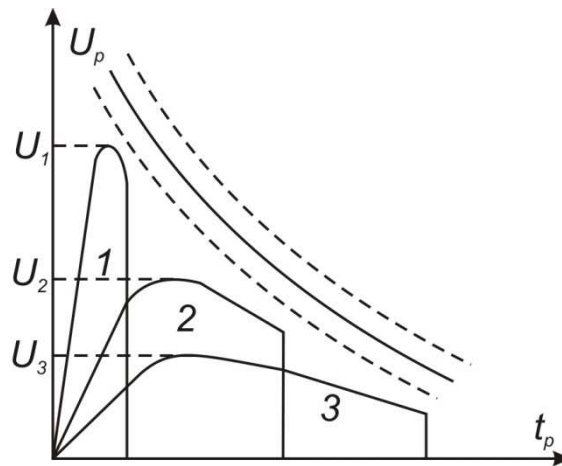

Рис. 4.2 – Залежність величини розрядної напруги U_p ізоляції від тривалості дії імпульсу перенапруги t_p : 1 – короткий імпульс; 2 – середньо тривалий; 3 – довготривалий

Через статистичний розкид терміну розряду t_p ВСХ має вигляд смуги, для якої вказують середню криву, а її ширина визначає межі розкиду величини розрядної напруги (для трьох різних імпульсів). ВСХ також суттєво залежить від ступеня однорідності електричного поля (рис.4.3).

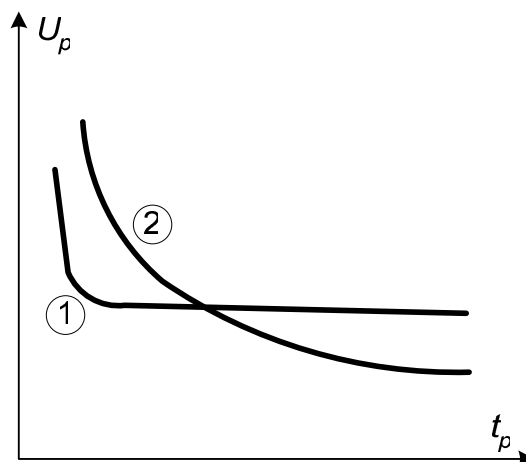

Рис. 4.3 – Залежність характеру ВСХ від ступені однорідності електричного поля: 1 - однорідне поле; 2 - неоднорідне поле

Для однорідного поля ВСХ (1) паралельна осі абсцис і тільки при $t_p \approx 1$ мкс і менше, U_p зростає. Це дозволяє використовувати такі проміжки (куля-куля), як універсальний прилад для виміру максимальних значень високої напруги U_p .

Для різко неоднорідних полів ВСХ (2) має більшу кривизну, тому що інтервал t_ϕ сильно залежить від величини прикладеної напруги. Для таких проміжків при грозових імпульсах характерні більші розрядні напруги U_p , ніж при змінній напрузі частотою 50 Гц. Відношення імпульсної розрядної напруги U_p до розрядної напруги на частоті 50 Гц U_\sim : $k_{imn} = U_p / U_\sim$ називається *коефіцієнтом імпульсу*.

В однорідному полі $k_{imn} = 1$. Він характеризує кількісно реакцію ізоляції на комутаційні імпульси і змінну напругу. Найнижчі розрядні напруги має повітряний проміжок пари електродів стрижень-площина при \oplus на стрижні.

4.2. Розряди в довгих повітряних проміжках

Найнижчу розрядну напругу має повітряний проміжок, утворений парою електродів ЛЕП: провід-земля. При досягненні робочою напругою величини $U_{нк}$, зі стрижня розвивається пучок стримерів (рис.4.4). Об'ємний заряд, що при цьому утворюється, *знижує* напруженість електричного поля E у стрижня і розвиток розряду припиняється. Після цього напруга на проміжку знову зростає і з'являються нові спалахи стримерів.

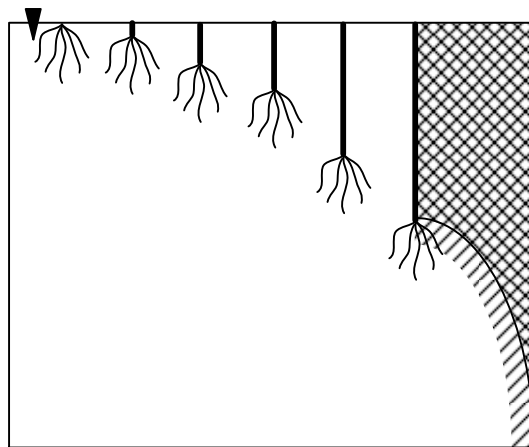

Рис. 4.4 – Схема утворення лідерного розряду

Через нагрівання повітря (термоіонізацію) в зоні розвитку стримерів з'являється нове утворення – канал *лідера*. Лідер – це канал розряду, ініційований стримером. Концентрація іонізованих частинок у ньому вища ніж у стримері, що сприяє просуванню його до протилежного електрода. Швидкість розвитку лідера $t_l \gg t_{cmp}$ ($\sim 10^6$ см/с). Зростаюча напруженість на проміжку, іонізація, яскраві спалахи і проходження по каналу великого струму, призводять до початку наскрізної фази розряду. Лідер безпосередньо контактує з електродом, а наступні спалахи стримерів виникають з кінця лідера і подовжують його до протилежного електроду. Далі розвивається наскрізна фаза розряду, що характеризується різким зростанням струму в каналі. Наскрізна фаза завершується перекриттям проміжку лідерним каналом і *головним* розрядом.

Перехід від лідерної стадії до головного розряду зручно порівнювати із замиканням на землю вертикального зарядженого проводу (рис.4.5), який імітує провідний канал з густиною заряду σ . При замиканні K , відбувається нейтралізація негативних зарядів позитивними, що надходять із землі.

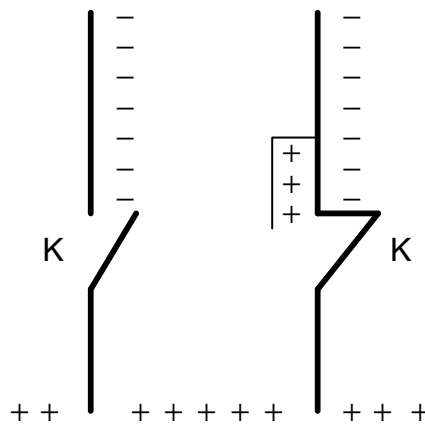

Рис. 4.5 – Макетне пояснення механізму утворення головного розряду

Амплітуда струму, що розповсюджується по каналу зі швидкістю V :
 $I_\sigma = \sigma \cdot V$. Якщо заряд замикається через деякий опір R , то струм в каналі:

$$I_\sigma = \sigma \cdot V \left(\frac{Z}{Z + R} \right), \quad (4.1)$$

де Z – еквівалентний хвильовий опір каналу блискавки, σ – густині заряду на одиницю довжини каналу.

Отже струм блискавки залежить від опору заземлення R і еквівалентного хвильового опору каналу блискавки Z . З достатнім ступенем точності хвильовий опір блискавки вважають нескінченно великим, тобто блискавку розглядають як джерело струму.

Інтенсивність розвитку розряду безпосередньо залежать від крутості імпульсу перенапруги. При грозових імпульсах практично одразу відбувається наскрізна форма розвитку розряду. Таким чином пробій проміжку може бути чисто стримерним (у неоднорідному полі) або лідерним (при великих відстанях між електродами L і змінній напрузі).

У каналі лідера великими є густина струму і число носіїв. Вирішальна умова розвитку лідера – підведення енергії за рахунок лідерного струму I_L для підтримки температури термоіонізації в каналі розряду (рис.4.6).

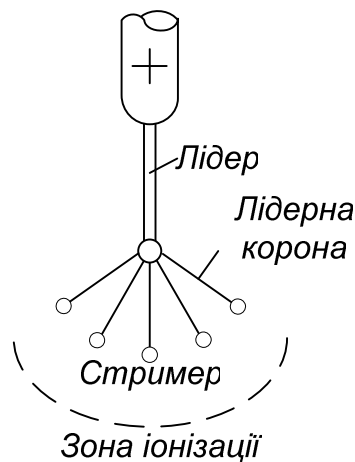

Рис. 4.6 – Схема утворення головного розряду

У проміжку стрижень-площина з відстанню між електродами $L \leq 1$ м при усіх видах напруг (постійна і змінна, комутаційних і грозових) виникає тільки стримерний пробій. Стример проходить проміжок раніше, ніж розв'ється лідер. При великих L зберігається чисто стримерний розряд тільки при грозовому імпульсі (1,2/50 мкс) і постійній напрузі тому, що при імпульсній напрузі часу впливу недостатньо для утворення лідера. При

постійній напрузі утруднене утворення лідера тому, що виникне стримерний розряд. При грозових імпульсах наскрізна фаза виникає практично миттєво.

Якщо форма електродів: стрижень-площина з відстанню $L > 1$ м, то при комутаційному імпульсі і змінній напрузі утворюється лідер, що приводить до пробоя проміжку. Напруженість електричного поля, при якій відбувається формування лідера, $\sim 4\div 5$ кВ/см. Величина розрядної напруги при цьому може бути розрахована за формулою

$$U_p = E_l \cdot l_l + E_{zi} \cdot l_{zi}, \quad (4.2)$$

де l_l – довжина лідера; l_{zi} – довжина зони іонізації; E_l – середня напруженість поля в каналі лідера; $E_{zi} = 5$ кВ/см (середня напруженість в стримерній зоні). Можливість утворення лідера пов'язана з розвитком стримерної зони до критичної величини $l_{кр}$, при досягненні якої, через основний канал проходить струм, достатній для розігріву каналу і переходу його в лідер. При грозових імпульсах довжина зони іонізації (стримерної зони) практично дорівнює міжелектродній відстані L , і тоді 50% розрядна напруга довгих проміжків може бути визначена як

$$\bar{U}_{p50\%} \approx 5L, \quad (\text{тут } U_p \text{ – в кВ, } L \text{ – в см}). \quad (4.3)$$

Для оцінки розрядних напруг довгих повітряних проміжків необхідно визначити в момент встановлення наскрізної фази довжину зони іонізації l_{zi} і початкову напруженість в каналі лідера E_{nl} . Експериментально отримані значення l_{zi} подані на графіку рис.4.7.

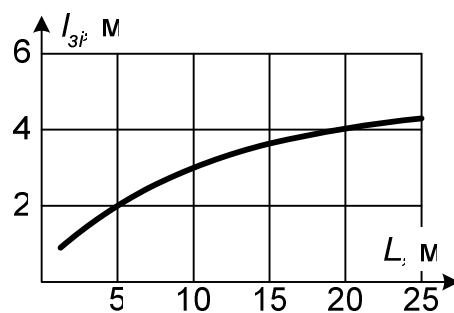

Рис. 4.7 – Залежність довжини стримерної зони від відстані між електродами: (стрижень-площина)

Ця залежність описується емпіричним рівнянням

$$l_{zi} \approx l_c = a_0 \cdot \left(1 + \ln \frac{L}{a_0}\right), \quad (4.4)$$

де a_0 – константа ($a_0 = 1,5$ – для проміжку провід-площина);

l_c – довжина стримерної зони.

Залежність середніх поздовжніх напружень у лідері від його довжини:

$$E_l = E_{l0} \cdot \frac{a_0}{l_l} \cdot \ln \left(\frac{L}{a_0} - \ln \frac{L}{a_0} \right), \quad (4.5)$$

де $l_l = L - l_c$, $E_{l0} = 1,5$ кВ/см – початкова напруженість у каналі лідера.

Звідки одержуємо вираз для розрахунку 50%-них розрядних напруг довгих повітряних проміжків в області мінімуму ВСХ:

$$U_{\min 50\%} = E_c \cdot a_0 \cdot \left(1 + \ln \frac{L}{a_0}\right) + E_{l0} \cdot a_0 \cdot \ln \left(\frac{L}{a_0} - \ln \frac{L}{a_0} \right) - \text{формула Лемке, (4.6)}$$

де E_c – середня напруженість у стримерній зоні.

4.3. Характеристика грозових перенапруг

Джерелом грозових перенапруг є блискавка, що являє собою електричний розряд між двома хмарами або між хмарою і землею. Блискавка виникає завдяки нагромадженню і розподілу зарядів у грозових хмарах внаслідок існування висхідних потоків. Краплі води, що випаровуються з поверхні водойм, конденсуються у хмарах і замерзають в зоні низьких температур. Замерзання починається з поверхні краплини і позитивні іони під дією різниці температур пересуваються в поверхневий шар, заряджаючи його позитивно. Рідка серцевина при цьому набуває негативного заряду. Коли замерзає серцевина, поверхня краплини лопається, осколки піднімаються вгору і заряджають верхню частину хмари позитивно. Нижня частина хмари виявляється зарядженою негативним потенціалом. При збільшенні концентрації негативних зарядів в нижній частині хмари зростає

напруженість електричного поля і після досягнення критичної величини (~ 24 кВ/см) починається іонізація повітря і формування розряду.

На початковій стадії блискавка являє собою слабо світний канал (лідер), який повільно, зі швидкістю $1,5 \cdot 10^5$ м/с рухається в напрямку до землі. Заряди хмари і лідера *індукують* на поверхні землі заряди протилежного знака. З наближенням лідера до землі напруженість електричного поля землі зростає і з неї можуть розвиватися зустрічні лідери. Сила струму в лідерній стадії блискавки досягає сотень ампер. На відстанях $25 \div 100$ м між ними виникає висока напруженість і проміжок за декілька мікросекунд пробивається з виділенням енергії $\sim 0,5 \div 5$ МДж, яка витрачається на нагрівання і термоіонізацію. Провідність каналу різко зростає і зона підвищеної напруженості переміщується до хмари зі швидкістю $\sim 0,5$ швидкості світла. Струм у каналі досягає десятків і сотень тисяч ампер за $5 \div 10$ мкс. Протягом короткого часу канал розігрівається до $20 \div 30$ тисяч градусів Цельсія, швидко розширюється, що викликає утворення ударної хвилі (грім). Середня тривалість удару блискавки не перевищує $0,1$ с. При цьому відбувається нейтралізація заряду лідера. Цей процес називається головним розрядом і супроводжується сильним світінням каналу розряду.

Заряд і тривалість негативної блискавки, як правило, менша, ніж позитивної. Особливістю спадаючих негативних блискавок є багаторазові розряди внаслідок того, що через $10 \div 100$ мс по іонізованому каналу першого розряду знову розвивається повторний лідер до землі зі значно більшою швидкістю. Це так званий стріловидний лідер. У більшості випадків блискавка складається з двох – трьох розрядів, але зареєстровано в одній блискавці до 40 розрядів.

Грозивий розряд здатний викликати різні пошкодження об'єктів. Основним вражаючим фактором є *струм блискавки*, величина якого визначається еквівалентним хвильовим опором каналу розряду Z а також опором заземлення R . Статистика спостережень свідчить, що величина

струму блискавки є випадковою величиною, але підлягає закону нормального розподілу і знаходиться в межах від 10 до 300 кА.

Іншим за значенням вражаючим фактором, що визначає індуктоване падіння напруги в провідниках і індуковані напруги в магнітно-зв'язаних ланцюгах, – є *крутість фронту* струму блискавки: $a = di_0/dt$, величина якої також підлягає закону нормального розподілу. Але для оціночних розрахунків можна використовувати усереднені значення розподілу струму й крутості імпульсу блискавки, що апроксимуються наступними експоненційними функціями:

$$P(I_0) = \exp(-0,04 \cdot I_0); \quad (4.7)$$

$$P(a) = \exp(-0,08 \cdot a). \quad (4.8)$$

Заряд, що переноситься струмом блискавки, має теплову й електродинамічну дію. Енергія, що виділяється в опорній ділянці блискавки, пропорційна миттєвому значенню струму, який витрачається на нагрівання і плавлення металу в цьому місці. Інтеграл квадрату струму блискавки $\int i^2 dt$ визначає електродинамічну дію та нагрівання струмопроводів при проходженні струму блискавки через уражений об'єкт. Блискавка крім первинної дії, що проявляється у вигляді теплового та механічного руйнування уражених об'єктів, може мати також вторинні небезпечні наслідки. Вони пов'язані з виникненням електрорушійних сил завдяки електростатичним та електромагнітним полям каналу блискавки, які спроможні наводити дуже високі потенціали на металевих конструкціях, трубопроводах, проводах обладнання, внаслідок чого можуть виникати вторинні розряди на землю. Можливо занесення потенціалу блискавки в споруди через наземні й підземні комунікації і враження персоналу.

4.4. Характеристики грозової діяльності

Атмосферними перенапругами називають перенапруги, що виникають на струмоведучих частинах електроустаткування в результаті атмосферних

електричних розрядів, які перевищують $U_{дон}$. Джерелом перенапруги є блискавка. При розробці грозозахисних заходів необхідно враховувати такі параметри: амплітуду струму блискавки, крутість імпульсів, частоту ураження об'єктів, що визначаються числом грозових днів у році $N_{з.д.}$ для даного району (для Харкова – це 40 г.д.). Вихідною величиною є число грозових годин у році $N_{з.г.}$: $N_{з.г.} = 1,5 \cdot N_{з.д.}$.

Підвищені об'єкти через зустрічних лідерів збирають блискавки з більшої площі. Число ударів блискавки за 100 грозових годин у споруду довжиною A , шириною B , висотою H дорівнює:

$$n_{y\partial} = 6,7 \cdot (A + 7H) \cdot (B + 7H) \cdot 10^{-6}. \quad (4.9)$$

Число ударів блискавки в 100 км повітряної ЛЕП за 100 грозових годин:

$$n_{y\partial} = 6,7 \cdot 100 \cdot 6h_{cp} \cdot 10^{-3} \approx 4h_{cp}, \quad (4.10)$$

де $h_{cp} = h_{on} - \frac{2}{3} \cdot f$ – середня висота підвісу тросу або проводу, м;

h_{on} – висота опори; f – стріла прогину проводу.

Річне число ударів блискавки у лінію довжиною l при числі грозових годин у році N_z :

$$n_{зод} = n_{y\partial} \frac{l}{100} \cdot \frac{N_z}{100}. \quad (4.11)$$

Запитання для самоконтролю

1. Назвіть параметри стандартного грозового імпульсу.
2. З яких складових формується термін розряду?
3. Що таке «вольт-секундна» характеристика (ВСХ) ізоляції?
4. Як залежить ВСХ ізоляції від однорідності електричного поля?
5. Дайте визначення поняттю «коефіцієнт імпульсу»?
6. Який механізм утворення лідерного каналу розряду?
7. Який механізм формування головного розряду?
8. Наведіть гіпотезу формування зарядів блискавки.
9. Прокоментуйте формулу Лемке щодо напруги розряду.
10. Назвіть уражаючі фактори грозового розряду.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

РОЗРЯДИ ВЗДОВЖ ПОВЕРХНІ ТВЕРДИХ ІЗОЛЯТОРІВ

5.1. Вплив поверхні твердого діелектрика на розвиток розряду

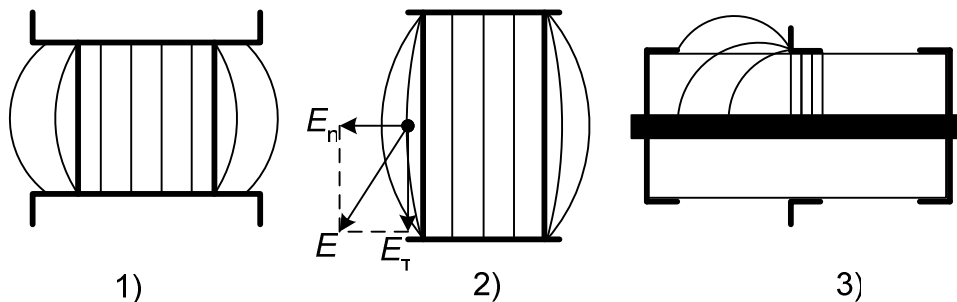

Рис. 5.1 – Характерні види електричних полів ізоляторів різних конструкцій:
1, 2 – опорні; 3 – прохідний

Перший (1) і другий (2) варіанти – моделюють опорні ізолятори. Для варіанта (1) переважає тангенційна (дотична до поверхні) складова напруженості поля, яке є відносно однорідним. Тут корона відсутня і значення розрядної напруги досить високе. Але без діелектрика електрична міцність більша, тому що наявність його спотворює поле, а поверхня абсорбує вологу і бруд, які сприяють розвитку розряду. Під дією електричного поля молекули води дисоціюють на іони, які переміщуються до електродів, збільшуючи напруженість поблизу електродів. Наявність мікроазорів між діелектриком і електродом також збільшує напруженість в них поля завдяки різниці діелектричних проникностей повітря і твердого діелектрика. Збільшення напруженості в мікроазорах призводить до виникнення там іонізаційних процесів з утворенням електронів і іонів, які зменшують напругу перекриття міжелектродного проміжку.

Розряд по лінії розділу напруженості (повітря-фарфор, мастило-папір) та ін. називається *поверхневим* (ковзним) розрядом. Ковзний розряд поблизу поверхні (1) розвивається без істотної взаємодії з нею, тому вид ізоляції мало впливає на величину розрядної напруги. Для збільшення розрядної

напруги ізолятора застосовують малогігроскопічні діелектрики, наприклад, глазурований фарфор. Для запобігання утворення мікротріщин між діелектриком і електродом використовують еластичні мастики.

У варіанті (2) поле сильно неоднорідне і тангенційна складова напруженості електричного поля на поверхні діелектрика E_t набагато більша за нормальну складову E_n . Тому розрядна напруга менша, ніж в однорідному полі. При сильній неоднорідності поля в цій ізоляційній конструкції виникає коронний розряд, який супроводжується утворенням озону й оксидів азоту, які завдають шкоди ізоляції. Особливо небезпечна стримерна форма коронного розряду, яка внаслідок високої температури каналу стримера, може привести до термічного розкладання діелектрика і утворення провідних каналів – *треків*.

У конструкції (3) електричне поле також неоднорідне і переважає нормальна складова. Наявність великої нормальної складової напруженості електричного поля E_n сприяє зближенню каналу стримера з поверхнею діелектрика, що збільшує імовірність його пошкодження. Тут при розвитку розряду виникає корона біля голівки і фланця ізолятора і електрична міцність ще менша, ніж у варіанті (2). Канали стримерів уздовж поверхні ізолятора мають велику ємність відносно внутрішнього електрода, тому через них проходять великі струми, які стимулюють виникнення термічної іонізації. Термічно іонізовані канали вздовж поверхні ізолятора мають назву *каналів ковзного розряду*.

Оскільки провідність каналу ковзного розряду значно більша за провідність каналу стримера, то падіння напруги на ньому менше, і вся напруга виявляється прикладеною до непровідної частини міжелектродного проміжку. Це призводить до подовження каналу ковзного розряду і повного перекриття ізолятора.

У загальному випадку (за Теплером) довжина ковзних розрядів l_k залежить від напруги між електродами U , ємності каналу стримера C , зміни напруги в часі:

$$l_c = A \cdot C^2 \cdot U^{5.4} \sqrt{\frac{dU}{dt}}. \quad (5.1)$$

Тут A – коефіцієнт, що визначається експериментом; C – питома поверхнева ємність (ємність одиниці поверхні діелектрика).

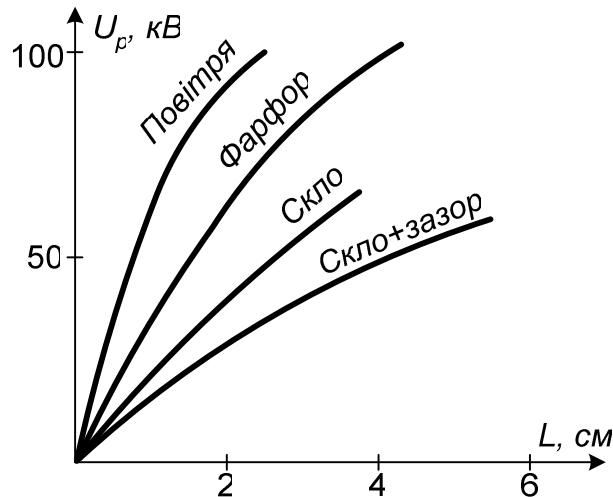

Рис. 5.2 – Залежність поверхневої розрядної напруги від відстані між електродами

Підставимо у формулу (5.1) замість значення $l_{ск}$ відстань між електродами по поверхні діелектрика L і знайдемо величину напруги перекриття ізолятора U_p . Приймаючи $C = \frac{\epsilon \cdot \epsilon_0}{d} S$, де S - площа поверхні ізоляції, d – товщина діелектрика, $\frac{dU}{dt}$ – крутизна імпульсу напруги, тоді

$$U_p = A \cdot L^{0.2} \left(\frac{d}{\epsilon \epsilon_0} \right)^{0.4} \cdot 1/S^{0.4}. \quad (5.2)$$

Звідки випливає, що збільшення довжини ізолятора мало підвищує розрядну напругу, (рис.5.2). Тому для підвищення U_p прохідних ізоляторів зменшують питому поверхневу ємність за рахунок збільшення діаметра ізоляторів біля фланця, з якого можна чекати розвитку розряду. Необхідно також використовувати матеріали з малою діелектричною проникністю ϵ , застосовувати напівпровідникові покриття між фланцем і діелектриком. При

постійній напрузі питома поверхнева ємність практично не впливає на розвиток розряду і поверхнева розрядна напруга ізолятора наближається до розрядної напруги повітряного проміжку: $U_{p.повітря} \approx U_{p.діелектрика}$.

5.2. Розряд по зволоженій і забрудненій поверхні ізоляторів

У промислових районах, що містять багато розчинних і здатних до дисоціації речовин, це обумовлює високу електропровідність шару бруду на поверхні ізоляторів, зволжених конденсованою вологою. При протіканні струму витoku утворення підсушених областей на поверхні ізолятора сильно спотворює поле, в результаті чого виникають часткові дуги, а потім і суцільне перекриття міжелектродного проміжку. Величина мокророзрядної напруги суттєво залежить від геометричної форми ізолятора. Тому ізолятори конструюють так, щоб їх нижні поверхні не змочувалися дощем - це обмежує струм витoku і підвищує мокророзрядну напругу.

Електричну міцність гірлянди ізоляторів під дощем характеризують середньою мокророзрядною напруженістю:

$$E_{mp} = \frac{U_{mp}}{n \cdot H}, \quad (5.3)$$

де H – висота одного ізолятора гірлянди; n – їхнє число;

U_{mp} – мокрозарядна напруга гірлянди.

E_{mp} – для тарілчастих ізоляторів змінюється від 2 до 2,6 кВ/см в залежності від типу ізоляторів. При комутаційних імпульсах U_{mp} може бути в 1,5 рази більше, ніж при частоті мережі 50 Гц, що пояснюється короткотерміновим впливом напруги і нетривалим розвитком теплових процесів. При змінній напрузі діюче значення напруги ковзного розряду можна визначити з формули:

$$U_{cp} = \frac{1,36 \cdot 10^{-4}}{C_n^{0,44}} \text{ (кВ)}, \quad (5.4)$$

для плоского діелектрика питома поверхнева ємність:

$$C_n = \frac{8,86 \cdot 10^{-14} \cdot \epsilon}{d} \text{ (Ф/см}^2\text{)}, \quad (5.5)$$

для випадку (3)

$$C_n = \frac{\epsilon \cdot \epsilon_0}{r_2 \cdot \ln \frac{r_2}{r_1}} = \frac{8,86 \cdot 10^{-14}}{r_2 \cdot \ln \frac{r_2}{r_1}}, \quad (5.6)$$

де r_1, r_2 – внутрішній і зовнішній діаметри прохідного ізолятора.

5.3. Часткові дуги (розряди)

В умовах експлуатації поверхня ізоляторів забруднюється, а дощ частково змиває бруд. Під дією робочої напруги по зволоженій поверхні протікає струм витoku, що інтенсивно підігріває і підсушує поверхню ізолятора. Оскільки забруднення по поверхні ізолятора розподілене нерівномірно, то густина струму витoku на окремих ділянках поверхні різна і її нагрів відбувається також нерівномірно. Якщо в якійсь частині поверхні провідна плівка випарилася раніше, то в результаті цієї ділянки поверхні може бути прикладена значна напруга, що викликає так звані *часткові* (ковзні) дуги з проходженням струму витoku: $I_\epsilon = U/R_\epsilon$, тут R_ϵ – опір витoku по поверхні ізолятора. Для циліндричного ізолятора діаметром D опір $R_\epsilon = \rho L_\epsilon / (\pi \Delta D)$. Тоді струм витoku по поверхні ізолятора дорівнює

$$I_\epsilon = \frac{U \cdot \pi \cdot \Delta D}{\rho \cdot L_\epsilon}, \quad (5.7)$$

де ρ – питомий об'ємний опір; Δ – товщина шару забруднення; L_ϵ – довжина шляху витoku.

Тобто розрядна напруга ізолятора зростатиме зі збільшенням довжини шляху витoku і зменшенням діаметра ізолятора. Чим менший струм витoku, тим вища розрядна напруга ізоляторів. Таким чином важливою характеристикою опорної ізоляції є *довжина шляху витoku*.

Питома довжина шляху витoku λ – це довжина шляху витoku $L_{\epsilon m}$ на 1 кВ прикладеної найбільшої робочої напруги $U_{нр}$:

$$\lambda = \frac{L_{\text{вт}}}{U_{\text{нр}}} \text{ (см/кВ)}. \quad (5.8)$$

Кількість підвісних ізоляторів у гірлянді визначають за формулою:

$$\lambda_{\text{норм}} = \frac{n \cdot L_{\text{вт}}}{U_{\text{н.р}}}, \quad (5.9)$$

де $\lambda_{\text{норм}}$ – нормативна питома довжина витоку;

$\lambda_{\text{норм}}$ – для чистої атмосфери = 1,3÷1,9 см/кВ;

$\lambda_{\text{норм}}$ – для забрудненої = 2,25÷4 см/кВ.

Приклад 2. Визначити число ізоляторів у гірлянді для чистої атмосфери $\lambda_{\text{норм}} = 1,3$ см/кВ; для забрудненої: $\lambda_{\text{норм}} = 3$ см/кВ.

Для скляних ізоляторів ПС-20-10 ($L_{\text{вт}} = 32$ см); $U = 110$ кВ;
 $U_{\text{н.р}} = 1,15 \cdot 110 = 126,5$ кВ;

$$\lambda_{\text{зирл}} = \frac{n \cdot L_{\text{вт}}}{U_{\text{н.р}}} \Rightarrow n = \frac{\lambda_{\text{н}} \cdot U_{\text{нр}}}{L_{\text{вт}}} = \frac{1,3 \cdot 126,5}{32} = 5,4 \approx 6 \text{ ізол.};$$

$$\lambda_{\text{зирл}} = \frac{3 \cdot 126,5}{32} = 12 \text{ ізол.}$$

5.4. Вибір ізоляторів залежно від зовнішнього середовища

Визначальним при виборі ізолятора є забезпечення його надійної роботи в умовах туману, роси, дощу в сполученні із забрудненням поверхні. Мокророзрядна напруга ізоляторів залежить від характеристик забрудненого шару (товщини і питомого опору). Вона пропорційна довжині шляху витоку ізолятора $L_{\text{вт}}$, (найменша відстань по поверхні між електродами). Оскільки забруднення нерівномірне і на окремих ділянках розряд може розвиватися в повітрі, то вологорозрядна напруга пропорційна не $L_{\text{вт}}$, а ефективній довжині шляху витоку:

$$L_{\text{еф}} = \frac{L_{\text{вт}}}{k}, \quad (5.10)$$

де $k \geq 1$ – поправочний коефіцієнт ефективності ізолятора, визначають

експериментально. Для підвісних тарілчастих ізоляторів він може бути оцінений за емпіричною формулою:

$$k = 1 + 0,5 \cdot \left(\frac{L_{\text{em}}}{D} - 1 \right). \quad (5.11)$$

Тут D – діаметр ізолятора. Для підвісних ізоляторів $k \sim 1 \div 1,3$.

Важливою характеристикою надійності ізоляторів при робочій напрузі є питома ефективна довжина шляху витоку λ_{ef} , що нормується для різних умов і напруги $U_{\text{роб.}}$:

$$\lambda_{\text{ef}} = \frac{L_{\text{ef}}}{U_{\text{найб.роб.}}}. \quad (5.12)$$

Для надійної експлуатації при робочій напрузі $U_{\text{найб.роб}}$ геометрична довжина шляху витоку $L_{\text{г}}$ ізолятора визначається з умови:

$$L_{\text{г}} \geq k \cdot \lambda_{\text{ef}} \cdot U_{\text{найб.роб.}}. \quad (5.13)$$

Тоді число ізоляторів у гірлянді дорівнює:

$$n \geq \frac{k \cdot \lambda_{\text{ef}} \cdot U_{\text{найб.роб}}}{L_{\text{г1}}}, \quad (5.14)$$

де $L_{\text{г1}}$ – довжина шляху витоку одного ізолятора.

Нормована ефективна довжина шляху витоку L_{em} забезпечується збільшенням у гірлянді числа ізоляторів або використанням спеціальних брудостійких ізоляторів, що мають сильно розвинуту поверхню. Якщо у звичайних L_{em} ізоляторах $\approx 28 \div 42$ см, то у брудостійких $L_{\text{em}} \approx 40 \div 57$ см.

Основним заходом з підвищення експлуатаційних характеристик ізоляторів в умовах інтенсивного забруднення і зволоження є їх обмив і очищення, а також застосування гідрофобних покриттів. Найменш трудомістким заходом є обмив ізоляторів водою, але не всі види забруднень піддаються такому способу очистки. Гідрофобні покриття у вигляді твердих плівок або в'язких покриттів (кремнійорганічний вазелін KB-3) дають змогу більш якісно здійснювати чистку й збільшити інтервал між ними. Більш ефективними є в'язкі покриття, оскільки вони не тільки відштовхують вологу, але й поглинають частки бруду, не даючи їм утворювати провідного

шару. Звичайно гідрофобні покриття зберігають дієздатність 1,5 – 2 роки.

5.5. Дуговий розряд

В електроустановках при комутації великих робочих струмів розбіжність контактів супроводжується виникненням дуги – розряду з великою густиною струму (до 100 кА/см²). Дугові розряди супроводжують і розвинуті поверхневі розряди – перекриття ізоляції електроустаткування.

У дузі є три характерних ділянки: прикатодна, стовп дуги, прианодна. Довжина прикатодної ділянки – порядку довжини вільного пробігу електрона $10^{-4} \div 10^{-5}$ см., довжина прианодної ділянки – приблизно така ж. Величина напруги у прикатодній ділянці U_k приблизно відповідає напрузі іонізації газу, в якому горить дуга:

$U_k \sim 8 \div 12$ В, – залежно від матеріалу катода; $U_a \sim 1 \div 2$ В. Падіння напруги на стовпі дуги:

$$U_c = E_s \cdot L_c, \quad (5.15)$$

а напруженість в каналі розряду: $E_s \sim 15 \div 25$ В/см,

де L_c – довжина стовпа дуги, см.

Нерівності поверхні катода збільшують напруженість електричного поля у стовпі дуги.

При значній густині струму дуги температура поверхні катода досягає температури випару металу катода й енергія електронів стає настільки великою, що дозволяє їм вийти з катода, тобто відбувається *термоелектронна емісія*.

Стовп дуги являє собою сильно іонізований об'єм газу, що складається з позитивних та негативних іонів і називається плазмою, яка характеризується дуже високою температурою - від 5000 до 25000 К. Горіння дугового розряду є вкрай негативним явищем, оскільки пов'язано з великими втратами електроенергії і можливим руйнуванням металевих частин електрообладнання.

Запитання для самоконтролю

1. Що таке поверхневий розряд, механізм його утворення?
2. Що таке нормальна й тангенційна складова електричного поля?
3. Наведіть формулу Теплера і поясніть її зміст.
4. Вплив питомої поверхневої ємності на розрядну напругу.
5. Як визначити величину мокророзрядної напруги гірлянди?
6. Що таке «часткові дуги», який механізм їх утворення?
7. Вплив атмосферних факторів на величину розрядної напруги.
8. Вплив довжини шляху витоку на електричну міцність ізолятора?
9. Як розрахувати число ізоляторів у гірлянді?
10. Назвіть негативні діючі фактори дугового розряду.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

РОЗРЯДИ В РІДКИХ ДІЕЛЕКТРИКАХ

6.1. Фізична природа розряду в рідких діелектриках

Рідкі діелектрики розділяються на природні, до яких відносяться різноманітні масла, і синтетичні (кремнійорганічні сполуки). Електрична міцність масла (трансформаторного, кабельного, конденсаторного) наближається до міцності твердих діелектриків (~ 200 кВ/см). Крім того, рідкі діелектрики мають хорошу теплопровідність, що дозволяє ефективно відводити тепло від струмопровідних частин електрообладнання, які в процесі роботи нагріваються струмами навантаження та витоку. Ще одна їх цінна якість полягає у спроможності гасити дугу, яка виникає при комутації обладнання, або при пошкодженнях ізоляції. Застосування рідких діелектриків обмежує безпосередній вплив повітря і вологи на елементи конструкції електрообладнання.

Синтетичні діелектрики (Совол – $C_{12}H_{10}$, Сов тол – це совол + трихлорбензол) мають підвищену робочу температуру і високу нагрівостійкість й вогнебезпечність. Електрична міцність ~ 200 кВ/см. Кремнійорганічні діелектрики крім нагрівостійкості й негорючості мають температуру замерзання $-80^{\circ}C$ та електричну міцність ~ 250 кВ/см. Електропровідність рідких діелектриків характеризується питомим об'ємним опором $\rho_v \sim 10^{10} \div 10^{12}$ Ом·м.

Вплив електричного поля E на рідкий діелектрик призводить до дисоціації його і домішків на позитивні й негативні іони. При підвищенні температури дисоціація прискорюється. Підвищення напруги в однорідних електричних полях призводить до виникнення окремих пробоїв в найбільш слабких місцях рідкого діелектрика і переходу в стійкий розряд у вигляді дуги при подальшому підвищенні напруги до розрядної. У нерівномірних полях спочатку виникає стримерна корона біля одного або обох електродів,

яка при підвищенні напруги подовжується і переходить потім у стійкий розряд.

Відповідно до теорії розряду в рідких діелектриках, іони під дією нормальної складової електричного поля збільшують силу тиску на рідину уздовж траєкторії руху і за рахунок тертя, нагрівають ділянку рідини, утворюючи газові бульбашки, які сприяють подальшому розвитку розряду. Існуючі теорії розряду в рідких діелектриках не дозволяють оцінити їх вірогідність кількісно, тому треба орієнтуватися на експериментальні дані.

Електрична міцність рідких діелектриків різко зменшується при забрудненнях та зволоженні. Під дією електричного поля частинки забруднення і краплинки вологи втягуються в зону підвищених градієнтів, утворюючи провідні ланцюжки в напрямку силових ліній. При перекритті вздовж такого ланцюжка розрядна напруга діелектрика різко зменшується.

Волога в маслі може знаходитись в розчинному стані у вигляді емульсії або відстою на дні бака. Якщо молекулярно-розчинна вода мало впливає на електричну міцність масла, то навіть частки емульсійної води різко знижують його міцність. Це пояснюється поляризацією краплинок вологи в електричному полі і утворенням внаслідок цього провідних місточків, по яких відбувається розряд. У рідких діелектриках проявляється *ефекти полярності і бар'єрний*:

Для підвищення розрядних напруг U_p рідких діелектриків використовують бар'єри, тверді покриття і ізолювання електродів.

Бар'єр не проникний для іонів рідини, що осаджуються на його поверхні, заряджаючи його і вирівнюючи електричне поле. Розглянемо вплив бар'єру на електричну міцність проміжку з плоскими електродами.

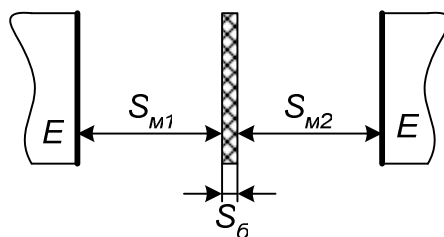

Рис. 6.1 – Схема міжелектродного проміжку з бар'єром

Без бар'єра напруженість у проміжку: $E_m = \frac{U}{S}$, і розрядна напруга:

$$U_p = E_m \cdot S; \quad \text{з бар'єром:} \quad S_m = S_{m1} + S_{m2} + S_{\bar{o}},$$

$$\frac{E_m}{E_{\bar{o}}} = \frac{\epsilon_{\bar{o}}}{\epsilon_m}; \quad (6.1)$$

тоді розрядна напруга:

$$U_p = E_m \cdot S_m + E_{\bar{o}} \cdot S_{\bar{o}}; \quad S = S_m + S_{\bar{o}}. \quad (6.2)$$

Приймаючи $\epsilon_m/\epsilon_{\bar{o}} \sim 0,5$ і замінюючи $S_m = S - S_{\bar{o}}$ отримаємо:

$$E_m = \frac{U_p}{S - 0,5 \cdot S_{\bar{o}}}. \quad (6.3)$$

Таким чином видно, що напруженість у маслі з бар'єром вища, ніж без нього. Розрядна напруга проміжку дорівнює: $U_{\bar{o}} = E_m \cdot S \cdot (1 - r)$; тут r – частка товщини бар'єра $S_{\bar{o}}$ від загальної відстані S . При відсутності бар'єра розрядна напруга: $U_p = E_m \cdot S$, тобто діелектрична міцність вища з бар'єром на $30 \div 50\%$. Якщо $r = 1/3 \div 1/6$, то

$$U_{\bar{o}max} = 40 \left(1 + \frac{2,14}{\sqrt{S}} \right) \cdot S, \text{ кВ}. \quad (6.4)$$

Бар'єри найбільш ефективні, якщо розташовані нормально до силових ліній електричного поля.

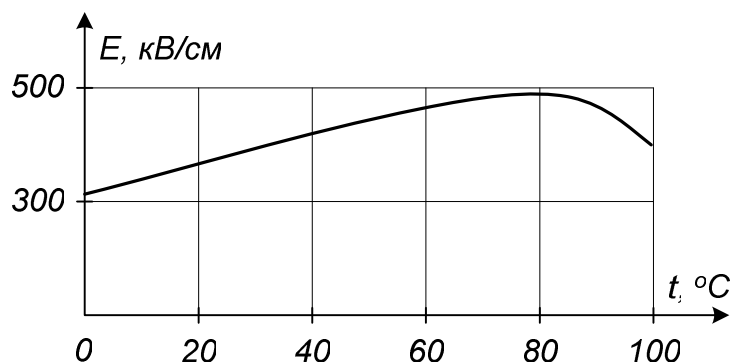

Рис. 6.2 – Залежність електричної міцності трансформаторного масла від температури

При збільшенні температури від 60 до 80 °С електрична міцність зростає завдяки переходу води в молекулярний стан, а далі зменшується внаслідок появи пухирців пару в маслі (рис.6.2).

6.2. Комбінована ізоляція

Практика експлуатації електрообладнання свідчить, що найбільш повно вимогам до ізоляційних конструкцій відповідає ізоляція, що складається з декількох матеріалів, властивість яких доповнюють один одного та виконують різні функції у процесі роботи. Це, насамперед, тверді діелектрики, які мають необхідну механічну й електричну міцність. Однак вони мають низьку теплопровідність і не забезпечують надійного з'єднання з струмоведучими частинами електрообладнання без повітряних зазорів, у яких можлива поява часткових розрядів. Ці недоліки можна усунути, якщо в комбінації з твердими використовувати гази або рідкі діелектрики, які спроможні заповнювати ізоляційні проміжки будь-якої величини і конфігурації. Крім того, рідкі діелектрики, маючи високу теплопровідність, використовуються в системах інтенсивного охолодження струмоведучих частин електрообладнання. Прикладом комбінованої ізоляції є масло-бар'єрна (МБІ) ізоляція, що складається з мінерального масла і кабельного паперу або електрокартону.

МБІ використовують як головну ізоляцію в силових трансформаторах, автотрансформаторах і реакторах, між обмотками різної напруги, а також між обмотками і заземленими елементами конструкції електрообладнання напругою від 10 до 1150 кВ. Для збільшення електричної міцності МБІ в масляних проміжках встановлюють бар'єри з електрокартону товщиною 2-3 мм і покривають електроди полімерними плівками або паперовими стрічками. Наявність бар'єру в масляному проміжку збільшує напруженість електричного поля на 5-7 % (завдяки більшій діелектричній проникності картону ніж масла), але збільшує електричну міцність МБІ на 35 – 50 %.

Недоліком її є пожежо- та вибухонебезпечність та необхідність захисту від зволоження.

Іншим видом комбінованої ізоляції є паперово-масляна ізоляція, (ПМІ), що складається із шарів кабельного й конденсаторного паперу просоченого дегазованим мінеральним маслом. ПМІ має високу електричну міцність ~ 600 кВ/см, малі діелектричні втрати ($\text{tg}\delta=0,003-0,005$), але і малу допустиму робочу температуру $\sim 90^\circ\text{C}$. Використовується в електрообладнанні від 110 до 1150 кВ.

Запитання для самоконтролю

1. Види й класифікація рідких діелектриків.
2. Наведіть функціональні характеристики рідких діелектриків.
3. Поясніть механізм розвитку розряду в рідких діелектриках.
4. Як впливає волога на електричну міцність масла?
5. Поясніть вплив бар'єру на величину розрядної напруги масла.
6. Як впливає температура на діелектричні характеристики масла?
7. Що таке комбінована ізоляція та які її властивості?
8. Де використовують комбіновану ізоляцію?

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

ЕЛЕКТРОПРОВІДНІСТЬ ТВЕРДИХ ДІЕЛЕКТРИКІВ

7.1. Внутрішня і зовнішня ізоляція електрообладнання

Внутрішня ізоляція – це ділянки електроустаткування, заповнені різними діелектричними матеріалами. Ізоляційні проміжки в атмосферному повітрі – це зовнішня ізоляція. Доцільність застосування в установках високої напруги твердих діелектриків обумовлена їх значно більшою, (у $5\div 10$ разів)ніж у газів, електричною міцністю, що дозволяє різко скоротити відстань між струмоведучими частинами і зменшити габарити устаткування. Крім того, тверді діелектрики виконують функцію механічного кріплення провідників і відведення тепла. У високовольтних установках тверді діелектрики можуть використовуватись окремо або входити до складу комбінованої ізоляції. Тверда ізоляція повинна витримувати дію сильних електричних полів, підвищену температуру, механічні навантаження, забруднення, зволоження.

7.2. Основні властивості внутрішньої ізоляції

До діелектричних матеріалів висуваються високі вимоги щодо їх електричних, теплових, механічних та інших властивостей.

Діелектрик повинен забезпечувати високу короткочасну й тривалу електричну міцність, тобто мати комплекс властивостей, у тому числі:

- високу розрядну напругу;
- малі діелектричні втрати (визначають напругу теплового пробоя);
- стійкість до впливу часткових розрядів;
- відсутність газових включень і їх виникнення у процесі роботи.

Теплові властивості діелектриків – теплопровідність визначає припустимі робочі струми, струми перевантаження, припустимі робочі температури устаткування, пожежо- і вибухобезпечність.

Механічна міцність визначає припустимі навантаження, що виключають розтріскування, розшарування, виникнення дефектів ізоляції.

Екологічність: не повинні утворювати при експлуатації токсичних продуктів, при утилізації не забруднювати навколишнє середовище.

Не дефіцитність і технологічність.

Спеціальні (наприклад, діелектрики для силових конденсаторів повинні мати підвищену діелектричну проникність).

Усі групи вимог є головними, недотримання кожного з них призводить до виходу з ладу устаткування або є економічно й екологічно неприйнятним.

Провідність твердих діелектриків, що мають іонну кристалічну структуру, пов'язана з дією високої напруги, внаслідок чого іони зриваються з вузлів кристалічних ґраток і створюють *іонну* провідність.

Аморфні органічні тверді діелектрики (смоли, бітуми) мають *домішкову* провідність за рахунок дисоціації молекул речовини на іони.

Важливою характеристикою твердих діелектриків є залежність електропровідності $\sigma = f(T)$ і електричної міцності $U = f(T)$ від температури: при підвищенні температури T збільшується енергія електронів і іонів, внаслідок чого провідність σ зростає, а електрична міцність U падає (Рис.8.1). Залежність σ від температури має експонентний характер:

$$\sigma = A \cdot e^{\frac{B}{T}}; \text{ або: } \sigma = A_1 \cdot e^{-\frac{B_1}{T}} + A_2 \cdot e^{-\frac{B_2}{T}}, \quad (7.1)$$

де A, B – const, що залежать від властивостей діелектрика.

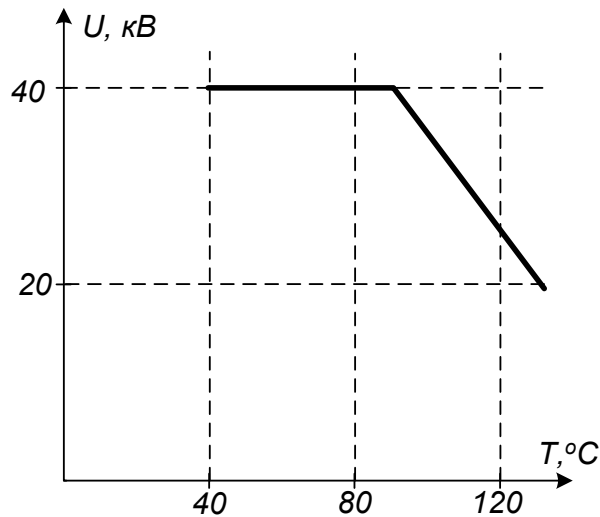

Рис. 7.1 – Залежність електричної міцності фарфора від температури

7.3. Механізми пробою твердих діелектриків

Пробій твердих діелектриків обумовлений повільним або дискретним погіршенням його діелектричних властивостей, що призводить до незворотних змін у структурі матеріалу і остаточній втраті електричної міцності. Оскільки номенклатура твердих діелектриків різноманітна, вони суттєво відрізняються структурою і властивостями, єдиного механізму пробою не існує, тому розрізняють *електричний, тепловий і іонізаційний* пробої.

При *електричному* пробі під дією короткотривалих імпульсів за рахунок руйнування кристалічної ґратки або автоелектронної емісії з катоду утворюються лавини електронів. Термін утворення потоку вільних електронів і руху їх від одного електрода до іншого залежить від матеріалу і товщини ізоляції і знаходиться в діапазоні одиниць-десятків мкс. Такий механізм розряду називається лавинно-стрімерним.

Процес розряду в *рівномірному* електричному полі починається з автоелектронної емісії. З катода виходять електрони, що прискорюються полем і прямують до анода. У зворотному напрямку розвивається позитивний стрімер. Швидкі електрони передають енергію вузлам кристалічної решітки, збуджують її і можуть зруйнувати, утворивши

термоіонізований (обвуглений) канал провідності. Канал наповнюється газоподібними продуктами, що збільшує число електронів, які беруть участь в іонізації молекул твердого діелектрика й розвитку розряду.

Зі збільшенням терміну дії напруги на твердий діелектрик величина напруги пробою U_{np} зменшується (рис.7.3).

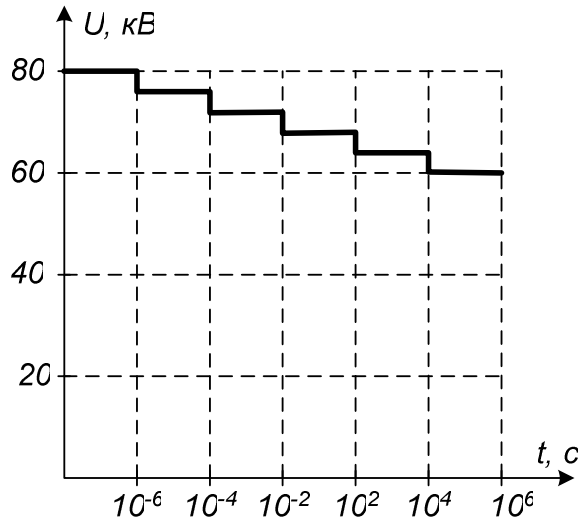

Рис. 7.3 – Залежність електричної міцності ізоляції від тривалості дії напруги

Ця характеристика важлива з погляду визначення електричної міцності ізоляції і величини випробувальної напруги в реальних умовах експлуатації. Величина напруги пробою U_{np} від товщини ізоляції S : $U_{np} = f(S)$ визначається видом полів між електродами: однорідні чи неоднорідні (рис. 7.4).

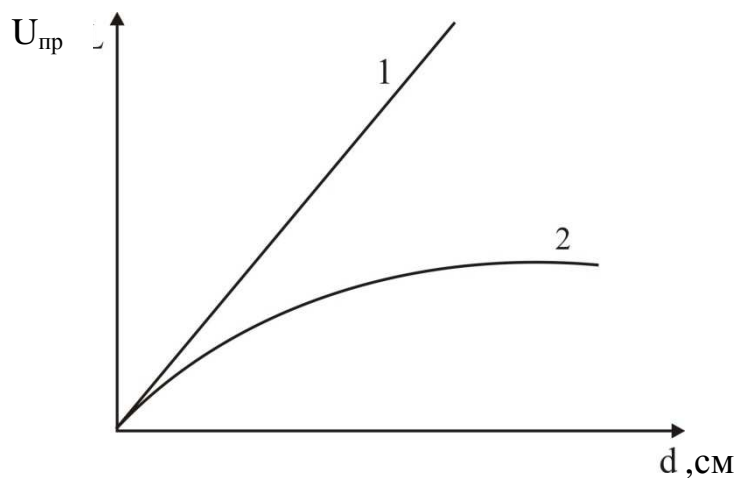

Рис. 7.4 – Залежність напруги пробою від товщини ізоляції: (1)- в однорідному полі; (2) –в неоднорідному полі

При багаторазових впливах на твердий діелектрик імпульсів напруги відбувається поступове нагромадження в ньому дефектів, яке закінчується пробоем (рис.7.5).

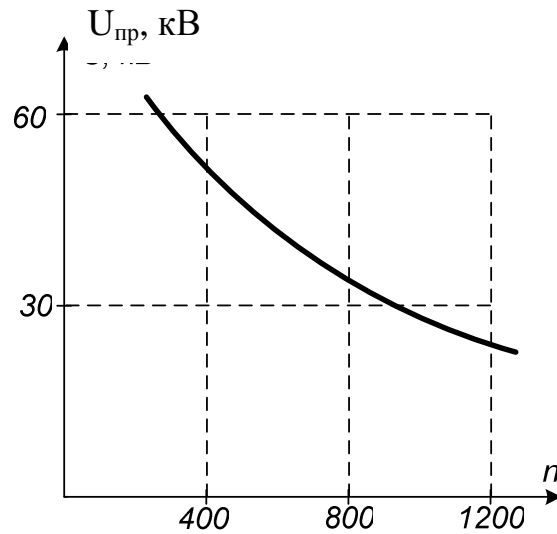

Рис. 7.5 – Залежність напруги пробоем від числа імпульсів n , що діють на ізоляцію

Відношення пробивної напруги при багаторазовій дії на ізоляцію до напруги при одноразовій дії називається *коефіцієнтом кумулятивності* («cumulo» - накопичувати):

$$k_k = \frac{U_1}{U_n}; \quad 0,5 \leq k_k \leq 1. \quad (7.2)$$

Тепловий пробій обумовлений діелектричними втратами електричної енергії $P_{акт}$ в діелектрику, в наслідок чого відбувається його нагрівання, а це викликає ще більше зростання діелектричних втрат і провідності σ , що обумовлює більший розігрів і т.д. При цьому якщо тепловиділення в діелектрику перевищує тепловідвід, відбувається термічне руйнування твердого діелектрика з утворенням термоіонізованих каналів, по яких розвивається тепловий пробій. Для однорідного діелектрика, розташованого між двома електродами пробивна напруга (за Фоком) дорівнює:

$$U_{np} = 3790 \cdot \sqrt{\frac{C_d}{f \cdot \epsilon \cdot tg \delta_0 \cdot \alpha_p}} \cdot \phi(\theta), \quad (7.3)$$

де $U_{пр}$ – діюче значення пробивної напруги, кВ; C_0 – коефіцієнт теплопровідності діелектрика, Вт/см.град; f – частота, Гц; α_p – температурний коефіцієнт зростання втрат електроенергії; θ – безрозмірний параметр, що характеризує тепловідведення з поверхні електродів.

Іонізаційний пробій твердого діелектрика обумовлений наявністю в реальних діелектриках різноманітних неоднорідностей; газових, масляних, та інших інородних включень, які під дією електричного поля іонізуються і різко знижують електричну міцність ізоляції. При тривалій інтенсивній іонізації відбувається розкладання органічної ізоляції, інтенсивне газовиділення, зростає $tg\delta$ матеріалу і процес завершується електричним або тепловим пробоем.

Якщо в ізоляції створити напруженість поля E_n і через деякий час її зняти, то іонізація припиняється і ізоляція самовідновлюється. Якщо прикласти величину *критичної* напруженості іонізації $E_{кр}$ -відбудеться руйнування структури твердого діелектрика й ізоляція не відновлюється. Величину критичної напруженості для кожного діелектрика встановлюють експериментально.

Контроль якості внутрішньої ізоляції здійснюють не за результатами виміру фактичних пробивних напруг, а шляхом перевірки здатності витримувати випробувальну напругу, з урахуванням можливих перенапруг. Тривалу електричну міцність ізоляції перевіряють побічно за результатами виміру величини $tg\delta$, інтенсивності часткових розрядів та ін. Вологоторозрядну напругу визначають при нанесенні на поверхню ізоляторів мілкодисперсного пилу (цементу) з наступним зволоженням водою чи сконденсованою парою, або в атмосфері солоного туману.

7.4. Ізоляція трансформаторів

Ізоляція силових трансформаторів складається з різноманітних за конструкцією елементів, що виконують різні функції. Повітряні проміжки

між вводами – це зовнішня ізоляція, а всі ізоляційні проміжки всередині бака трансформатора – внутрішня, яка поділяється на *головну* й *поздовжню*. Головна ізоляція – це ізоляція обмоток щодо землі і між різними обмотками. Поздовжня ізоляція – це ізоляція між різними ділянками однієї і тієї ж обмотки (витками, шарами, котушками).

При заземленій нейтралі найбільша імпульсна напруга на головній ізоляції буде на відстані $\frac{1}{3}$ довжини обмотки від початку і може на 20% перевищувати діючу напругу.

При ізольованій нейтралі найбільша імпульсна напруга буде на кінці обмотки і може перевищувати діючу напругу на 50- 80%.

Якщо з'являється імпульсна напруга з крутим фронтом, то на поздовжній ізоляції може виникнути напруга, яка більше ніж у 10 разів перевищує номінальну. Це буває при зрізах імпульса, тобто пробой іскрового проміжку поблизу трансформатора. Через індуктивність проводів напруга на трансформаторі буде мати коливальний характер (рис.7.6). Амплітуда імпульсу напруги може досягати $1,6 \cdot U_{cp}$ (U_{cp} – напруга зрізу).

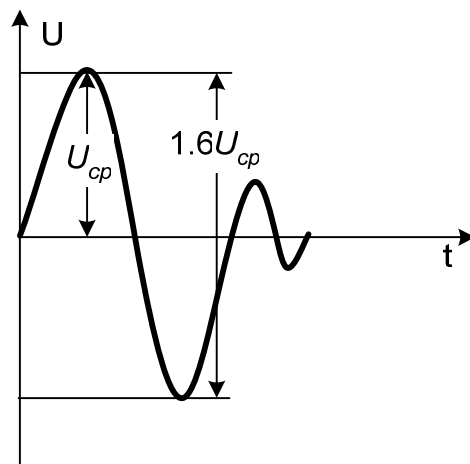

Рис. 7.6 – Амплітуда зрізаного імпульсу на трансформаторі

Для зниження напруги на поздовжній ізоляції застосовують ємнісні екрани і так звані переплетені обмотки, коли витки з'єднуються у певній послідовності. При цьому сусідні витки знаходяться під суттєво різними

потенціалами і зниження імпульсних перенапруг досягається за рахунок збільшення робочої напруги на поздовжній ізоляції.

7.5. Конструкція ізоляції трансформаторів

У сучасних силових трансформаторах як головна ізоляція використовується МБІ. Поздовжня ізоляція - це переважно ПМІ, або ізоляція у вигляді покриття витків і котушок обмотки лаком. МБІ-ізоляція має високу короткострокову електричну міцність і інтенсивно охолоджується циркуляцією масла. Для більшої ефективності бар'єри в МБІ розташовують перпендикулярно до силових ліній електричного поля, тому в трансформаторах, де поле має складну конфігурацію, застосовують комбінацію бар'єрів різної форми, щоб виконати цю умову (рис.7.7).

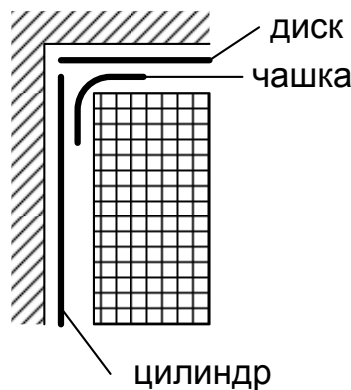

Рис. 7.7 – Схема розташування бар'єрів навколо обмотки трансформатора

Внутрішня і зовнішня ізоляція трансформатора випробовується повним і зрізаним стандартними імпульсами і змінною напругою промислової частоти. Найбільш розповсюджений метод контролю поздовжньої ізоляції, це осцилографування струму в нейтралі трансформатора і порівняння отриманих осцилограм з типовими. Міжвиткові й міжкотушечні замикання змінюють характер осцилограм, дозволяючи визначати характер і місце пробою.

У трансформаторах зі зниженим рівнем ізоляції нейтралі випробування проводять індуктивною напругою підвищеної частоти. На первинну обмотку трансформатора подають таку напругу, щоб на дослідній обмотці вона дорівнювала випробуваній. Нейтраль при цьому заземлюють. Підвищена частота застосовується тому, що подавана напруга приблизно дорівнює подвійній номінальній і при 50 Гц індукція в магнітопроводі і струм намагнічення досягли б неприпустимо високих величин.

Крім підвищеної напруги вимірюють також $\tan \delta$, опір ізоляції, ємнісні характеристики обмотки, інтенсивність часткових розрядів.

Запитання для самоконтролю

1. Що таке внутрішня і зовнішня ізоляція?
2. Яка природа електропровідності твердої ізоляції?
3. Поясніть залежність міцності твердої ізоляції від температури.
4. Які розрізняють види й механізми пробою твердої ізоляції?
5. Як впливає неоднорідність поля на електричну міцність ізоляції?
6. Що таке «коефіцієнт кумулятивності», його вплив на ізоляцію?
7. Сформулюйте теорію електричного і теплового пробою ізоляції?
8. Що таке «іонізаційний пробій» твердого діелектрика?
9. Які особливості має ізоляція силових трансформаторів?

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

ПОЛЯРИЗАЦІЯ ДІЕЛЕКТРИКІВ

8.1. Види поляризації діелектриків

Поляризація діелектриків полягає у зсуві центрів позитивних і негативних зарядів молекули і перетворенні її в диполь, орієнтований в напрямку зовнішнього електричного поля. Таким чином, тверді діелектрики набувають наведений електричний момент. Процес цей є зворотнім. За формою взаємодії і виду зарядів поляризація діелектриків поділяється на *електронну, іонну і іонно-релаксаційну*.

Електронна поляризація діелектриків обумовлена зсувом орбіт електронів атома в напрямку до анода, а позитивно зарядженого ядра - до катода, внаслідок чого утворюється *диполь* – частинка, у якої центри позитивного й негативного заряду рознесені і вона орієнтується в напрямку силових ліній зовнішнього електричного поля. Розвивається за час $\sim 10^{-15}$ с.

Іонна поляризація діелектриків обумовлена зсувом іонів у вузлах кристалічних решіток відносно положення рівноваги на малу відстань і має пружний (коливальний) характер.

Іонно-релаксаційна поляризація діелектриків полягає в утворенні об'ємних зарядів усередині діелектрика за рахунок переміщення слабо зв'язаних іонів у сусідні вузли, що приводить до утворення місць з підвищеною концентрацією іонів. Іонно-релаксаційна поляризація діелектриків спостерігається в діелектриках з домішками, у фарфорі, склі. Відмінність іонно-релаксаційної поляризації від іонної полягає в непружному характері переміщення іонів, тобто ефект є незворотним.

Іонна й іонно-релаксаційна поляризація відбуваються повільніше, ніж електронна: $(10^{-13} \div 10^{-10})$ с. Усі ці види поляризації мають назву *орієнтаційних*. Поляризація обумовлює утворення диполя і дипольного моменту в результаті зміщення зарядів g під дією поля: $\overline{m} = g \cdot l$. У результаті

з'являється сумарний електричний (дипольний) момент. Вектор зсуву \overline{D} , напруженість електричного поля \overline{E} і поляризація \overline{P} зв'язані співвідношенням:

$$\overline{D} = \epsilon_0 \cdot \overline{E} + \overline{P} = \epsilon_0 \cdot \epsilon_r \cdot \overline{E}, \quad (8.1)$$

де ϵ_0 – діелектрична постійна; ϵ_r – відносна діелектрична проникність.

Вираз (8.1) діє тільки при низьких частотах, де період напруги живлення $T=2\pi/\omega$ перевищує час встановлення поляризації. У загальному випадку зв'язок між величинами D і E визначається формулою: $D = \epsilon_0 \epsilon'_r E$, де ϵ'_r – комплексна відносна діелектрична проникність.

У твердих діелектриках через їх високу густину відбувається не поворот молекул, а дипольних груп атомів у структурі молекули без порушення внутрішньо молекулярних зв'язків із зовнішнім проявом властивостей біполярної поляризації. Це характерно для органічних діелектриків, до складу яких входить клітковина (гідроксильні групи ОН, смоли, полівінілхлориди та ін.). Усі ці види поляризації обумовлені зміщенням зв'язаних зарядів.

Міграційна поляризація обумовлена рухом у поле E вільних зарядів (іонів). Існує в неоднорідних діелектриках і спостерігається в ізоляції конструкцій високої напруги, де звичайно використовуються неоднорідні діелектричні матеріали або комбінації діелектриків.

Характерним прикладом міграційної поляризації є процеси в двошаровому діелектрику з параметрами: відносними діелектричними проникностями ϵ_{r1} , ϵ_{r2} , питомими провідностями γ_1, γ_2 і товщинами d_1 і d_2 (рис.8.1).

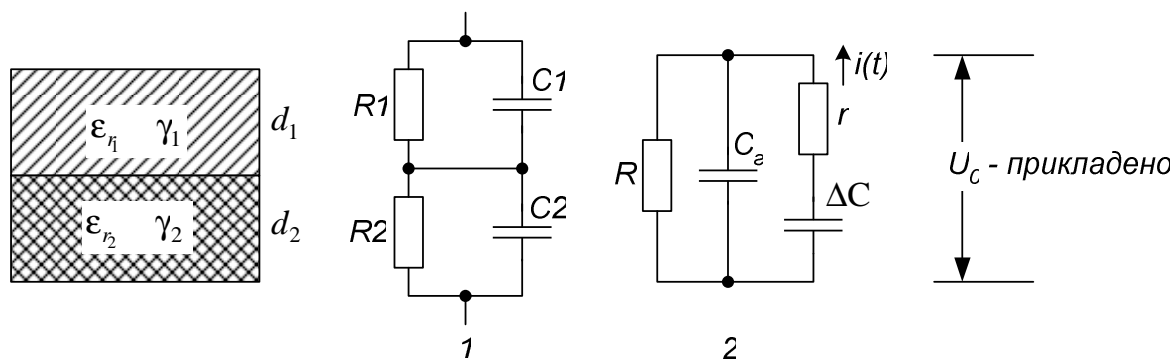

Рис. 8.1 – Схема заміщення двошарового діелектрика

Параметри двошарової ізоляції визначаються:

- опором витoku шарів: $R_1 = \frac{1}{\gamma_1} \frac{d_1}{S}$, $R_2 = \frac{1}{\gamma_2} \frac{d_2}{S}$, (S – площа електродів;
 d_1, d_2 – товщини першого і другого шарів діелектрика);

- ємністю шарів: $C_1 = \frac{\epsilon_0 \cdot \epsilon_r \cdot S_1}{d_1}$, $C_2 = \frac{\epsilon_0 \cdot \epsilon_r \cdot S_2}{d_2}$, $S_1 = S_2$. (8.2)

Схема 2 повинна бути еквівалентна першій у сталому режимі при підключенні до неоднорідної ізоляції джерела постійної напруги.

$R = R_1 + R_2$ – опір витoku, що характеризує провідність двошарового діелектрика в сталому режимі;

$C_\epsilon = \frac{C_1 \cdot C_2}{C_1 + C_2}$ – геометрична ємність діелектрика.

Величини r і ΔC визначають через параметри шарів діелектрика:

$$r = \frac{R_1 R_2 (R_1 + R_2) \cdot (C_1 + C_2)^2}{(R_1 C_1 - R_2 C_2)^2}; \quad \Delta C = \frac{(R_1 C_1 - R_2 C_2)^2}{(R_1 + R_2)^2 \cdot (C_1 + C_2)^2}. \quad (8.3)$$

Останні дві формули отримані з умови рівності повних опорів діелектрику в обох схемах заміщення. Зі схеми 2 впливає залежність ємності неоднорідного діелектрика від частоти ω :

$$C(\omega) = C_\epsilon + \Delta C / (1 + \omega^2 T^2), \quad (8.4)$$

де $T = r \cdot \Delta C = \frac{R_1 \cdot R_2 (C_1 + C_2)}{R_1 + R_2}$ – постійна часу.

Залежність $C = f(\omega)$ графічно має вигляд на (рис.8.2).

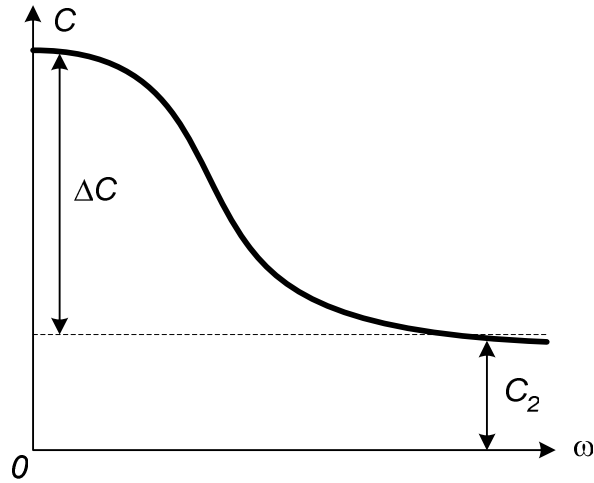

Рис. 8.2 – Залежність ємності неоднорідного діелектрика від частоти напруги живлення

Звідки випливає, що ємність C_2 неоднорідного діелектрика залежить від частоти, тобто виявляється нерівність:

$$R_1 C_1 \neq R_2 C_2, \text{ або } \frac{\epsilon_1}{\gamma_1} \neq \frac{\epsilon_2}{\gamma_2}. \quad (8.5)$$

Ця нерівність є умовою неоднорідності діелектрика, або умовою виникнення міграційної поляризації. При цьому на межі шарів накопичуються заряди *абсорбції* і на шарах встановлюється напруга:

$$U_1 = U_0 \frac{R_1}{R_1 + R_2}; \quad U_2 = U_0 \frac{R_2}{R_1 + R_2}. \quad (8.6)$$

На ємностях шарів C_1, C_2 накопичуються заряди:

$$q_1 = U_1 \cdot C_1 = U_0 \frac{R_1 C_1}{R_1 + R_2}; \quad q_2 = U_2 \cdot C_2 = U_0 \frac{R_2 C_2}{R_1 + R_2}. \quad (8.7)$$

На межі розділу шарів результуючий заряд дорівнює:

$$|q_{abc}| = |q_1 - q_2| = U_0 \frac{|R_1 C_1 - R_2 C_2|}{R_1 + R_2} = U_0 \sqrt{\Delta C (C_1 + C_2)} = U_0 \cdot \tilde{C}, \quad (8.8)$$

Тут $\tilde{C} = \sqrt{\Delta C (C_1 + C_2)}$ – середньоквадратична ємність діелектрика.

Отже якщо $R_1 C_1 \neq R_2 C_2$ то на межі розділу шарів накопичується заряд абсорбції. За інтенсивністю нагромадження заряду абсорбції оцінюють ступень неоднорідності ізоляції.

Запитання для самоконтролю

1. У чому полягає явище поляризації діелектриків?
2. Назвіть види поляризації і їх особливості.
3. Який механізм орієнтаційної поляризації?
4. Яка природа й наслідки міграційної поляризації?
5. Наведіть схему заміщення двошарової ізоляції і поясніть її.
6. Як залежить ємність діелектрика від частоти напруги?
7. Що таке «геометрична ємність» діелектрика?
8. Яка природа виникнення зарядів абсорбції?

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

МЕТОДИ КОНТРОЛЮ ВНУТРІШНЬОЇ ІЗОЛЯЦІЇ

9.1. Вимірювання абсорбційних струмів для контролю ізоляції

Внаслідок перегрівів, механічних навантажень, зволоження, перенапруг ізоляція поступово старіє – у ній виникають розподілені й зосереджені дефекти, мікротріщини. Виявляють дефекти за допомогою профілактичних випробувань, періодичність і норми яких регламентовані відповідними документами. Мета випробувань – своєчасна заміна дефектної ізоляції електроустаткування. Методи випробувань поділяються на неруйнівні (це вимірювання опору R , ємності C , $\operatorname{tg}\delta$, інтенсивності часткових розрядів) і руйнівні – вимірювання напруги пробою U_{np} ізоляції.

Неоднорідну ізоляцію можна уявити як складену з двох шарів різної питомої провідності γ і діелектричної проникності ϵ . При включенні постійної напруги $U =$ на межі шарів накопичується заряд абсорбції. Якщо ізоляція однорідна, то:

$$R_1 C_1 = R_2 C_2, \text{ і: } \frac{\epsilon_1}{\gamma_1} = \frac{\epsilon_2}{\gamma_2}, \quad (9.1)$$

то $r \rightarrow \infty$, і $\Delta C = 0$. Це означає, що заряд абсорбції не накопичується.

Зі схеми заміщення (рис.8.1) випливає, що при підключенні неоднорідної ізоляції до джерела постійної напруги, струм через неї повільно змінюється в часі

$$i = \frac{U}{R} + \frac{U}{r} e^{-\frac{t}{T}}. \quad (9.2)$$

Тут перша складова U/R – це сталий струм витоку, а другий член виразу (9.2),- це експоненційно загасаюча вільна складова струму, яка називається *струмом абсорбції* (без урахування короточасного струму заряду геометричної ємності).

Опір ізоляції в перехідному режимі змінюється за законом:

$$R(t) = \frac{U}{i(t)} = \frac{R}{1 + \frac{R}{r} e^{-\frac{t}{T}}}. \quad (9.3)$$

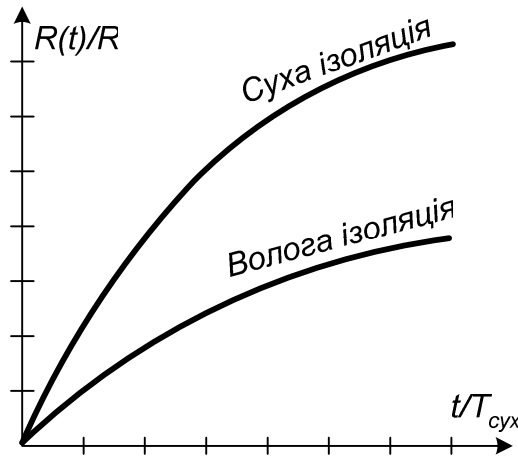

Рис. 9.1 – Зміна опору ізоляції в часі; $T_{\text{сух}}$ – постійна часу для сухої ізоляції

Отже величина опору ізоляції R і швидкість його зміни для вологої ізоляції менша, ніж для сухої (рис.9.1). При випробуванні вимірюють мегомметром опір ізоляції R через 15 і 60 с після включення напруги (R_{15} , R_{60}). Враховують абсолютне значення R_{60} і визначають коефіцієнт абсорбції: $k_{abc} = R_{60} / R_{15}$. Експериментально встановлено, що припустимим є зволоження ізоляції при $k_{abc} > 1,3$. При $k_{abc} < 1,3$ ізоляція не придатна для експлуатації.

При змінній напрузі контроль ізоляції здійснюють шляхом виміру ємності:

$$C(\omega) = C_r + \frac{\Delta C}{(1 + \omega^2 T^2)}, \quad C_r = \frac{C_1 \cdot C_2}{C_1 + C_2}. \quad (9.4)$$

Зі схеми заміщення випливає, що еквівалентна ємність неоднорідного діелектрика залежить від частоти ω і постійної часу T . Оскільки $T = r \cdot \Delta C$ залежить від ступеня зволоження ізоляції, ємність $C(\omega)$ із зростанням частоти змінюється тим більше, чим більша ступінь неоднорідності ізоляції (рис.9.2).

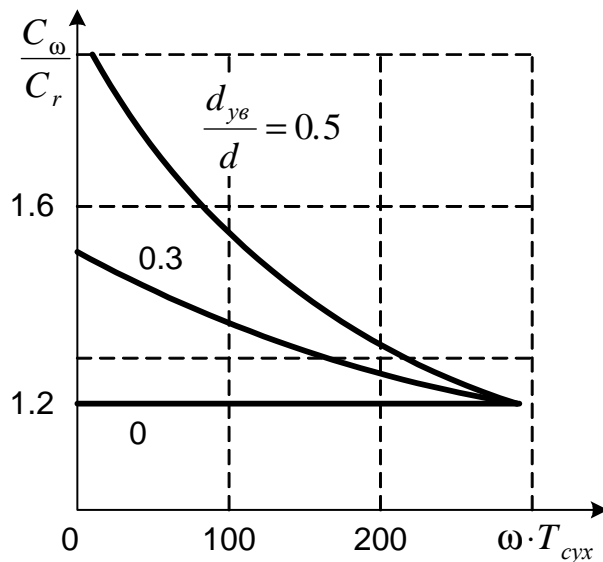

Рис. 9.2 – Залежність ємності ізоляції від частоти ω при різних товщині d_{ye} зволоженого шару

Вимір ємності ізоляції здійснюють при двох частотах: $f_1 = 2$ Гц і $f_2 = 50$ Гц. Якщо $C_2/C_{50} > 1/3$, то ізоляція є непридатною для подальшого використання.

9.2. Контроль ізоляції підвищеною напругою

Випробування підвищеною напругою дозволяє виявити багато дефектів, особливо зосереджених, що не встановлюються іншими методами, але можуть викликати *пробій* і неушкоджені ізоляції. Тому профілактичні й післяремонтні випробування підвищеною напругою проводять після контролю її спочатку неруйнівними методами, а величина випробувальної напруги має бути на 10÷15% нижчою встановленої норми для *нового* електрообладнання. Ізоляція вважається такою, що витримала випробування, якщо не відбулося пробою, часткових пошкоджень, не спостерігається диму, газу, звуку та інших ознак. Тривалість випробування – тричі по 1 хвилині.

Іноді застосовують прискорені випробування напругою підвищеної частотою $f = 100 \div 250$ Гц. При цьому кількість часткових розрядів в ізоляції за секунду збільшується, діелектричні втрати зростають, швидко розвивається

електричний або тепловий пробій, тому час випробувань t зменшують:

$$t = 60 \cdot \frac{100}{f}, \text{ (але не менше 20 с.)} \quad (9.5)$$

Випробування постійною підвищеною напругою використовують для об'єктів великої ємності (кабелів, конденсаторів). У цьому випадку струм через ізоляцію малий (дорівнює $I_{вум}$), відповідно, втрати потужності малі і тепловий пробій утруднений, тому потрібна більш висока напруга для визначення дефектної ізоляції.

9.3. Види випробувальних напруг:

- підвищена напруга промислової частоти U_{\sim} ;
- підвищена спрямлена напруга $U_{=}$;
- підвищена імпульсна напруга $U_{имп}$.

За пробивну напругу приймають амплітуду напруги, що викликає пробій у 50% циклів випробувань і називають її *п'ятидесяти відсотковою розрядною* напругою $U_{50\%}$.

Для погодження умов роботи ізоляції й випробувань застосовують такі стандартні види випробувань:

- сухорозрядні;
- мокророзрядні;
- вологорозрядні.

Приведення мокро- і сухорозрядних випробувань до нормальних умов здійснюють за формулою

$$U_{p0} = U_{pi} \frac{k_{\gamma}}{k_p \cdot k_t}, \quad (9.6)$$

де U_{pi} – розрядна напруга при заданих умовах випробувань; U_{p0} – напруга нормативних умов випробувань; k_{γ} , k_p , k_t – коефіцієнти, що враховують вологість, тиск і температуру.

9.4. Випробування і координація ізоляції за рівнем перенапруг

Випробування напругою комутаційних імпульсів здійснюють для електрообладнання класів напруги 330 і 500 кВ. Ізоляцію апаратів, ізоляторів, вимірювальних трансформаторів випробовують аперіодичними імпульсами 250/2500 мкс; внутрішню ізоляцію силових трансформаторів – коливальними імпульсами 100/1000 мкс. Випробувальна напруга комутаційних імпульсів для ізоляції відносно землі встановлена на 15% вище амплітудного значення верхньої межі пробивної напруги розрядника РВ. Випробувальна напруга комутаційних імпульсів для внутрішньої ізоляції між фазами силових трансформаторів прийнята в 1,5 раза вища, ніж щодо землі, а для зовнішньої міжфазної ізоляції на 15% вища кратності внутрішніх перенапруг між фазами ($3.5U_{ф.найб.роб.}$).

Випробування напругою 50 Гц, як і випробування напругою коливального імпульсу, проводять для координації електричної міцності ізоляції електричного устаткування з величиною діючих внутрішніх перенапруг. Величину випробувальних напруг $U_{розр}$ знаходять з урахуванням коефіцієнта кратності (табл.9.1):

$$U_{розр.} = k_p \cdot U_{найб.роб.}, \quad (9.7)$$

де k_p – коефіцієнт кратності перенапруг.

Таблиця 9.1. Визначення величини випробувальних напруг

$U_{ном}, \text{кВ}$	3-10	15-20	35	110-220	330	500	700	1150
k_p	4.5	4.0	3.5	3	2.7	2.5	2.1	1.8

Випробування внутрішньої ізоляції проводять підвищеною напругою протягом 1 хв. (у деяких випадках – 5 хв.).

Випробувальна напруга внутрішньої ізоляції $U_{внпр.}$ враховує коефіцієнт імпульсу $k_{имп.}$ при дії внутрішньої перенапруги, тобто підвищення електричної міцності ізоляції при короткочасних впливах, а також коефіцієнт

$k_{кум.}$, що враховує кумулятивний ефект і старіння ізоляції.

$$U_{випр.} = \frac{U_{розр.ВН} \cdot k_{кум.}}{k_{имп.}}; \quad (9.8)$$

Коефіцієнт імпульсу приймають рівним: $k_{имп} = 1,1$.

Коефіцієнт кумулятивності $k_{кум} = 1,1 \div 1,15$.

Випробування зовнішньої ізоляції проводять як у сухому стані так і під дощем:

$$U_{випр.д} = \frac{U_{розр.ВН}}{k_{имп} \cdot k_{мис}}, \quad (9.9)$$

$k_{мис}$ – коефіцієнт, що враховує атмосферний тиск і для висоти $H < 1000$ м $k_{мис} = 0,94$. Сухі умови - це основна характеристика устаткування для закритих приміщень:

$$U_{випр.с} = \frac{U_{розр.ВН}}{0,84}. \quad (9.10)$$

Підстанції, які працюють на кабельну мережу 3÷15 кВ, не підлягають впливу грозових перенапруг, а тільки комутаційних, тому для них використовується *полегшена* ізоляція, для якої нормується випробувальна напруга 50 Гц.

9.5. Контроль міжфазної ізоляції

Імпульсні перенапруги, що виникли в одній фазі, наводять у двох інших напругу того ж знака, що зменшує різницю потенціалів між фазами. Але знак робочої U_p напруги може бути протилежний знаку наведеної напруги. Для ізоляції електрообладнання 3÷220кВ визначальними є імпульсні випробувальні напруги, а для електрообладнання вищих класів напруги прийнято для міжфазної ізоляції: $U_{ном} = 3,5 \cdot U_{наиб.роб.}$

9.6. Випробувальні трансформатори і методика випробувань

Особливістю конструкції випробувальних трансформаторів є їх мала потужність і нетривалий час роботи. Тому в них відсутні охолоджувальні елементи, а ізоляція має малий запас міцності: $U_{випр.} = (1,1 \div 1,2) \cdot U_{ном}$.

Існують випробувальні трансформатори трьох типів:

- ТВО-140 – в ізольованому металевому корпусі - для приміщень;
- ИОМ-100 – 25÷100 кВ·А – з одним вводом у металевому корпусі;
- ИОМ-500 – 500 кВ·А;
- ИОМ-1200 – 1200 кВ·А з одним вводом і металевим корпусом - для закритих і відкритих приміщень.

Найбільш досконалими є трансформатори з металевим баком і двома вводами, оскільки середня точка ВВ обмотки з'єднана з баком, отже вводи розраховані на напругу $0,5 U_{ном}$ і мають незначні габарити та масу.

Для отримання високих випробувальних напруг використовують каскадне включення трансформаторів, при якому високовольтні обмотки трансформаторів на 750 кВ з'єднуються послідовно.

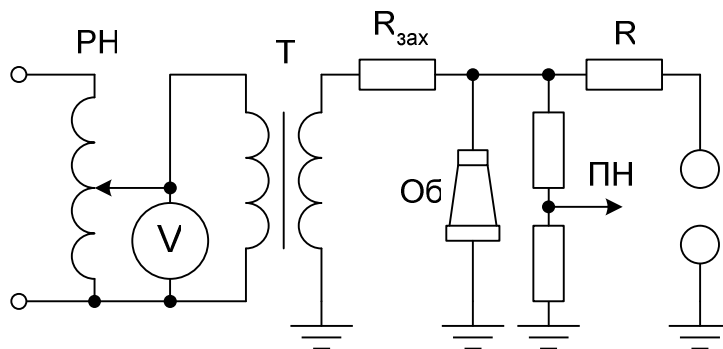

Рис. 9.4 – Схема випробування ізоляції підвищеною напругою 50 Гц: РН – регулятор напруги; Т – високовольтний трансформатор; R_{зах} – захисні резистори; Об – досліджуваний об'єкт; ПН – поділювач напруги

Тут R_{зах} – обмежує струм і зменшує крутість зрізу напруги на виході трансформатора, що необхідно для вирівнювання розподілу напруги уздовж обмотки при зрізі і, як наслідок, зменшує перенапругу на ізоляції.

При випробуванні внутрішньої ізоляції напругу витримують 1 хв., а для класів ізоляції 220 кВ і нижче – 5 хв. Випробування у сухому стані і під дощем проводять триразовим прикладанням напруги з повільним підйомом і витримкою 1 хв. Дощ має стандартні параметри: структура - краплинна; кут падіння - $\angle 45^\circ$; швидкість падіння - 3 мм/хв.; питомий опір води - $\rho = 100$ Ом·м. Деякі випробувальні напруги:

для електричних машин - $U_{випр.} = (2,5 \div 2,5) \cdot U_{ном.}$

кабелі до 10 кВ - $U_{випр.} = (5 \div 6) \cdot U_{ном.}$

кабелі 10-35 кВ - $U_{випр.} = (4 \div 5) \cdot U_{ном.}$, $t_{випр.} = 10 \div 15$ хв.

У процесі випробувань струм витoku не повинен зростати!

9.7. Контроль ізоляції за інтенсивністю часткових розрядів

Часткові розряди (ЧР) – це розрядні процеси в ізоляції під дією прикладеної напруги, які виникають лише в окремих ділянках ізоляції: мікротріщинах, газових включеннях, локальних дефектах та ін. Найбільш небезпечні ЧР в газових включеннях, оскільки розрядна напруга в них набагато менша, ніж у твердої ізоляції і це сприяє розвитку пробою між-електродного проміжку. ЧР в газовому включенні виникають і зникають при змінній напрузі регулярно кожний напівперіод. При кожному розряді в його каналі розсіюється енергія $W_{чр}$, частка якої витрачається на руйнування ізоляції. Середня потужність регулярно виникаючих ЧР визначається за формулою

$$P_{чр} = n_f \cdot W_{чр}. \quad (9.11)$$

тут n_f - число ЧР в одиницю часу.

Звідки випливає, що із збільшенням напруги число ЧР і середня потужність зростають і, відповідно, зростає швидкість старіння ізоляції, і строк служби скорочується.

В основу цього метода контролю покладено зовнішню прояву ЧР – зниження при кожному ЧР напруги на ізоляції стрибком на величину ΔU , яка

пропорційна енергії $W_{\text{чр}}$. Стрибок напруги ΔU пов'язаний з тим, що в каналі ЧР розсіюється частка енергії, що запасена в електричному полі ізоляції:

$$\Delta W_{\text{чр}} = C_x \cdot \frac{U^2}{2}. \quad (9.12)$$

Тут C_x – ємність досліджуваної ізоляції; U – напруга в момент появи ЧР.

Враховуючи, що $\Delta U_x \ll U$, отримаємо: $W_{\text{чр}} \approx \Delta U \cdot C_x \cdot U$. Таким чином, стрибок напруги ΔU_x на ізоляції пропорційний енергії часткового розряду. Існуючі вимірювальні установки для проведення контролю дозволяють фіксувати як інтенсивність (амплітуду), так і частоту виникнення ЧР, що дає змогу об'єктивно оцінити якість ізоляції.

9.8. Контроль ізоляції за тангенсом кута діелектричних втрат

Вимірювання тангенса кута діелектричних втрат ($\text{tg} \delta$) є найбільш ефективним методом контролю якості ізоляції, оскільки її погіршення призводить до збільшення діелектричних втрат. Діелектричні втрати при дії на ізоляцію змінної напруги обумовлені струмами провідності й поляризації (зміщення). Оскільки струм зміщення містить активну складову, то процес поляризації супроводжується розсіюванням енергії в ізоляції. Активну складову густини струму I_a можна записати: $I_a = I_c \cdot \text{tg} \delta$, де I_c – ємнісна складова густини струму зміщення через діелектрик, δ – кут діелектричних втрат (рис.9.5).

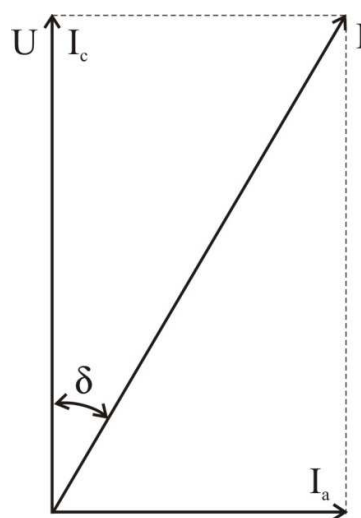

Рис. 9.5 Визначення кута δ діелектричних втрат; U – прикладена напруга; I – сумарний струм діелектрика

При постійній напрузі через діелектрик тече струм провідності I_a , що викликає активні втрати:

$$P_{\text{в}} = \frac{U^2}{R} = \frac{U^2}{\gamma \cdot S / d} . \quad (9.13)$$

Питомі активні втрати в одиниці об'єму dS :

$$\rho_{\text{в}} = \frac{P_{\text{в}}}{dS} = \gamma \cdot E^2 . \quad (9.14)$$

Тоді питомі діелектричні втрати дорівнюють:

$$\rho_{\text{діел}} = I_c \cdot E \cdot \operatorname{tg} \delta , \quad (9.15)$$

а повна потужність діелектричних втрат в об'ємі діелектрика складає:

$$P_{\text{діел}} = I_c \cdot U \cdot \operatorname{tg} \delta = \omega \cdot C \cdot U^2 \cdot \operatorname{tg} \delta . \quad (9.16)$$

Тут ω – робоча частота; U – напруга прикладена до діелектрика; C – ємність діелектрика.

Таким чином, величина $\operatorname{tg} \delta$ є важливою характеристикою діелектрика, оскільки вона містить інформацію про процеси провідності й поляризації, які й визначають його якість. Зокрема, якщо при знятті залежності $\operatorname{tg} \delta$ від рівня діючої напруги в інтервалі $0,5-1,5U_{\text{ном}}$ його величина зростає, це свідчить про виникнення часткових розрядів в ізоляції. Вимірювання $\operatorname{tg} \delta$ здійснюється високовольтним мостом, включеним по нормальній (якщо обидва електроди об'єкта ізолювані) або «перевернутій» схемам (один електрод об'єкта заземлений). Міст складається з двох плеч, в одному з яких знаходяться змінні еталонні ємність C_e і резистор R_e , а в другому – досліджуваний об'єкт з невідомими параметрами C_x і R_x . При досягненні рівності струмів в обох плечах мосту (що фіксується гальванометром, включеним в діагоналі моста), значення параметрів C_x і R_x дорівнюють відповідним еталонним величинам. Тоді можна записати: $\operatorname{tg} \delta = \omega \cdot C_x \cdot R_x = \omega \cdot C_e \cdot R_e$. Оскільки при 50 Гц, $\omega = 100\pi$, то взявши $R_e = 10000/\pi$, отримаємо: $\operatorname{tg} \delta = C_e \cdot 10^6$.

При проведенні вимірювань на діючому обладнанні для зменшення похибки здійснюють два виміри з поворотом фази на 180° .

Запитання для самоконтролю

1. Перелічіть руйнівні й неруйнівні методи контролю ізоляції.
2. Які особливості контролю ізоляції підвищеною напругою?
3. Які види випробувальних напруг використовують для контролю?
4. У чому полягає метод абсорбційних струмів контролю ізоляції?
5. У чому фізична сутність виникнення часткових розрядів?
6. Як реалізується контроль ізоляції методом часткових розрядів?
7. У чому полягає фізичний зміст параметра $\text{tg}\delta$?
8. Як здійснюють контроль ізоляції методом виміру $\text{tg}\delta$?
9. Який фізичний принцип методу контролю «опір-час»?
10. Який фізичний принцип методу контролю «ємність-частота»?

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

ВИСОКОВОЛЬТНІ ІЗОЛЯТОРИ

10.1. Класифікація ізоляторів

Ізолятори класифікують за чотирма ознаками:

- за напругою;
- за родом установки;
- за призначенням;
- за конструкцією.

За *напругою* ізолятори поділяються на ВВ і НВ;

ВВ –на напругу більшу за 1000 В, НВ –на напругу меншу за 1000 В.

За *родом установки*: - для внутрішньої установки;

- для зовнішньої установки.

За *призначенням*: апаратні й лінійні.

Апаратні призначені для кріплення струмоведучих частин електроустаткування, апаратів і машин (прохідні ізолятори на баках трансформаторів);

Лінійні – для кріплення й ізоляції проводів ліній електропередач і електропроводів залізниці.

За конструкцією *апаратні* поділяються на:

- опорні;
- прохідні;
- опорно-штирьові;
- стрижневі, опорно-стрижневі;
- у формі тяг, важелів, стрижнів.

Лінійні поділяються на: штирьові й підвісні.

Підвісні поділяються на тарілчасті й стрижневі.

Для кріплення шин закритого розподільного пристрою на 35 кВ використовують прості ізолятори із слабкорозвинutoю поверхнею, а для відкритого простору – опорно-штирьові зі складною поверхнею.

10.2. Вводи високовольтні маслонаповнені

Вводи виготовляють на: 110, 150, 220, 330, 500, 750 кВ змінного струму – від 200 до 4000А. Вводи мають таке наступне призначення, конструкторське виконання і маркування.

Апаратні:

- для трансформаторів і реакторів – Т;
- для масляних вимикачів – У;
- для виведення струмоведучих частин через стіни і перекриття–Л;
- для спец. реакторів – Р.

За умовами експлуатації:

- для районів з невеликим забрудненням;
- для районів з сильним забрудненням з посиленою ізоляцією –У;
- для тропіків – Т.

За конструктивним виконанням:

- герметичні – Г;
- негерметичні;
- мають загальну масляну систему з апаратом – О;
- проводом для підключення контрольних приладів – П.

Приклади маркування високовольтних вводів.

Масляні вимикачі
 Струм, А
 Кліматичне виконання
 $\frac{МБВУ}{0-15} - 110/220 - U1 ГОСТ 10693 - 75$
 Можливий кут нахилу
 Напруга, кВ
 Категорія розташування

Гермет. тр-ра Для вимір.
 Ток, А
 Кліматичне виконання
 $\frac{ГМБТП}{0-45} - 220/1000 - U1$
 Можливий кут нахилу
 Напруга, кВ
 Категорія розміщення

Запитання для самоконтролю

1. За якими ознаками здійснюють класифікацію ізоляторів?
2. Які існують типи ізоляторів і принципи їх маркування.
3. Які високовольтні вводи використовують в електроенергетиці?
4. Принципи маркування високовольтних вводів.
5. Чем відрізняються ізолятори наружної установки від ізоляторів для приміщень?

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

ВИДИ СТАРІННЯ ВНУТРІШНЬОЇ ІЗОЛЯЦІЇ

При експлуатації на ізоляцію діють електричні, теплові, механічні та інші фактори. Вони викликають складні процеси погіршення діелектричних властивостей, що називають старінням. Процес старіння ізоляції обмежує термін служби, тому необхідно вживати заходи, що передбачають зниження темпів старіння і забезпечують необхідний термін її служби (20÷30 років). Розрізняють *електричне, теплове і механічне* старіння ізоляції. Процес старіння відбувається також через абсорбцію вологи та забруднення з навколишнього середовища. У процесі експлуатації усі види старіння відбуваються одночасно і складним чином впливають одне на одного.

11.1. Електричне старіння

При робочій напрузі, а також при напрузі в 5÷20 разів меншій за пробивну, в ізоляції відбуваються процеси старіння. Із збільшенням діючої напруги темпи старіння зростають, а строки служби зменшуються. Залежність терміну служби τ від напруги U в широкому діапазоні τ має складний характер. Але для малих τ (від одиниць до 10000 годин) експериментальна залежність має вигляд:

$$\bar{\tau} = A/U^n, \quad (11.1)$$

де A – постійна ізоляції; n – величина, залежна від типу ізоляції і роду діючої напруги (наприклад, для ПМІ: $n = 4-8$, для МБІ: $n = 50-80$).

Для великих (більше 10^4 г) τ справедливий вираз

$$\bar{\tau} = \frac{A_1}{(U - U_{ч.р.})^{n_1}}, \quad (11.2)$$

де $U_{ч.р.}$ – напруга появи в ізоляції часткових розрядів, що є причиною її інтенсивного старіння.

Інтенсивність електричного старіння залежить також від ряду факторів, що не підлягають контролю. Це кількість, розмір і розташування мікронерівностей на поверхні електродів. Тому термін служби ізоляції при заданій напрузі є випадковою величиною.

Для опису τ як випадкової величини використовують функцію екстремального розподілу Вейбулла:

$$F(\tau) = 1 - \exp \left[- \left(\frac{\tau}{b} \right)^c \right], \quad (11.3)$$

де b – параметр масштабу, рівний терміну служби при імовірності відмови - 0,63; c – параметр форми, що залежить від стандарту розподілу.

Параметр b пропорційний середньому значенню (математичному очікуванню) $\bar{\tau}$: $b = k_b \cdot \bar{\tau}$, k_b – коефіцієнт залежний від параметра c (при $c = 10 - 15$, $k_b = 1,03 - 1,05$).

Тоді:

$$F(\tau) = 1 - \exp \left[- \left(\frac{\tau \cdot U^n}{A \cdot k_b} \right)^c \right]. \quad (11.4)$$

Цей вираз використовують для статистичного аналізу експериментальних даних про терміни служби τ при оцінці припустимих для ізоляції робочих напруг.

Підвищення експлуатаційної надійності ізоляторів досягається окрім обмивання чи очищення їх водою або розчинниками також застосуванням гідрофобних покриттів; герметизацією ізоляційних конструкцій.

Розповсюдженою причиною виходу з ладу є утворення тріщин у діелектрику під шапкою ізолятора. Ефективний метод контролю полягає у вимірі розподілу напруги вздовж ізолятора.

11.2. Старіння від механічних навантажень

При дії статичних і динамічних навантажень у твердих діелектриках

відбувається впорядкований рух локальних дефектів, що поступово утворюють мікротріщини. При досягненні їх певної кількості і розмірів відбувається руйнування діелектрика. При дії статичного навантаження термін служби ізоляції τ визначають за формулою:

$$\tau = \tau_0 \cdot \exp\left(\frac{W - \gamma \cdot \sigma}{k \cdot T}\right), \quad (11.5)$$

де τ_0 , W , γ – параметри, що характеризують міцнісні властивості матеріалу ізоляції; σ – механічне напруження в матеріалі від дії навантаження; k – постійна Больцмана; T – абсолютна температура.

При одночасному впливі механічних навантажень і сильних електричних полів старіння прискорюється через виникнення часткових розрядів у мікротріщинах, які підвищують темпи старіння ізоляції.

11.3. Вплив зволоження на процеси старіння

Волога просочується в ізоляцію з навколишнього середовища, а також в результаті термоокислювальних процесів. Це різко знижує опір струмові витоку, тому що у волозі містяться розчинені й дисоційовані домішки, тобто вільні іони. Внаслідок цього збільшуються діелектричні втрати і знижується напруга теплового пробою ізоляції. Оскільки вода є сильно полярним діелектриком, що має відносну діелектричну проникність $\epsilon = 81$, що набагато більше, ніж у діелектричних матеріалів, зволоження ізоляції може привести до викривлення електричного поля і зниження напруги її пробою.

Незначна кількість води (10-20)г на 1т масла значно знижує короточасну електричну міцність ізоляції. Для запобігання цьому використовують герметичні конструкції, захисні пристрої-осушувачі масла, гнучкі діафрагми. Здійснюють періодичний контроль ступеня зволоження ізоляції.

11.4. Роль часткових розрядів у старінні ізоляції

У комбінованій ізоляції необхідно уникати появи часткових розрядів при найбільш допустимій робочій напрузі, забезпечивши умову

$$U_{\text{доп.р.}} < U_{\text{ч.р.}}. \quad (11.6)$$

Тут напруга появи $U_{\text{ч.р.}}$ має значний розкид і відповідає закону *нормального розподілу* (закон Гаусса). Тому $U_{\text{доп.р.}}$ визначають з виразу

$$U_{\text{доп.р.}} = \bar{U}_{\text{ч.р.}} - 3 \cdot \sigma_{\text{ч.р.}}, \quad (11.7)$$

де $\bar{U}_{\text{ч.р.}}$ – середнє значення напруги появи часткових розрядів; $\sigma_{\text{ч.р.}}$ – середньоквадратичне відхилення. Максимальна припустима напруженість поля в ізоляційному проміжку:

$$E_{\text{д.р.}} = \frac{U_{\text{доп.р.}}}{d} \cdot k_n, \quad (11.8)$$

де d – товщина ізоляції; k_n – коефіцієнт форми ізолятора.

В ізоляційних конструкціях високої напруги найбільші $U_{\text{доп.р.}}$ в ПМІ ізоляції конденсаторів: 15÷18 МВ/м.; у ПМІ ввідів – 3÷4 МВ/м.

11.5. Теплове старіння ізоляції

У діелектричних матеріалах при $T = 60 \div 130^\circ\text{C}$ починаються хімічні реакції за участю електродів (мідь сприяє окисленню масла). У результаті змінюється структура матеріалу діелектрика і зменшується електрична міцність – це так зване теплове старіння ізоляції.

Для твердих діелектриків характерне поступове зниження механічної міцності, руйнування структури і пробій.

У рідких діелектриках при тепловому старінні утворюються газоподібні, рідкі й тверді продукти реакцій, що збільшують провідність і діелектричні втрати і знижують електричну міцність ізоляції.

У комбінованій ізоляції під дією температури погіршуються як

механічна міцність, так і електричні характеристики.

Інтенсивність теплового старіння обумовлена швидкістю V хімічних реакцій, що залежать від температури і визначається рівнянням Арреніуса:

$$V = V_0 \cdot e^{-W_A/kT}. \quad (11.9)$$

Тут W_A – енергія активації для даної реакції; k – постійна Больцмана; T – абсолютна температура. Вважають, що термін служби ізоляції τ при тепловому старінні зворотно пропорційний швидкості хімічної реакції. Тоді відношення термінів служби при різних температурах T_1 і T_2 :

$$\frac{\tau_1}{\tau_2} = 2 - (T_1 - T_2)/\Delta T, \quad (12.10)$$

де τ_1, τ_2 – терміни служби при T_1 і T_2 ; ΔT – підвищення температури, що скорочує термін служби ізоляції в 2 рази. У середньому для різних видів ізоляції $\Delta T \approx 10^\circ\text{C}$.

Встановлені значення допустимої робочої температури ізоляції $T_{d.p.}$ введенням 7 класів нагрівостійкості (табл.11.1).

Таблиця 11.1. Класи нагрівостійкості ізоляції.

Y	A	E	B	F	H	C
90°	105°	120°	130°	155°	170°	180°

Запитання для самоконтролю

1. Наведіть види старіння внутрішньої ізоляції
2. Поясніть механізм електричного старіння ізоляції.
3. Від чого залежить інтенсивність електричного старіння?
4. Поясніть механізм старіння від механічних навантажень.
5. Як впливає зволоження на інтенсивність старіння ізоляції?
6. Поясніть механізм теплового старіння ізоляції.
7. Назвіть класи нагрівостійкості ізоляції.
8. Які заходи запобігають інтенсивному старінню ізоляції?

РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ

ЗАХИСТ ЕЛЕКТРООБЛАДНАННЯ ВІД УДАРІВ БЛИСКАВКИ

12.1. Ефективність захисту електрообладнання

Ефективність захисту електрообладнання від ураження блискавкою характеризується середнім допустимим числом перекриття ізоляції внаслідок прориву блискавки в зону захисту - β_1 , зворотних перекриттів при ударах в блискавковідводи - β_2 і перекриттів внаслідок появи небезпечних перенапружень при набіганні імпульсів по лінії - β_3 . Середнє число перекриттів ізоляції внаслідок прориву блискавки в зону захисту визначається за формулою:

$$\beta_1 = n_{\text{уд}} \cdot P_{\text{пр}} \cdot P_{\text{пер}} \cdot D / 100, \quad (12.1)$$

де $n_{\text{уд}}$ - число ударів блискавки в об'єкт (підстанцію) за 100 грозових годин; $P_{\text{пр}}$ - імовірність прориву блискавки в зону захисту об'єкта; $P_{\text{пер}}$ - імовірність перекриття ізоляції при ударі блискавки в провід; D - число грозових годин в місці розташування об'єкта.

Кількість зворотних перекриттів ізоляції при ударах блискавки в блискавковідводи дорівнює:

$$\beta_2 = n_{\text{уд}} (1 - P_{\text{пр}}) P_{\text{зв}} \cdot D / 100, \quad (12.2)$$

де $P_{\text{зв}}$ - імовірність зворотного перекриття при ударі в блискавковідвід, яка визначається критичним струмом $I_{\text{кр}}$, при якому стає можливим перекриття ізоляції.

Небезпечні імпульси перенапруги, що виникають внаслідок прориву блискавки через зону захисту чи при зворотних перекриттях, розповсюджуються по лінії і можуть привести до перекриття ізоляції електрообладнання. Середнє річне число перекриттів ізоляції електрообладнання набігаючими імпульсами визначають за формулою:

$$\beta_3 = 4h_{\text{тр}} \left\{ P_a + (1 - P_a) \cdot \left[\left(4h_{\text{оп}} \cdot \frac{P_{\text{оп}}}{l} \right) + \left(1 - \frac{4h_{\text{оп}}}{l} \right) \cdot P_{\text{тр}} \cdot \left(\frac{D_7}{100} \right) \cdot \left(m \cdot \frac{l_{\text{зп}}}{100} \right) \right] \right\}, \quad (12.3)$$

де $l_{\text{зп}}$ – довжина захищеного підходу до об'єкта; P_a – імовірність ураження струмопроводу; m – число проводів; $P_{\text{оп}}$ – імовірність перекриття ізоляції на опорі при ударі блискавки в провід; $P_{\text{тр}}$ – імовірність перекриття проміжку захисний трос-провід; $h_{\text{оп}}$ – висота опори; l – висота закріплення гірлянди.

Показником грозостійкості об'єкта (підстанції) є число років безаварійної роботи, що визначається за формулою:

$$M = 1 / \beta_1 + \beta_2 + \beta_3. \quad (12.4)$$

Вихідними даними для розрахунку блискавкозахисту від прямих ударів блискавки є призначення об'єкта, його значущість, ступінь вибухонебезпечності, конструктивні та технологічні особливості, габарити, електричний опір ґрунту. По відношенню до вимог блискавкозахисту усі об'єкти класифікують за трьома категоріями вибухо- і пожежонебезпеки. Узагальнено ці ознаки характеризуються наступним чином.

До *першої категорії* відносять об'єкти, в яких знаходяться відкриті вибухо- та пожежонебезпечні речовини, що можуть привести до руйнувань та людських жертв.

До *другої категорії* відносять об'єкти, в яких вибухо- та пожежонебезпечні речовини знаходяться у вогнестійких посудинах, але можуть вивільнятися при аварії.

До *третьої категорії* відносять об'єкти, в яких такі речовини взагалі відсутні. Захист об'єктів від прямих ударів блискавки здійснюють за допомогою блискавковідводів, які поділяються на *стрижневі*, *тросові* і *комбіновані*. В останній час розробляють так звані *активні* блискавковідводи, які містять іонізуючі системи. Блискавковідвід – це споруда, вища за захисний об'єкт, яка сприймає прямі удари блискавки і відводить струми блискавки в землю через системі заземлень. Кожен блискавковідвід складається з трьох основних елементів: блискавкоприймача, струмопроводу, заземлення. За характером взаємодії стрижневі й тросові блискавковідводи

поділяються на одиночні, подвійні й багатократні. Об'єкти 1 категорії захищають окремо стоячими стрижневими або тросовими блискавковідводами. Допускається встановлення ізольованих блискавковідводів безпосередньо на захищені об'єкти. Об'єкти другої категорії захищають окремо стоячими або встановленими на спорудах неізольованими стрижневими або тросовими блискавковідводами, а також використанням в якості блискавкоприймача металевої покрівлі споруд. Захист об'єктів третьої категорії може бути здійснений блискавковідводами будь-яких модифікацій, в тому числі металевою сіткою, що укладається на покрівлю. У всіх випадках кожен тип блискавковідводів повинен мати не менше двох струмовідводів.

Відкриті розподільні пристрої підстанцій захищають стрижневими, а лінії електропередач – тросовими блискавковідводами.

У даний час нормовані зони захисту блискавковідводів висотою до 150 м являють собою конус з вершиною на висоті $h_0 < h$, переріз якого на висоті h_x має радіус r_x (рис.5.1).

Зона захисту – це простір, імовірність ураження об'єктів у межах якого не перевищує 0,05 (або 1 раз за 200 років). Зона захисту визначається відношенням L/h (L – відстань розряду блискавки; h – висота блискавковідводу). У деяких випадках для особливо важливих об'єктів зону захисту розраховують за умови імовірності прориву не більше за 0,005. За цією оцінкою розрізняють зону захисту типу А, яка має ступінь надійності 99,5% й вище і зону захисту типу Б- 95% й вище. Існує два методи розрахунку зон захисту, які мало відрізняються за кінцевим результатом. Дослідження зони захисту, проведене на фізичних моделях показало, що геометрична форма захисної зони стрижневого блискавковідводу описується гіперболічним законом, але для практичного застосування гіпербола апроксимується ламаною лінією.

12.2. Зона захисту *одиначного стрижневого* блискавковідводу являє собою конус з твірною у вигляді ламаної (І метод) і гіперболи (ІІ метод)

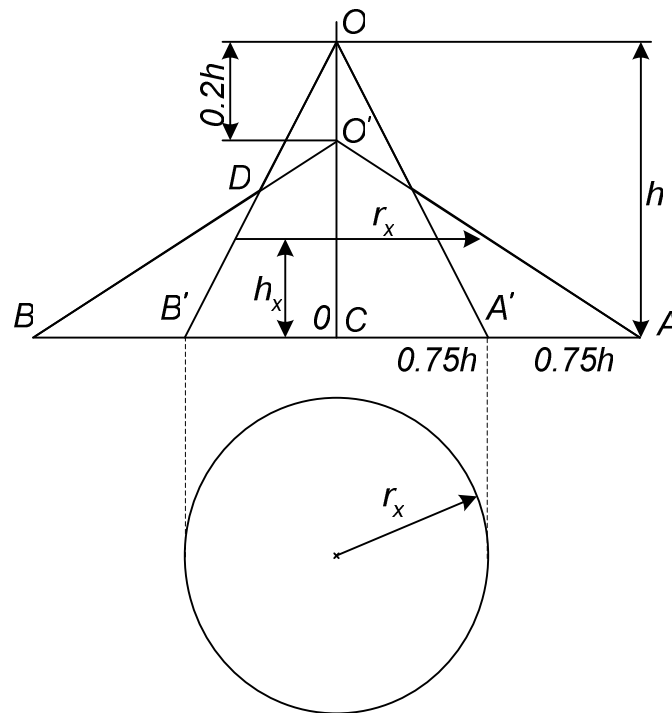

Рис. 12.1 – Геометрична побудова зони захисту стрижневого блискавковідводу: h – висота блискавковідводу; h_x – висота об'єкту; r_x – радіус описаного кола навколо об'єкта

Послідовність побудови зони захисту по першому методу для блискавковідводів з висотою $h \leq 60$ м наступна:

1. Відкладаємо від вертикалі відрізки CA' , CB' на відстані $0,75h$;
2. На висоті $h_0 = 0,8 \cdot h$ ставимо точку O' ;
3. Точку O' з'єднуємо з A і B ($CA = CB = 1,5h$)
4. Точку O з'єднуємо з A' і B' .

Проводимо лінію BDO яка є твірною зони захисту.

Для визначення радіуса зони захисту r_x на будь-якій висоті h_x використовуємо формули:

$$r_x = 1,5(h - 1,25h_x) \text{ при } 0 \leq h_x \leq \frac{2}{3}h; \quad (12.5)$$

$$r_x = 0,75(h - h_x) \text{ при } h_x > \frac{2}{3}h. \quad (12.6)$$

Вирішуючи ці рівняння відносно висоти h , одержимо при заданих значеннях r_x і h_x оптимальну висоту блискавковідводу в метрах:

$$h_{opt} = \frac{r_x + 1,9h_x}{1,5}, \text{ і } h_{opt} = \frac{r_x + 0,75h_x}{0,75}. \quad (12.7)$$

Для блискавковідводів з висотою $h \approx 60 \div 100$ зона захисту визначається, виходячи з лімітованого радіуса основи конуса $r = 90$ м.

Тоді радіус зони захисту на висоті h_x визначають із співвідношень

$$r_x = 90(1 \div 1,25h_x/h) \text{ при } 0 \leq h_x \leq \frac{2}{3}h; \quad (12.8)$$

$$r_x = 45(1 - h_x/h) \text{ при } h_x > \frac{2}{3}h. \quad (12.9)$$

Визначення r_x за II методом для блискавковідводів $h < 30$ м

$$r_x = h_a \frac{1,6}{1 + \frac{h_x}{h}}, \quad (12.10)$$

для $h > 30$ м:

$$r_x = h_a \frac{8,8}{\left(1 + \frac{h_x}{h}\right)\sqrt{h}}. \quad (12.11)$$

12.3. Зона захисту подвійного стрижневого блискавковідводу

Зона захисту двох стрижневих блискавковідводів, розташованих на відстані $L < 5h$, більша за зону захисту двох окремих блискавковідводів і розраховується з відповідних геометричних побудов (рис.12.2). Якщо стрижневі блискавковідводи знаходяться на відстані $L > 5h$, їх треба розглядати як окремі.

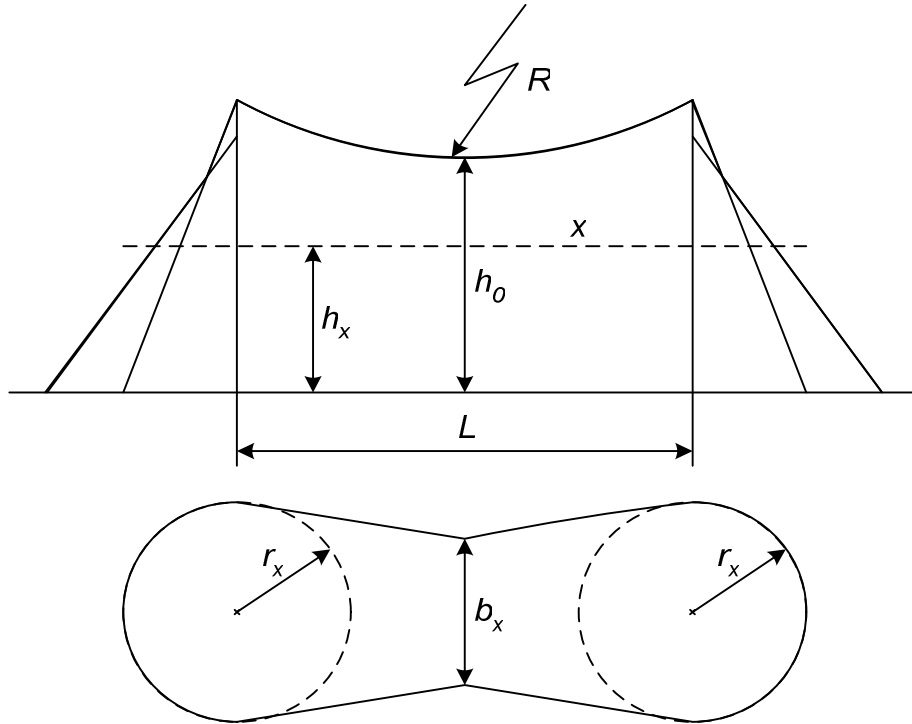

Рис. 12.2 – Побудова зони захисту подвійного блискавковідводу: L – відстань між блискавковідводами; R_0 – радіус прогину; h_0 – висота зони захисту; b_x – ширина зони захисту

Блискавковідвід вважають подвійним якщо $L/h \leq 5$. Верхня межа зони захисту являє собою дугу радіуса $R = 4h - h_0$. Висоту h_0 обчислюють за емпіричною формулою

$$h_0 = 4h - \sqrt{9h^2 - 0,25L^2}, \text{ м.} \quad (12.12)$$

Радіус кола R визначають таким чином: $R = 4h - h_0$. Якщо h_0 і L відомі, то оптимальну висоту h блискавковідводу знаходять за формулою

$$h_{opt} = 0,571h_0 + \sqrt{0,183h_0^2 + 0,0357L^2}, \quad (12.13)$$

де h_0 обчислюють виходячи з необхідної ширини зони захисту b_x , яка визначається висотою об'єкта, що захищається, і його розмірами в горизонтальній площині:

$$b_x = 3(h_0 - 1,25h_x) \text{ при } 0 \leq h_x \leq \frac{2}{3}h; \quad (12.14)$$

$$b_x = 1,5(h_0 - h_x) \text{ при } h_x > \frac{2}{3}h. \quad (12.15)$$

Вирішуючи їх відносно h_0 , знаходимо:

$$h_0 = \frac{b_x + 3,75h_x}{3} \text{ і } h_0 = \frac{b_x + 1,5h_x}{1,5}. \quad (12.16)$$

12.4. Зона захисту подвійного блискавквідводу різної висоти

Спочатку будують зону захисту блискавквідводу більшої висоти і торцеву частину зони захисту другого блискавквідводу. Потім з вершини блискавквідводу меншої висоти проводять горизонтальну лінію до перетину з твірною першого і вважають точку перетину вершиною фіктивного блискавквідводу. Далі, як звичайно, для двох однакових блискавквідводів будують зону захисту внутрішньої області (рис.12.3).

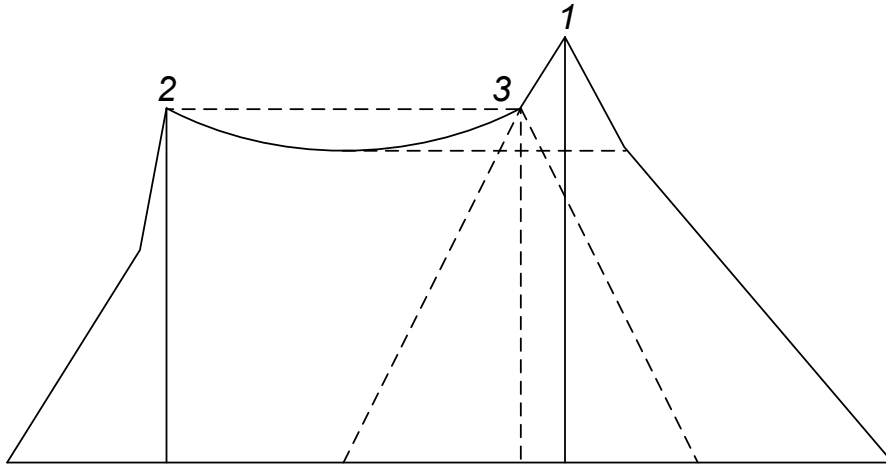

Рис. 12.3 – Побудова зони захисту різновисотних блискавквідводів

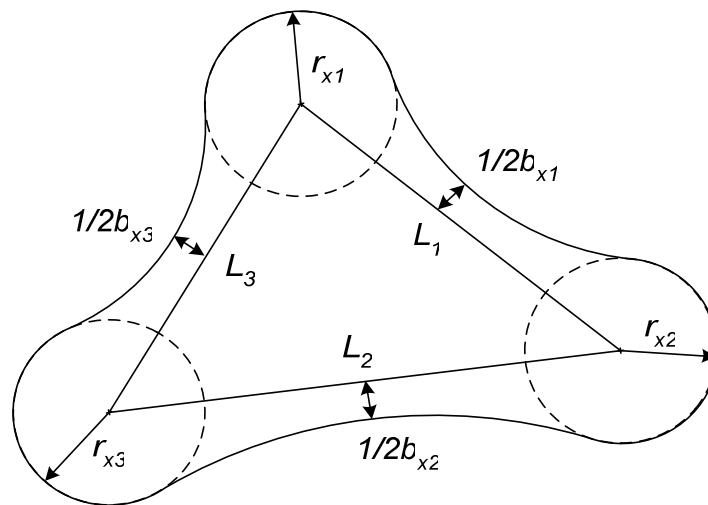

Рис. 12.4 – Побудова зони захисту багаторазових блискавквідводів

Для розрахунку й побудови зовнішніх меж зони захисту використовують ті самі принципи, що й для поодиноких блискавковідводів. При цьому блискавковідводи рахують попарно як зони захисту подвійних блискавковідводів у такій послідовності: 1-2, 2-3, 3-1. При використанні 4-х і більше стрижневих блискавковідводів необхідне виконання додаткових умов:

*для споруд 1-ї і 2-ї категорій треба приймати $h_0 \geq h_x$ для попарно взятих блискавковідводів за діагоналями багатокутника, утвореного одиничними блискавковідводами;

*для споруд 3-ї категорії допускається $D \leq 5h_a$ (D – довжина діагоналі багатокутника, складеного одиничними блискавковідводами);

*для блискавковідводів висотою $h > 30$ м значення D повинне бути зменшене на величину коефіцієнта $p = 5,5/\sqrt{h}$.

Умова непрориву блискавки в зону захисту має вигляд: $D \leq 8h_a$.

12.5. Зона захисту тросових блискавковідводів

Розраховується першим методом таким чином:

$$r_x = 1,25(h_{mp} - 1,25h_x) \text{ при } 0 \leq h_x \leq \frac{2}{3}h_{mp}; \quad (12.17)$$

$$r_x = 0,625(h_{mp} - h_x) \text{ при } h_x > \frac{2}{3}h_{mp}, \quad (12.18)$$

де h_{mp} – висота троса над об'єктом, що захищається, $h_{mp} = h - f$

f – стріла прогину.

Повна ширина зони захисту при $h_x = 0$, дорівнює: $2r_x = 2,5h_{mp}$.

За другим методом радіус захисту r_x визначаємо за формулою

$$r_x = h_a \frac{1,2}{1 + h_x/h_{mp}}. \quad (12.19)$$

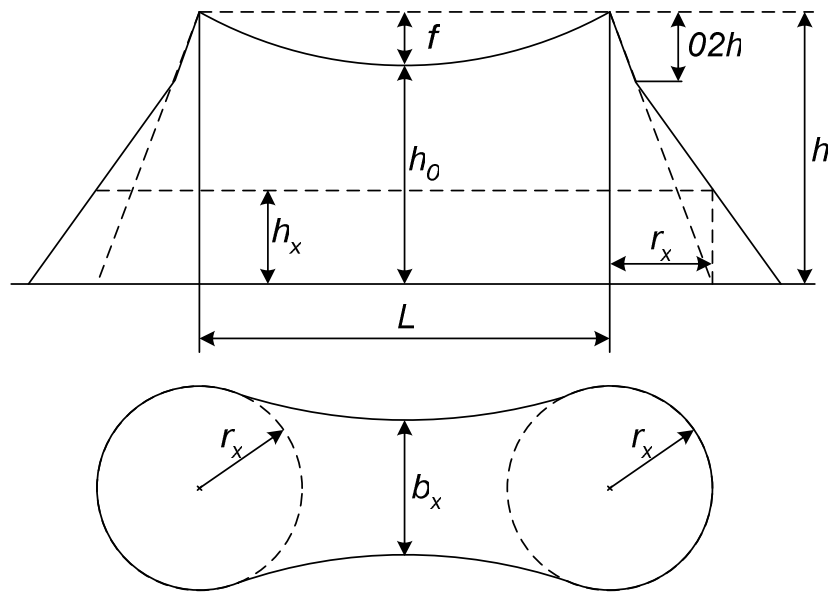

Рис. 12.5 – Побудова зони захисту тросового блискавковідводу

Важливим техніко-економічним фактором є температура, що визначає стрілу прогину. За $T^{\circ}C_{\max}$ приймають $40^{\circ}C$. Стрілу прогину в будь-якій ділянці прольоту визначають таким чином:

$$f_{np} = 4f \cdot \frac{l_1}{L} \left(1 - \frac{l_1}{L} \right) - \text{при однакових рівнях підвісу.} \quad (12.20)$$

$$f_{np} = \frac{l_1}{L} \Delta h + 4f \cdot \frac{l_1}{L} \left(1 - \frac{l_1}{L} \right) - \text{при різних рівнях ділянок підвісу.} \quad (12.21)$$

Тут Δh – різниця відміток підвісу троса, м; l_1 – відстань від несучої конструкції з більшою висотою підвісу троса до розглянутої ділянки, м. Грозі передувє вітер – трос відхиляється і об'єкт може бути уражений блискавкою. Відхилення троса визначається співвідношенням

$$\sin \varphi = \frac{\gamma_1}{\gamma_2}, \quad (12.22)$$

де φ – кут відхилення троса; γ_1 – питоме навантаження на трос від тиску вітру ($H/m \cdot mm^2$); γ_2 – питоме навантаження від власної маси троса і тиску вітру ($H/m \cdot mm^2$).

Горизонтальна проекція відхилення троса в будь-якій ділянці прольоту в м:

$$c = f_n \cdot \sin \varphi. \quad (12.23)$$

Слід враховувати і збільшення висоти блискавкоприймача троса h_{mp} при його відхиленні Δh_{mp} від вітру:

$$\Delta h_{mp} = f_n - \sqrt{f_n^2 - c^2}. \quad (12.24)$$

Тоді висота тросового блискавкоприймача у відхиленому положенні дорівнюватиме:

$$h'_{mp} = h_{mp} + \Delta h_{mp}. \quad (12.25)$$

12.6. Заземлення блискавковідводів

Усі металеві частини електроустаткування, що можуть опинитися під напругою в результаті пошкодження ізоляції, повинні надійно з'єднуватися із землею. Розрізняють три види заземлень: – *захисне*, що гарантує електробезпечність персоналу при замиканні струмоведучих частин на корпус електрообладнання; *робоче*, що призначене для забезпечення нормальної роботи електроустаткування (заземлення нейтралей трансформаторів, генераторів, дугогасильних котушок); *грозозахисне* – для захисту електрообладнання від перенапружень і блискавкозахисту різноманітних об'єктів. Звичайно заземлюючий пристрій виконує всі три функції. Для влаштування заземлення використовують природні й штучні заземлювачі.

Штучний заземлювач – це сталевий прут $\varnothing 10$ мм або оцинкований $\varnothing 6$ мм. Використовують також смугову сталь шириною 20÷40 мм і товщиною 4 мм. Розміщення заземлювачів повинно забезпечити рівномірний розподіл електричного потенціалу по всій площі, зайнятій електроустаткуванням.

Заземлення характеризуються величиною опору R_z землі для струму, що протікає. R_z залежить від геометричних розмірів заземлювача і питомого опору ґрунту ρ . В установках 6÷35 кВ із незаземленою нейтраллю R_z завжди повинно бути: $R_z \leq 250/I_z$ для $U > 110$ кВ (тут I_z - струм, що протікає).

Заземлюючий пристрій виготовляють з вертикальних стрижнів і горизонтальних смуг, що утворюють сітку з кроком не більше 30 м.

Опір вертикального заземлювача:

$$R_z = \frac{\rho}{2\pi l} \ln \left[\frac{4l(2t+l)}{d(4t+l)} \right], \quad (12.26)$$

де l – довжина заземлювача; t – глибина залягання; d – діаметр заземлювача.

Опір залізобетонного фундаменту:

$$R = 1,7 \frac{\rho}{2\pi t} \ln \frac{4t}{b}. \quad (12.27)$$

тут b – ширина смуги.

Опір горизонтальної смуги:

$$R = \frac{\rho}{2\pi d} \ln \frac{1}{5} \frac{l}{\sqrt{bt}} \quad (12.28)$$

Тут $\rho = k \cdot \rho_{\text{вимір.}}$, де $\rho_{\text{вимір.}}$ – виміряне значення питомого опору ґрунту, k – сезонний коефіцієнт (при середній вологості $k = 1,4$, при підвищеній – $k = 2,6$).

При великих імпульсних напругах блискавки густина струму дуже велика і біля поверхні електродів заземлення створюються високі напруженості поля $E = j \cdot \rho$, що перевершують пробивні напруги ґрунту. Внаслідок цього навколо електродів утворюється зона іскріння, що збільшує їхній ефективний розмір, тому опір заземлення R_z зменшується. Одночасно при швидкому наростанні імпульсу струму блискавки на індуктивному опорі заземлювача падає значна напруга, що обмежує відведення струму, тобто опір заземлення R_z зростає. Отже, при постійному і імпульсному струмі опір заземлення R_z буде різним. Відношення імпульсного і стаціонарного опору

$\alpha_i = R_{zi} / R_{cm}$ називається імпульсним коефіцієнтом. У результаті дії обох факторів $R_{zi} \neq R_{cm}$.

На межі іскрової зони (циліндр радіуса r_{iz}) напруженість електричного поля дорівнює:

$$E_{np} = j \cdot \rho = \frac{I}{2\pi \cdot r_{uz} l} \cdot \rho, \quad (12.29)$$

(тут j - струм заземлювача; I - струм блискавки)

звідки випливає:

$$r_{iz} = \frac{I \cdot \rho}{2\pi \cdot l \cdot E_{np}}. \quad (12.30)$$

Тоді імпульсний опір заземлення:

$$R_{zi} = \frac{\rho}{2\pi l} \cdot \ln \frac{2l}{r_{uz}} = \frac{\rho}{2\pi l} \cdot \ln \frac{4\pi l^2 E_{np}}{I \cdot \rho}, \quad (12.31)$$

а імпульсний коефіцієнт:

$$\alpha_i = \frac{\ln(4\pi l^2 \cdot E_{np} / I \cdot \rho)}{\ln 2l/r}. \quad (12.32)$$

Аналіз протяжного горизонтального заземлювача дає такий вираз для імпульсного коефіцієнта:

$$\alpha_i = 1 + \frac{L_0 l}{3\tau_\phi R_{cm}}, \quad (12.33)$$

де $L_0 = 0,2 \left(\ln \frac{l}{r} - 0,31 \right)$ – індуктивність одиниці довжини горизонтального заземлювача. Для заземлювача з n труб чи смуг його імпульсний опір:

$$R_{zi} = \alpha_u \cdot R_{cm} / \eta_u \cdot n, \quad (12.34)$$

де η_i – імпульсний коефіцієнт використання заземлювача, що враховує взаємне екранування електродів, $\eta_i = (1 \div 0,75)$.

Опір заземлювача у вигляді сітки, що складається з вертикальних електродів, об'єднаних горизонтальними смугами:

$$R_{zi} = \rho \cdot \left(\frac{A}{\sqrt{S}} + \frac{1}{L + n \cdot l} \right). \quad (12.35)$$

Тут L – сумарна довжина горизонтальних електродів; n і l – число і довжина вертикальних електродів; S – площа заземлювача; A – коефіцієнт (0,25÷0,44).

Для протяжних заземлювачів імпульсний коефіцієнт дорівнює:

$$\alpha_i = \sqrt{\frac{1500\sqrt{S}}{(\rho + 320)(I_{\bar{o}} + 45)}}, \quad (12.36)$$

Де S – сумарна площа електродів, м².

Струм блискавки $I_{\bar{o}}$ створює падіння напруги на активному R_{zi} й індуктивному L опорі струмовідводу. При крутості фронту a , на відстані l від заземлювача максимальний потенціал U_l у момент максимуму струму:

$$U_l = I_{\bar{o}} \cdot R_{cm} + a \cdot L_0 \cdot l, \quad (12.37)$$

де L_0 – індуктивність одиниці довжини струмовідводу $\approx 1,7$ мкГн/м.

Прийнято: $I_{\bar{o}} = 60$ кА, $a = 30$ кА/мкс.

Відстань по повітрю l_n між заземлювачем і захищеним об'єктом при розрахунковому струмі $I_{\bar{o}}$ і $E_{don} = 500$ кВ/м визначають за формулою:

$$l_n \geq \frac{60R_i + 30 \cdot 1,7l}{500} \approx 0,12R_{zi} + 0,1 \cdot l \quad (12.38)$$

Відстань в землі l_z між заземлювачем і найближчою ділянкою пристрою, що захищається, при допустимій напруженості поля в землі $E_z = 300$ кВ/м складає:

$$l_z = \frac{60R_i}{300} = 0,2R_{zi}. \quad (12.39)$$

Отже l_n повинно бути не менше 5 м, l_z – не менше 3 м.

На підстанціях при встановленні блискавковідводів на порталах необхідно також узгоджувати імпульсні розрядні напруги ізоляторів з напругами, що виникають в місцях приєднання їх до порталу.

Запитання для самоконтролю

1. Природа формування і виникнення грозового розряду.
2. Навіть уражаючі фактори грозового розряду.
3. Як визначити величину струму в каналі грозового розряду?
4. Чим визначається число ударів блискавки в ЛЕП?
5. Що таке «зворотне перекриття», коли воно виникає?
6. Як класифікуються об'єкти за ступенем захисту від блискавки?
7. Як захищають об'єкти від ударів блискавки?
8. Чим характеризують ефективність захисту від ударів блискавки?
9. Наведіть принцип розрахунку зони захисту блискавковідводом.
10. Особливості розрахунку захисту подвійним блискавковідводом.
11. Принцип розрахунку захисту тросовим блискавковідводом.
12. Назвіть спосіб розрахунку грозозахисного заземлення.
13. Що таке «іскровий ефект», як він впливає на величину заземлення?

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

АПАРАТИ ЗАХИСТУ ВІД ПЕРЕНАПРУГ

13.1. Захисні проміжки (ПЗ)

ПЗ призначені для запобігання появі небезпечних для ізоляції електроустановок імпульсів перенапруги, не заважаючи їх роботі при номінальній напрузі. Найпростіший ПЗ – іскровий проміжок включений паралельно ізоляційній конструкції (рис.13.1).

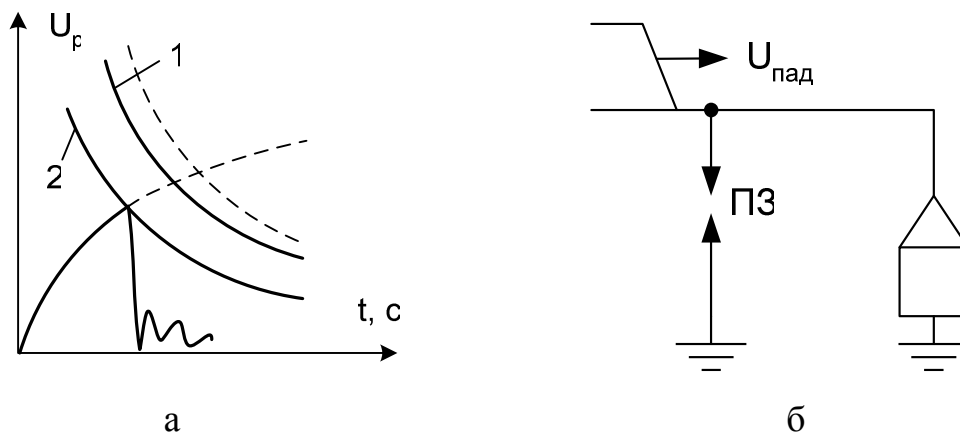

Рис. 13.1: а) 1 – ВСХ ізоляції, 2 – ВСХ ПЗ; б) схема включення ПЗ

При набіганні імпульса перенапруги відбувається пробій ПЗ з різким падінням амплітуди перенапруги і ізоляція залишається непошкодженою. Після пробою ПЗ по його іонізованому проміжку тече супровідний струм промислової частоти. Якщо електричний пристрій працює в мережі із заземленою нейтраллю або пробій ПЗ відбувся у 2-х чи 3-х фазах, то дуга супровідного струму переходить у КЗ. Тому необхідно гасити дугу супровідного струму, що є другою важливою функцією захисних апаратів.

Захисні проміжки виготовляють у вигляді стрижневих електродів, розташованих у вигляді рогів, що створюють різко неоднорідне поле. Пробій ПЗ відбувається у нижній частині електродів, де відстань між ними мінімальна. Під дією електродинамічних сил та теплових потоків дуга

піднімається вгору, розтягується і гасне завдяки зменшенню напруженості електричного поля в каналі розряду.

ПЗ відрізняються простотою, дешевизною і широко застосовуються в мережах низької напруги. У мережах високої напруги ПЗ використовують для обмеження максимальних імпульсів перенапруги.

При виникненні дуги можливе аварійне відключення електроустановки, тому ПЗ застосовують з пристроями автоматичного повторного включення (АПВ).

В установках до 35 кВ ПЗ мають невеликий розрядний проміжок, тому для запобігання випадковим замиканням у спусках, що заземлюють, ставлять додаткові іскрові проміжки.

Апарати, що захищають електрообладнання від перенапруг і гасять дугу, називають *захисними розрядниками*. Існують трубчасті, вентильні, довгоіскрові захисні розрядники і обмежувачі перенапруг нелінійні (ОПН).

13.2. Трубчасті розрядники (РТ)

Основа РТ – корпус з газогенеруючого матеріалу. Один кінець її заглушений кришкою з внутрішнім електродом. На другому кінці розташований кільцевий електрод з отвором (рис.13.2).

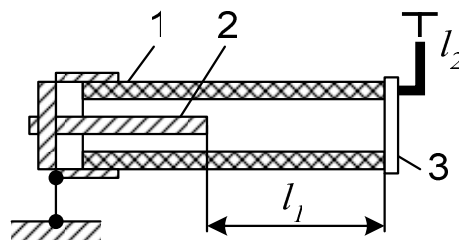

Рис. 13.2 – Конструкція трубчастого розрядника: 1- корпус; 2- внутрішній електрод; 3- кільцевий електрод; l_1 - розрядний проміжок; l_2 - іскровий проміжок

Трубка відокремлена від проводу фази зовнішнім іскровим проміжком l_2 , щоб не розкладався матеріал діелектрика від струмів витоку. Захисна дія РТ характеризується його ВСХ і опором заземлення. ВСХ визначає $U_{проб}$

розрядника, а $R_{\text{зав}}$ – імпульсну напругу, що залишається на ньому. Довжина зовнішнього іскрового проміжку l_2 регулюється залежно від умов захисту ізоляції, а довжина l_1 – const, для даного типу РТ.

При пробі обидва проміжки пробиваються, протікає струм робочої частоти, виникає дуга, яка розігріває трубку, внаслідок чого виділяється газ. Миттєво зростає тиск, який видуває іонізовані частинки газу через отвір в кільцевому електроді і дуга гасне при першому проході напруги через «0». Існує верхня межа струмів, перевищення якої може привести до руйнування РТ.

РТ типу РТФ – це фібробакелітова трубка, РТ типу РТВ чи РТВУ – трубка з вініпласту. Вони мають більший (верхній) допустимий рівень струму гасіння. Приклад маркування:

$РТФ\ 110/08 \div 5$

Напруга, кВ

кА (обмеження)

При розряді внутрішній канал РТ поступово вигоряє, і якщо більше, ніж на 25%, - розрядник треба замінити або перемаркувати.

Вихлоп іонізованих газів може привести до міжфазного перекриття або перекриття на землю, якщо спрямований на струмоведучі частини. Крута ВСХ і зона вихлопу не дозволяють використовувати РТ для захисту підстанційного обладнання. Основна сфера застосування – захист лінійних підходів до підстанцій, електроустаткування малопотужних підстанцій. Відтепер РТ майже не використовують, завдяки малому строку служби.

13.3. Вентильні розрядники

Для захисту електроустаткування підстанцій використовують вентильні розрядники РВ і нелінійні обмежувачі перенапруги ОПН.

Основним елементом вентильного розрядника є багаторазовий іскровий проміжок, з'єднаний послідовно з резистором, що має нелінійну

ВАХ. Грозивий імпульс пробиває іскровий проміжок і через РВ протікає струм, який створює падіння напруги на резисторі. Завдяки нелінійній ВАХ напруга на резисторі змінюється мало при значних коливаннях імпульсу струму. Важлива характеристика РВ – залишкова напруга $U_{зал}$ на резисторі при визначеному імпульсному струмі (5÷14 кА), яка зветься *струмом координатії*, Вона повинна бути, як і пробивна $U_{пр}$, на 20÷25% нижча розрядної напруги ізоляції. Услід за імпульсним струмом через РВ йде супровідний струм промислової частоти. При цьому опір резистора різко зростає, струм обмежується (при $U_{роб}$) і при переході через «0» дуга гасне. Найбільша напруга промислової частоти на РВ, при якій надійно обривається супровідний струм, називається *напругою гасіння* $U_{гас}$, а відповідний супровідний струм – *струмом гасіння*.

Гасіння супровідного струму може здійснюватися в умовах однофазного замикання на землю. Тому як за напругу гасіння $U_{гас}$ приймають напругу на неушкоджених фазах при однофазному замиканні на землю:

$$U_{гас} = k_3 \cdot U_{ном}, \quad (13.1)$$

тут $U_{ном}$ – номінальна лінійна напруга; k_3 – коефіцієнт залежний від способу заземлення нейтралі: для пристроїв із заземленою нейтраллю $k_3 = 0,8$; для ізольованої нейтралі $k_3 = 1,1$.

Дугогасна дія іскрового проміжку РВ характеризується *коефіцієнтом гасіння*:

$$k_{гас} = \frac{U_{пр\sim}}{U_{гас}}, \quad (13.2)$$

де $U_{пр\sim}$ – пробивна напруга іскрових проміжків.

Захисна дія нелінійного резистора також характеризується *коефіцієнтом захисту*

$$k_{зах} = \frac{U_{осм}}{\sqrt{2} \cdot U_{гас}}. \quad (13.3)$$

Для надійного захисту ізоляції підстанцій ВСХ багаторазового іскрового проміжку повинна бути положистою. Схема заміщення багаторазового іскрового проміжку представляє ємнісний ланцюжок, подібно до схеми заміщення гірлянди. Імпульсна напруга по ланцюжку розподіляється дуже нерівномірно, забезпечуючи швидкий каскадний пробій одиничних проміжків. Це разом з попередньою іонізацією забезпечує низькі коефіцієнти імпульсу і положистий характер ВСХ вентильного розрядника (рис.13.3).

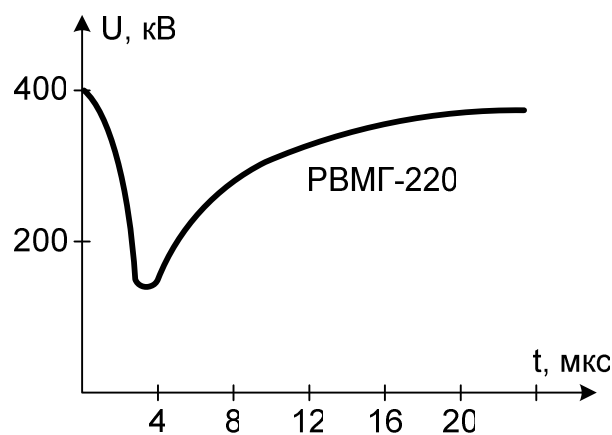

Рис. 13.3 – Вольт-секундна характеристика РВМГ-220

Нелінійний резистор виготовлений з порошку електротехнічного карборунду SiC, частинки якого вкриті тонким непровідним шаром (100 мкм) SiO₂. При $U_{роб}$ опір цього запорного шару $R_{шару} = 10^6$ Ом·м. При напрузі $U_{проб.}$ опір стає 10^{-2} Ом·м і імпульсний струм прямує в землю. Властивість матеріалу різко змінювати свій опір залежно від U , забезпечуючи проходження дуже великих струмів при високих напругах і малих струмів при малих напругах, називається *вентильністю*.

Пропускна спроможність розрядника характеризується максимальним значенням імпульсу струму тривалістю 20÷40 мкс і струмом прямокутної форми тривалістю 2 мс. Цей режим РВ повинен витримати не менш 20 разів.

Іскровий проміжок РВ (рис.13.4) містить механітові шайби, де через різні ϵ повітря і механіта виникає іонізація. Пробій відбувається при

коефіцієнті імпульсу ≈ 1 . Гасіння дуги засноване на нестабільному горінні короткої дуги в проміжку з холодними електродами. Для збільшення струму гасіння використовують *магнітне гасіння дуги* постійним магнітним полем, за рахунок її обертання та інтенсивного охолодження. У цьому випадку струм гасіння зростає на порядок (проти 100 А в проміжках з нерухомою дугою).

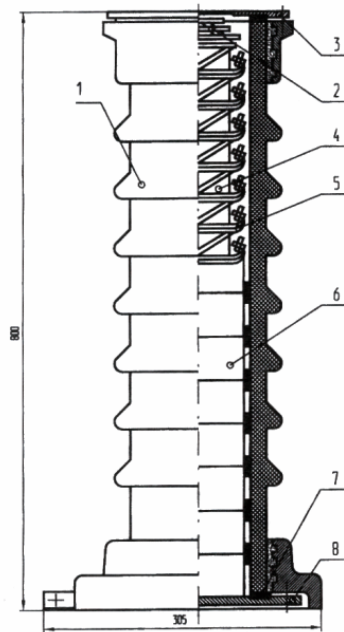

Рис. 13.4 – Схема вентильного розрядника. 1 – фарфоровий корпус; 2 – пружина; 3 – кришка; 4 – блок іскрового проміжку; 5 – шунтуючий резистор; 6 – робочий резистор; 7 – прокладка; 8 – металевий диск

При крутих фронтах імпульсу нерівномірність розподілу напруги зменшує коефіцієнт імпульсу $k_i < 1$. Щоб утримати його близьким до 1, розрядники на напруги понад 1000 кВ комплектують екрануючими кільцями, які вирівнюють розподіл напруги по іскрових проміжках.

Вентильні розрядники поділені на чотири групи: найкращі захисні характеристики у розрядників РВ-1, вони мають найменшу величину залишкової напруги.

IV група – РВП (підстанційний) і РВО (полегшений) – для захисту сільських мереж на напругу $3 \div 10$ кВ.

ІІІ група – РВС (станційний) – для захисту електроустаткування 15÷220 кВ.

РВМ – (3÷35 кВ) магнітний на напругу 110÷500 кВ – серія РВМГ (магнітний, грозовий) – відноситься до ІІ групи.

ДО І групи відносяться розрядники РТВ – (струмообмежуючий) і РВРД (з дугою, що розтягується).

Комбіновані розрядники РВМК (рис.13.5) призначені для обмеження як грозових, так і внутрішніх перенапруг 330÷750 кВ. У них частина резистора зашунтована додатковим іскровим проміжком, який при внутрішніх перенапругах не пробивається (струм менше 1,5 кА), а при струмах більше 1,5 кА частина резистора шунтується і залишкова напруга знижується.

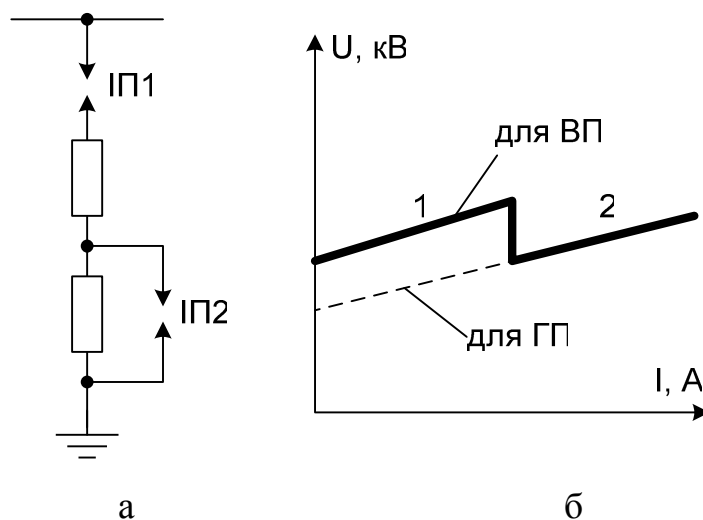

Рис. 13.5: а) Схема розрядника РВМК; б) вольт-амперна характеристика РВМК

13.4. Обмежувач перенапруг нелінійний (ОПН)

Недолік РВ – мала нелінійність резистора, внаслідок чого на ньому падає залишкова напруга, яка прикладена до лінії. Тому імпульс перенапруги обмежується лише частково і продовжує рухатись по лінії, набігаючи на електроустаткування. На основі оксиду цинку (ZnO) розроблено більш ефективний тип захисних апаратів – ОПН, перевага яких полягає в

глибокому обмеженню перенапруг, у тому числі міжфазних, за рахунок значно більшої нелінійності резистора, ніж у РВ. Апарат має малі габарити та велику пропускну здатність імпульсних струмів. ОПН комплектують у вигляді паралельно з'єднаних стовпчиків з дисків $\varnothing 28$ і висотою 8 мм. Число стовпчиків варіюється від 4 (на 110 кВ) до 30 (на 750 кВ). Коефіцієнт нелінійності ОПН при комутаційних перенапругах дорівнює $0,03 \div 0,05$, при грозових – $0,07 \div 0,1$. Висока нелінійність забезпечує проходження струмів від часток міліампера до декілька кілоампер, що дозволяє підключати його до мережі без іскрового проміжку. У ОПН немає поняття напруги гасіння, але тривалий вплив резонансних перенапруг, обумовлює проходження великих струмів і може привести до порушення теплового балансу і руйнування апарату. Тому для ОПН обмежено час впливу підвищеною напругою від 0,15 с до 20 хв. ОПН дозволяє глибоко обмежувати і міжфазні перенапруги за допомогою схеми з іскровими проміжками (рис.13.6).

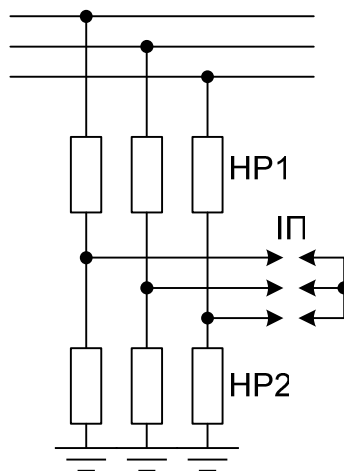

Рис. 13.6 – Схема підключення ОПН з іскровими проміжками: НР1, НР2 – нелінійні резистори; ІП – іскровий проміжок

При комутаційних перенапругах, які завжди несиметричні, пробиваються іскрові проміжки ІП. Резистори НР2 – з'єднуються паралельно, а резистори НР1 – попарно на міжфазні напруги. При відновленні нормального режиму струм в ІП зменшується до міліамперів і дуга в них гасне.

13.5. Довго-іскрові розрядники (РДІ)

При грозовому перекритті ізоляції імовірність встановлення силової дуги P_d залежить в основному від середньої напруженості електричного поля в каналі перекриття:

$$P_d = \left(1,59 \cdot U_\phi / L - 6\right) \cdot 10^{-2} = (1,59E - 6) \cdot 10^{-2}, \quad (13.4)$$

тут U_ϕ – фазна напруга в лінії, L – довжина перекриття, м; $E = U_\phi / L - 6$ – середня напруженість електричного поля на шляху перекриття. Тому за рахунок збільшення L можна знизити напруженість в розрядному проміжку і імовірність встановлення силової дуги P_d , скоротивши число відключень лінії. Розрядний проміжок РДІ в декілька разів довший, ніж товщина захищеної ізоляції, але має нижчу імпульсну електричну міцність, ніж міцність ізоляції. Це пояснюється особливостями ковзного розряду, який розвивається по поверхні ізоляційного проміжку. Згідно формули (5.2) напруга ковзного розряду U_c вона слабо залежить від відстані між електродами, тому великі проміжки L можуть бути перекриті при відносно малих напругах. Цей ефект ковзного розряду покладено в основу конструкцій довго-іскрових розрядників.

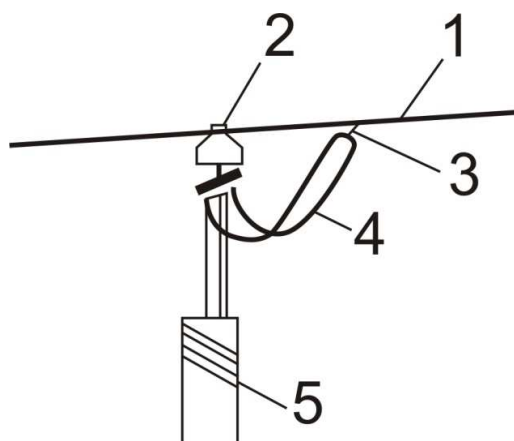

Рис. 13.7 – Підключення РДІ-П до лінії: 1 – лінія; 2 – ізолятор; 3 – іскровий проміжок; 4 – РДІ-П; 5 – заземлена опора

Розрядник типу РДІ-П (петлевий) виконано (рис.13.7) з металевого

стержня покритого шаром поліетиленової ізоляції і согнутого у вигляді петлі, який за допомогою зажиму кріпиться до заземленого електроду опори. В середній частині петлі надіта металева трубка, а між нею і проводом лінії встановлено іскровий проміжок. Внаслідок великої ємності між металевою трубкою і стрижнем, вся напруга виявляється прикладена між проводом та трубкою. При пробі іскрового проміжку перенапруга прикладається між трубкою та металевим стрижнем, внаслідок чого з трубки вздовж поверхні ізоляції розвивається ковзний розряд до замикання його через вузол кріплення на заземлення. Завдяки великій довжині L каналу перекриття по поверхні петлі, середня напруженість електричного поля в каналі розряду при напрузі промислової частоти складає ≈ 7 кВ/м. Зокрема, при товщині поліетиленової ізоляції 4 мм і довжині петлі 80 см при дії грозового імпульсу напруга пробією розрядника складає $U_{50\%} = 100$ кВ, а ізоляції $-U_{50\%} = 130$ кВ. При струмах $I_{кз} < 300$ А силова дуга не виникає і лінія продовжує працювати без відключення. РДІ-П використовують для захисту ЛЕП 6-10 кВ від індукованих грозових перенапруг, які найбільш поширені на таких лініях.

Різновидом такого розрядника є РДІ-М (модульний), який складається з двох відрізків кабелю з корделем, в якості якого використано напівпровідниковий матеріал.

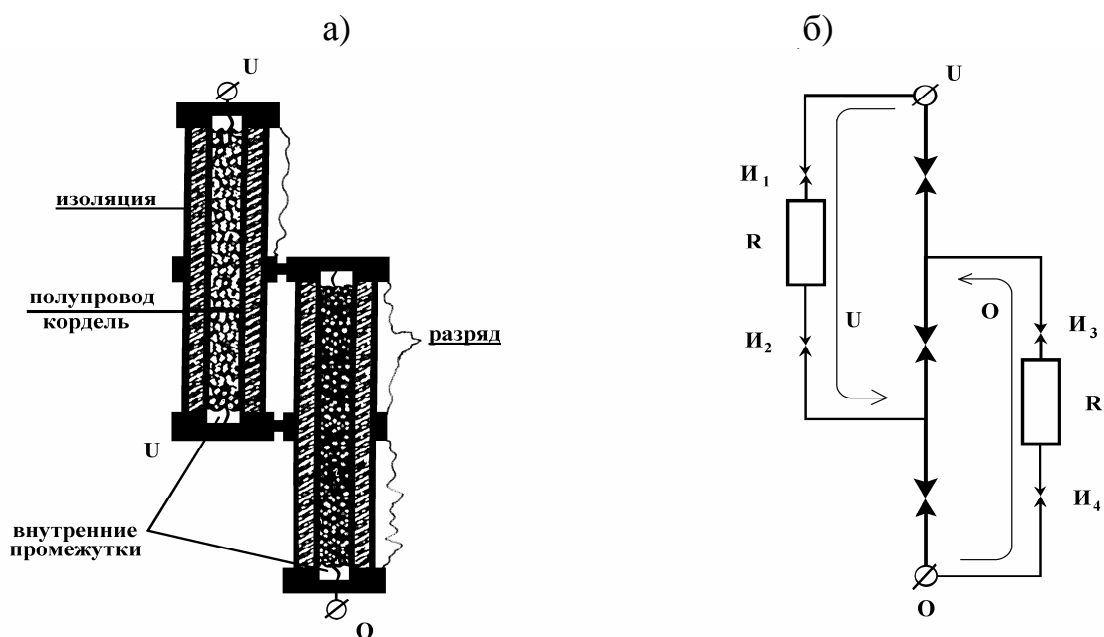

Рис. 13.8: а) конструкція розрядника РДІ-М, б) схема заміщення

Відрізки кабелю з'єднані таким чином, що утворюють три розрядних модулі (рис.13.8). Відрізки напівпровідникового корделю приєднані до металевих електродів через внутрішні іскрові проміжки. При появі грозового імпульсу вони перекриваються і напівпровідниковий кордель верхнього відрізка кабелю, який має опір R , виносить високий потенціал U на поверхню нижнього відрізка кабелю в його середній частині. Аналогічно напівпровідниковий кордель нижнього відрізка кабелю виносить низький потенціал «0» на поверхню верхнього відрізка кабелю в його середній частині. Тому до кожного розрядного модуля одночасно прикладена повна напруга U , і для усіх 3-х розрядних модулів створюються умови для одночасного розвитку ковзних розрядів, які утворюють єдиний довгій канал перекриття. Вольт-секундна характеристика РДІ-М розташована значно нижче, ніж у РДІ-П, тому ефективність захисту розрядника модульного типу вища, ніж петлевого.

Розрядник типу РДІ-ІТ (ізоляційна трубка) виконано у вигляді ізоляційної трубки, що розташована на проводі лінії і утворює довгій проміжок для каналу ковзного розряду по її поверхні (рис.13.9).

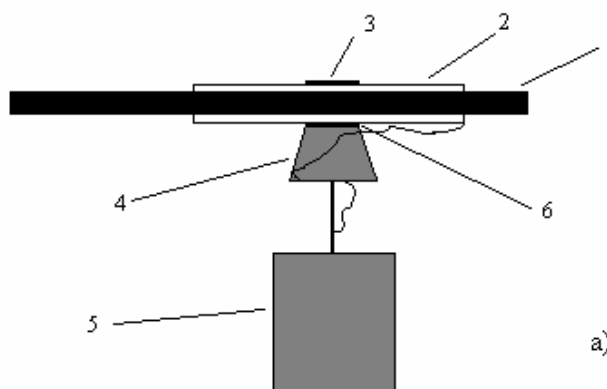

Рис. 13.9 – Розрядник РДІ-ІТ: 1 – провід; 2 – ізоляція; 3 – металева трубка; 4 – ізолятор; 5 – заземлена опора; 6 – іскровий проміжок

Встановлення таких розрядників на проводах ВЛ підсилює основну ізоляцію лінії і підвищує надійність її роботи. РДІ-ІТ захищає ВЛ як від індукованих, так і прямих ударів блискавки в провід.

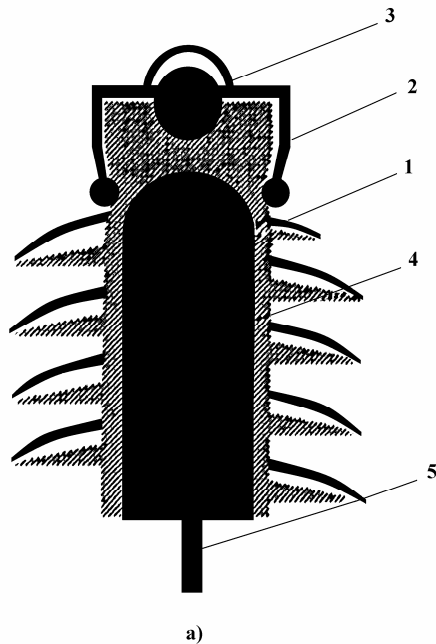

Рис. 13.10 – Схема ізолятора-розрядника; 1 – внутрішній електрод; 2 – кріплення; 3 – провід; 4 – корпус; 5 – заземлений електрод

ІРДІ (ізолятор-розрядник - рис. 13.10) забезпечує довгий шлях проходження імпульсного перекриття по спіральному каналу навколо тіла ізолятора зі спіральними ребрами завдяки наявності направляючого електрода, який створює високу напруженість електричного поля на початку каналу розряду, що сприяє розвитку ковзного розряду. При цьому градієнт потенціалу в каналі перекриття дуже малий, що запобігає виникненню силової дуги.

Запитання для самоконтролю

1. Які функції виконують апарати захисту від перенапруг?
2. Сформулюйте принцип дії захисних проміжків.
3. Опишіть конструкцію та принцип дії трубчастих розрядників.
4. Опишіть конструкцію та принцип дії вентильних розрядників.
5. Що таке «струм координації» та «струм гасіння»?
6. Який зміст має параметр «коефіцієнт захисту»?
7. Наведіть класифікацію вентильних розрядників.
8. Сформулюйте принцип дії нелінійних обмежувачів.
9. Принцип дії та конструкції довгоіскрових розрядників (РДІ).
10. Типи, характеристики й сфера застосування РДІ.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

ХВИЛЬОВІ ПРОЦЕСИ В ЛЕП

14.1. Рівняння хвильового процесу

Хвильовий процес в лінії виникає при будь-якому електромагнітному збудженні: включенні або відключенні лінії, КЗ, ураженні розрядом блискавки. Диференціальні рівняння хвильового процесу в ЛЕП мають вигляд

$$-\frac{du}{dx} = L_0 \frac{di}{dt}; \quad -\frac{di}{dt} = C_0 \frac{du}{dt}, \quad (14.1)$$

де L_0, C_0 – індуктивність і ємність одиниці довжини ЛЕП.

Рішенням їх є хвильові функції, або хвилі напруги й струми:

$$\left. \begin{aligned} u &= u^+ + u^- = F^+(x - V \cdot t) + F^-(x + V \cdot t) \\ i &= i^+ + i^- = \frac{1}{Z} F^+(x - V \cdot t) - \frac{1}{Z} F^-(x + V \cdot t) \end{aligned} \right\}. \quad (14.2)$$

Тут $Z = \sqrt{\frac{L_0}{C_0}}$ – хвильовий опір лінії,

$V = \left(\frac{1}{\sqrt{L_0 C_0}} \right)$ – швидкість розповсюдження хвилі.

C – швидкість світла: 300 м/мкс. (для ЛЕП $V \approx C$)

$U^+ = F^+(x - Vt)$ – пряма набігаюча хвиля напруги,

$U^- = F^-(x + Vt)$ – зворотна хвиля напруги.

Звідси струм і напруга прямих та зворотних хвиль співвідносяться:

$$i^+ = \frac{U^+}{Z}; \quad i^- = \frac{U^-}{Z}. \quad (14.3)$$

Хвильовий опір однопровідної ЛЕП:

$$Z = \sqrt{\frac{L_0}{C_0}} = 60 \ln \frac{2h}{r} = 138 \ln \frac{2h}{r}, \quad (14.4)$$

тут h – висота підвісу проводу; r – радіус проводу.

Індуктивність і ємність ЛЕП довжиною l :

$$L = L_0 \cdot l = \frac{Z}{V} \cdot l, \quad C = C_0 l = \frac{1}{ZV} \cdot l. \quad (14.5)$$

Для ЛЕП з однопровідними проводами фаз $Z = 450 - 550$ Ом,

Для ЛЕП з розщепленими проводами фаз $Z = 350 - 400$ Ом.

14.2. Заломлення і відбиття хвиль

Навантаження лінії – це комбінація R, L, C.

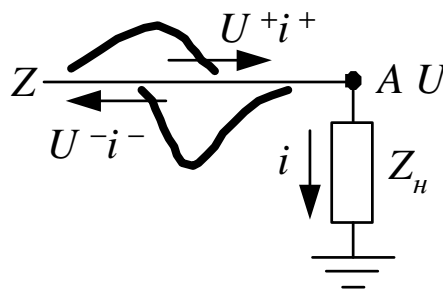

Рис. 14.1 – Схема хвильового процесу

U^+, i^+ – падаюча (набігаюча) хвиля напруги та струму в точку А;

U^-, i^- – відбита хвиля напруги та струму в точці А;

U, i – заломлені хвилі напруги та струму.

Визначимо напругу і струм заломленої хвилі, переписавши диференціальні рівняння таким чином:

$$U = U^+ + U^-$$

$$iZ = U^+ - U^- \quad \text{і складемо їх.}$$

Тоді: $U + iZ = 2U^+$ – це рівняння справедливе в будь-якій ділянці ЛЕП в тому числі в точці «А», де напруга U – це напруга в навантаженні Z_n .

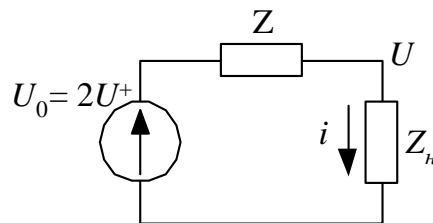

Рис. 14.2 – Схема заміщення хвильового процесу

Відбита хвиля: $U^- = U - U^+$. Зв'язок набігаючої хвилі U^+ з заломленою U і відбитою U^- можна записати через коефіцієнти заломлення α та відбиття β : $U = \alpha \cdot U^+$; $U^- = \beta \cdot U^+$,

$$\text{де } \alpha = \frac{2Z_H}{Z + Z_H} - \text{коефіцієнт заломлення}; \quad (14.6)$$

$$\beta = \frac{Z_H - Z}{Z_H + Z} - \text{коефіцієнт відбиття}. \quad (14.7)$$

Якщо лінія розімкнена ($Z_H = \infty$, $\alpha = 2$, $\beta = 1$), то хвиля напруги відбивається із збереженням знаку, а хвиля струму – із зміною знака. Таким чином *напруга подвоюється*, а струм стає рівним нулеві.

Якщо лінія замкнена ($Z_H = 0$, $\alpha = 0$, $\beta = -1$), – хвиля напруги відбивається із зворотним знаком, а хвиля струму – із збереженням знака. Таким чином, напруга дорівнює нулеві, а *струм подвоюється*.

14.3. Імпульсна корона на проводах ЛЕП

Заряд q на проводі при $U_{nep} > U_H$ дорівнює:

$$q = C_0 \cdot U_{nep} (1 + B \cdot U_{nep}), \quad (14.8)$$

де B – коефіцієнт, що показує ступінь деформації і затухання хвилі і залежить від діаметра проводу. Диференціальні рівняння хвильового процесу на лінії при імпульсній короні мають вигляд:

$$-\frac{\partial U}{\partial x} = L_0 \frac{\partial i}{\partial t} \quad -\frac{\partial i}{\partial x} = \frac{\partial q}{\partial t} = \frac{\partial q}{\partial U} \cdot \frac{\partial U}{\partial t}. \quad (14.9)$$

Тут $\frac{\partial q}{\partial U}$ – динамічна ємність проводу: $C_K(U)$.

Із (14.8) випливає:

$$C_K(U) = C_0 \cdot (1 + 2BU). \quad (14.10)$$

Тоді диференціальні (14.9) приймають вигляд:

$$-\frac{\partial U}{\partial x} = L_0 \frac{\partial i}{\partial t}; \quad -\frac{\partial i}{\partial x} = C_\kappa \frac{\partial U}{\partial t}. \quad (14.11)$$

Рішенням цих рівнянь є хвильова функція: $U = F(x - V_\kappa t)$.

Тут V_κ – швидкість розповсюдження хвилі з короною, яка залежить від напруги (рис.14.1):

$$V_\kappa = \frac{1}{\sqrt{L_0 C_0(U)}} \quad (14.12)$$

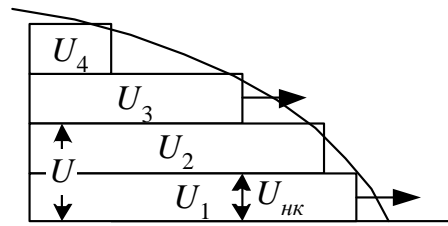

Рис. 14.1 – Залежність швидкості імпульсної корони від напруги

Для повітряної ЛЕП: $V_\kappa = \frac{C}{\sqrt{1 + 2BU}}$, C – швидкість світла.

Звідки деформація фронту хвилі на відстані l :

$$\Delta t(U) = \frac{l}{v} - \frac{l}{c} = \frac{l}{c} \cdot [\sqrt{1 - 2BU} - 1] \approx \frac{l}{c} B \cdot U, \quad (14.13)$$

оскільки $2B \cdot U \ll 1$.

Імпульс перенапруги розповсюджується по лінії, деформуючись і затухаючи за рахунок імпульсної корони і опору заземлення. Фронт імпульсу подовжується завдяки зворотної залежності швидкості V_κ від напруги імпульсу, а амплітуда знижується за рахунок активних втрат струму.

Запитання для самоконтролю

1. Напишіть рівняння хвильового процесу в лінії.
2. Чому дорівнює хвильовий опір лінії?
3. Накресліть схему заміщення хвильового процесу.
4. Що таке коефіцієнт відбиття та переломлення?
5. Чому дорівнюють коефіцієнти α і β при розімкненій лінії?
6. Чому дорівнюють коефіцієнти α і β при замкненій лінії?
5. Як впливає імпульсний коефіцієнт на хвилю перенапруги?
6. Чому відбувається подовження фронту імпульсу перенапруг?
7. Як залежить швидкість імпульсної корони від напруги?

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

БЛИСКАВКОЗАХИСТ ПОВІТРЯНИХ ЛІНІЙ

15.1. Інтенсивність грозової діяльності

Повітряні ЛЕП щорічно десятки разів на кожні 100 км уражаються блискавкою, що викликає проходження великого струму і появу високої імпульсної напруги. Тому на металевих опорах використовують 1–2 заземлених троси, розташованих вище фазних проводів. Але трос не виключає можливість появи високих потенціалів на опорі при ударі блискавки, що може причинити розряд з опори на провід.

Імовірність перекриття $P_{пер}$ ізоляції ЛЕП оцінюють виходячи з параметрів лінії, імпульсної електричної міцності гірлянд ізоляторів і імовірності величини струмів блискавки. Число перекриттів визначають таким чином:

$$n_{пер} = n_{уд} \cdot P_{пер} . \quad (15.1)$$

По шляху перекриття ізоляції проходить струм робочої частоти (струм КЗ). Якщо дуга КЗ горить стійко, то лінія відключається і потрібний АПВ. При інженерних розрахунках оцінюють імовірність переходу імпульсного перекриття в стійку дугу за середньою напруженістю електричного поля $E_{ср}$ уздовж шляху перекриття $l_{пер}$ при найбільшій робочій напрузі:

$$E_{ср} = \frac{U_{найб.роб.}}{l_{пер}} , \text{ кВ/м} \quad (15.2)$$

Для ліній на дерев'яних опорах і довгих повітряних проміжках імовірність виникнення стійкої дуги P_{δ} :

$$P_{\delta} = (1.6 \cdot E_{ср} - 6) \cdot 10^{-2} . \quad (15.3)$$

Для ліній на металевих опорах при номінальній напрузі до 220 кВ приймають $P_{\partial} = 0.7$; при напругах 330 кВ і вище - $P_{\partial} = 1.0$.

Число відключень на 100 км ЛЕП в районі зі 100 грозовими годинами на рік:

$$n_{\text{відкл}} = 4h_{\text{ср}} P_{\text{пер}} P_{\partial}, \quad (15.4)$$

де $h_{\text{ср}}$ – середня висота підвісу троса або проводу.

На ЛЕП 6÷35 кВ з ізолюваною нейтраллю і металевими або залізобетонними опорами троси не використовують, оскільки при будь-якому струмові блискавки відбувається зворотне перекриття з троса на провід. Тому застосовують АПВ і встановлюють дугогасні *реактори* струму однофазного замикання на землю. Отже існують два методи зменшення числа грозових відключень лінії:

- зменшення імовірності перекриття $P_{\text{пер}}$;
- зменшення імовірності переходу перекриття в стійку дугу КЗ - P_{∂} .

Перший метод реалізується підвіскою тросових блискавковідводів і створенням малого імпульсного опору заземлення.

Другий метод реалізується подовженням шляху перекриття, що призводить до зниження в ньому середньої напруженості поля, або використанням дугогасних реакторів у мережах 6÷35 кВ, які значно збільшують імовірність загасання дуги. З умов надійності електропостачання припустиме число відключень ЛЕП у рік приймають рівним:

$$n_{\text{відкл.дон}} = \frac{N_{\text{дон}}}{(1 - \beta_{\text{АПВ}})}, \quad (15.5)$$

де $N_{\text{дон}}$ – допустиме число перерв електропостачання на рік. $N_{\text{дон}} \leq 0,1$ – без резервування; $N_{\text{дон}} \leq 1$ – з резервуванням; $\beta_{\text{АПВ}}$ – коефіцієнт успішності АПВ, який дорівнює 0,8÷0,9 для ЛЕП 110 кВ та більше на металевих та залізобетонних опорах.

15.2. Грозостійкість ЛЕП без тросів

Удар блискавки в провід супроводжується розтіканням струму I_6 в обидва боки, і амплітуда хвилі перенапруги дорівнює:

$$U = I_6 Z_{np} / 2, \quad (15.6)$$

де Z_{np} – хвильовий опір проводу ≈ 300 Ом (з урахуванням імпульсної корони). При коронуванні ємність проводу зростає і тому знижується Z_{np} . На ЛЕП з металевими опорами імпульс перенапруги U при струмі блискавки $5\div 10$ кА ($300\div 3000$ кВ) призводить до перекриття гірлянди. Імпульс перенапруги на ураженому проводі індуктує напругу на сусідньому проводі і між ними виникає різниця потенціалів U_{pn} :

$$U_{pn} = \frac{I_6 Z_{np}}{2} (1 - k), \quad (15.7)$$

де k – коефіцієнт електромагнітного зв'язку між проводами, який з врахуванням імпульсної корони дорівнює $0,25\div 0,4$.

Імовірність перекриття лінійної ізоляції $P_{пер}$ розраховують за критичним значенням струму блискавки $I_{кр}$, який визначається з умови рівності діючої напруги U_0 , і імпульсної $U_{50\%}$ розрядної напруги ізоляції згідно формули: $I_{кр} = \frac{2U_{50\%}}{Z_{np}}$ – для металевих і залізобетонних опор.

Тут розрядний проміжок – гірлянда, тому існує імовірність виникнення дуги P_0 і велика імовірність перекриття ізоляції $P_{пер}$. Отже, ЛЕП- 110 кВ і вище захищають тросовими блискавковідводами по усій довжині. Критичне значення струму для дерев'яних опор:

$$I_{кр} = \frac{2U_{50\%}}{Z(1 - k)}. \quad (15.8)$$

Тут низьке число відключень лінії без тросів пов'язане з малою імовірністю P_0 переходу імпульсного перекриття в стійку дугу завдяки дерев'яній траверсі, яка збільшує електричну міцність ізоляції.

ЛЕП-35 кВ на металевих опорах (з ізольованою нейтраллю) при наявності дугогасійних котушок (ДГК) мають $P_D \approx 0$. Тому грозові відключення таких ЛЕП звичайно відбуваються тільки при дво- або трифазних перекриттях. Тут доцільно застосовувати додаткові штучні заземлювачі для зменшення опору заземлення опор R_i .

Якщо розряд блискавки попадає в провід на невеликій відстані від опори, то через заземлювач проходить повний струм блискавки й опора виявляється під високим потенціалом:

$$U = I_{\delta} \cdot R_i \quad (15.9)$$

На сусідньому проводі наводиться потенціал:

$$U = k \cdot I_{\delta} \cdot R_i \quad (15.10)$$

і перекриття його ізоляції відбудеться при:

$$I_{кр} \geq \frac{U_{50\%}}{R_i(1-k)}. \quad (15.11)$$

Звідки видно, що імовірність перекриття $P_{пер}$ тим менша, чим нижчий опір R_i або більший $I_{кр}$. Тому на ЛЕП-35 кВ на металевих опорах без тросів необхідно використовувати додаткові заземлювачі для зменшення опору заземлення R_i .

15.3. Удар блискавки в землю поблизу ЛЕП

Він викликає індуковані перенапруги на проводах ЛЕП, які мають електричну і магнітну складові:

$$U_{ind} = U_{ie} + U_{im} \quad (15.12)$$

Величина електричної складовий індукованої перенапруги пропорційна лінійної густини зарядів σ каналу лідера, середній висоті підвісу провода h_{cep} і зворотно пропорційна відстані b до точки удару блискавки:

$$U_{i.e.} = k_e \frac{h_{cep}}{b} I_{\delta}, \quad (15.13)$$

k_e – коефіцієнт пропорційності, залежний від тривалості τ фронту імпульсу.

Магнітна складова розряду (індукована в петлі: опора-гірлянда-провід-земля) також зворотно пропорційна відстані b :

$$U_{i.m.} = k_m \frac{h_{cep}}{b} I_{\phi} \quad (15.14)$$

k_m – коефіцієнт, залежний від швидкості головного розряду.

Максимальне значення індукованої напруги дорівнює:

$$U_{ind} = (k_e + k_m) \cdot \frac{h_{cep}}{b} \cdot I_{\phi} \approx 30 \frac{h_{cep}}{b} \cdot I_{\phi}. \quad (15.15)$$

Статистика свідчить, що індукована перенапруга перевищує імпульсну міцність ізоляції ЛЕП-35 кВ менш ніж 2 рази на рік ($U_{50\%} = 350$ кВ), а імпульсну міцність ЛЕП-110 кВ ($U_{50\%} = 700$ кВ) – 1 раз на 5 років. Таким чином, для ЛЕП-110 і вище індуковані перенапруги в цьому випадку практично безпечні.

15.4. Грозостійкість ЛЕП з тросами

Причинами грозових відключень ЛЕП з тросами можуть бути:

- удар блискавки в трос і перекриття його на провід;
- прорив блискавки на провід;
- удар блискавки в опору і перекриття на провід.

Розглянемо удар блискавки в трос у середину прольоту.

Якщо трос заземлений ($R_i \ll Z_{mp}$) і приймаємо косокутну форму струму блискавки, то можна розрахувати наведену напругу на проводі. До приходу імпульсів, відбитих від опору R_i заземлення сусідніх опор, напруга на тросі дорівнює:

$$U_{mp}(t) = i_{\phi}(t) \frac{Z_{mp}}{2} = a \cdot t \cdot \frac{Z_{mp}}{2}, \quad (15.16)$$

де $a = di/dt$ – крутість фронту імпульсу, кВ/мкс.

Через проміжок часу: $t=\tau=l/V$ (l – довжина прольоту, V - швидкість хвилі) до місця удару одночасно підійдуть імпульси, відбиті зі зміною знаку від опору заземлення двох найближчих опор і зростання напруги припиниться. Тоді максимальна напруга на тросі складає:

$$U_{mp.max} = \frac{a \cdot Z_{mp} \cdot l}{2V}, \quad (15.17)$$

і залежить тільки від крутості імпульсу a і не залежить від амплітуди струму блискавки i_{ϕ} . Напруга між тросом і проводом:

$$U_{mp-np} = (1-k) \cdot \frac{a \cdot Z_{mp} \cdot l}{2V}, \quad (15.18)$$

де k – коефіцієнт електромагнітного зв'язку між тросом і проводом.

Удар блискавки в трос у середину прольоту є розрахунковим випадком для вибору відстані між тросом і проводом за умови відсутності перекриття між ними:

$$U_{mp-np} \leq U_{p50\%}, \text{ звідки: } U_{p50\%} \geq \frac{a \cdot Z_{mp} \cdot (1-k) \cdot l}{2V}. \quad (15.19)$$

Досвід свідчить, що імовірність такого перекриття досить мала, якщо відстань трос-провід складає не менше 2% довжини прольоту l , що зазвичай завжди витримується.

Розглянемо удар блискавки у вершину опори (рис.15.1)

Тут M – коефіцієнт індукції; $M_{mp} \approx 0.5h_{mp}$ – джерело напруги; $i_{\phi} = a \cdot t$ – джерело струму. Частку ударів блискавки в опори можна оцінити як $4h_{on}/l$. Тоді число ударів блискавки в опори дорівнює:

$$n_{on} = n_{y\phi} \frac{4h_{on}}{l}, \quad (15.20)$$

де $n_{y\phi}$ – число ударів у лінію, l – довжина прольоту.

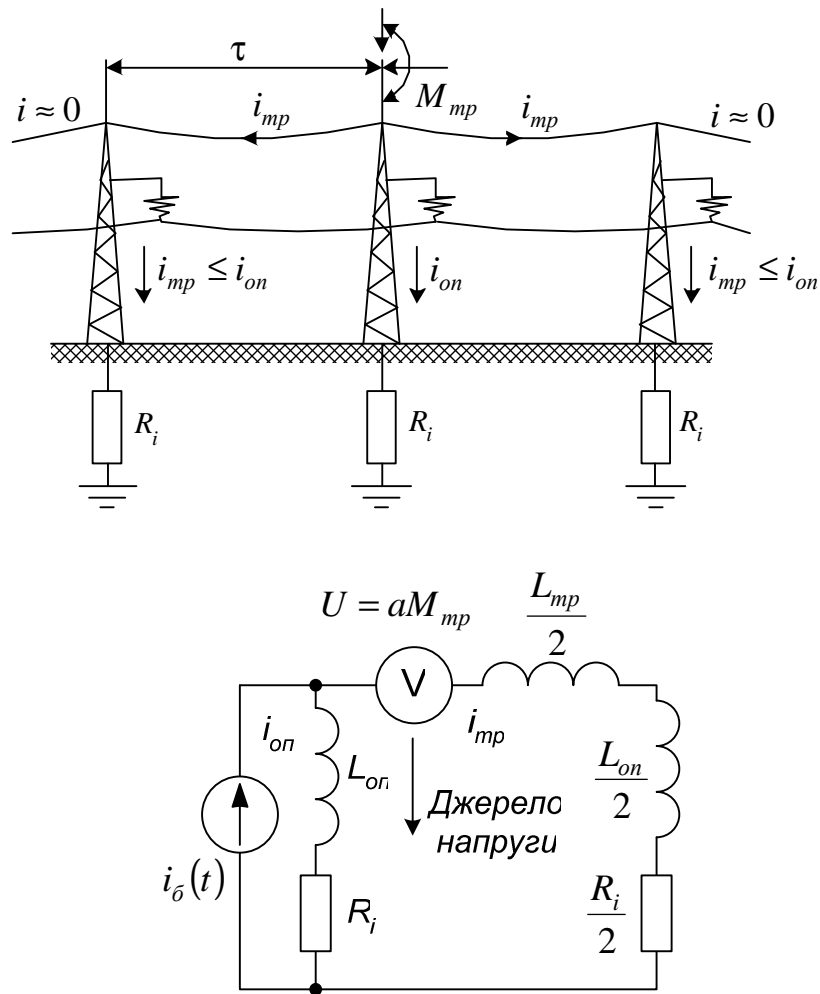

Рис. 15.1 – Розподіл струмів та схема заміщення при ударі блискавки в опору

При ударі блискавки в опору весь струм спочатку йде через її тіло і заземлення. Час пробігу імпульса по опорі на порядок менше тривалості фронту струму блискавки, тому опору в схемі заміщення представляють зосередженою індуктивністю $L_{on} = L_0 \cdot h_{on}$ і імпульсним опором заземлення R_i (тут L_0 - питома індуктивність опори, h_{on} - висота). Для зосереджених заземлювачів можна знехтувати їхньою індуктивністю, яка набагато менша індуктивності опори. (питома індуктивність опори $L_0 \approx 0.5$ мкГн/м).

Для реальних значень тривалості фронту імпульса ($\tau_\phi \leq 10l/c \approx 20$ мкс) і $R_i \leq 20$ Ом достатньо враховувати відбиття імпульсу від двох найближчих опор. В еквівалентній схемі обидва прольоти ліворуч і праворуч замінюються послідовним ланцюжком $L_{mp}/2$, $L_{on}/2$ і $R_i/2$.

Потенціал вершини опори:

$$U_{on} = i_{on}(t)R_i + L_{on} \frac{di_{on}}{dt} + M_{on} \frac{di_{\sigma}}{dt}, \quad (15.21)$$

де M_{on} – коефіцієнт взаємної індукції каналу блискавки й опори:

$$M_{on} \approx M_0 \cdot h_{on}, \quad M_0 \approx 0.2 \text{ мкГн/м.}$$

Струм в опорі визначають за схемою заміщення з джерелом струму: $i_{\sigma} = a \cdot t$ і джерелом напруги: aM_{mp} , що враховує напругу, яка наводиться в петлі «трос-земля» магнітним полем каналу блискавки: $M_{mp} \approx 0.5h_{mp}$. Струм в опорі в межах фронту імпульсу дорівнює:

$$i_{on} = a \cdot t \left[\frac{0.5L_{mp} - M_{mp}}{0.5L_{mp} + L_{on}} \right] \frac{1 - e^{-\alpha t}}{\alpha t}, \quad (15.22)$$

$$\text{де } \alpha = \frac{R_i}{0.5L_{mp} + L_{on}}, \quad L_{mp} = Z_{mp} \frac{l}{V} = \left(0.18 \ln \frac{2h_{mp}}{r_{mp}} \right) \cdot l \quad (15.23)$$

Потенціал проводу буди мати три складові:

- робоча напруга;
- напруга, індукована зарядом лідера блискавки;
- напруга, індукована імпульсом, що поширюється в тросі з амплітудою U_{on} .

Вплив робочої напруги враховують, вважаючи, що хоч на одній фазі миттєве значення $U_{ном}$ протилежне напрузі на вершині опори:

$$U_{роб} = \frac{2}{\pi} \frac{U_{ном}}{\sqrt{3}} \sqrt{2} \approx 0.5U_{ном}, \quad (15.24)$$

тобто розрахункове значення $U_{роб}$ приймають рівним середньому значенню за напівперіод перенапруги;

Електрична складова індукована при ударі в опору буде такою:

$$U_{інд} \approx E_{сер} h_{сер} (1 - k),$$

тут $E_{сер} \approx 10 \text{ кВ/см.}$ – середня напруженість електричного поля в проміжку між каналом лідера блискавки і опорою. Напруга $U_{інд}$ має

полярність, зворотну полярності потенціала опори.

Третя складова виникає на проводі при проходженні імпульсу струму по тросу: $U_{ind} = k \cdot U_{on}$. Отже напруга на лінійній ізоляції дорівнює різниці потенціалів вершини опори і проводу в максимумі струму блискавки:

$$U_{iz} = U_{on} - U_{np} = U_{on} - (-U_{раб} - U_{ind} + k \cdot U_{on}) = U_{on}(1 - k) = U_{раб} + U_{ind} \quad (15.25)$$

Звідки випливає, що U_{iz} залежить від крутості фронту струму блискавки α , що при заданому τ_ϕ визначає максимальне значення струму блискавки: $I_0 = \alpha \cdot \tau_\phi$.

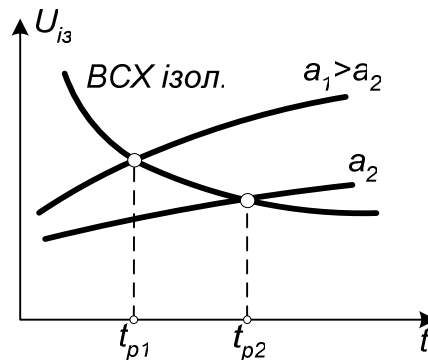

Рис. 15.2 – Визначення часу розряду t лінійної ізоляції при різних крутостях фронту імпульсу a

Побудувавши залежність $U_{iz}(t)$ при різних крутості фронту a , точки перетину цих кривих із ВСХ ізоляції визначають тривалість фронту струму блискавки $\tau_\phi = t_p$ і мінімальне значення амплітуди струму, при якому відбудеться перекриття ізоляції (рис.15.2). За цими даними можна побудувати *криву небезпечних параметрів*, що обмежує ділянку сполучення крутості і струму блискавки, при яких відбувається перекриття ізоляції лінії. Тоді можна побудувати криву імовірності небезпечних параметрів (рис.15.3), D – ділянка інтегрування.

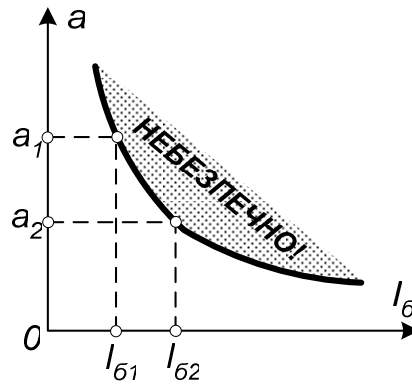

Рис. 15.3 – Крива небезпечних параметрів крутості і струму блискавки

При крутості a_1 , перекриття відбувається при струмах блискавки більше за $I_{\delta 1}$, а при крутості a_2 — при струмах більше за $I_{\delta 2}$.

15.5. Визначення імовірності перекриття ізоляції

Імовірність перекриття ізоляції визначається за формулою

$$P_{on} = \iint_D f(I_{\delta}, a) \cdot dI_{\delta} \cdot da, \quad (15.26)$$

де $f(I_{\delta}, a)$ – двовимірна функція густини імовірності максимального значення крутості струму блискавки (рис.15.4).

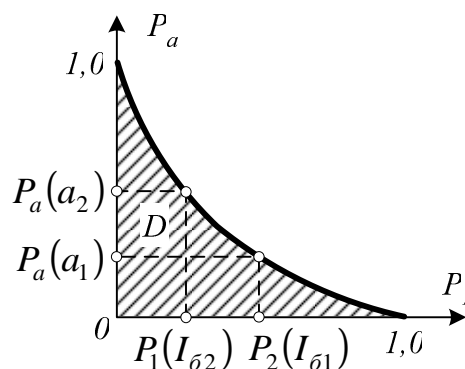

Рис. 15.4 – Визначення імовірності перекриття ізоляції

Спрощено імовірність перекриття при ударі блискавки в опору визначається за величиною критичного струму блискавки:

$$I_{кр} = \frac{U_{50\%}}{R_i + \delta \cdot h_{on}}, \quad (15.27)$$

де $\delta=0.15$ - для ЛЕП з двома тросами; $\delta=0.3$ - для ЛЕП з одним тросом. Очевидно, у ЛЕП з 2 тросами величина $I_{кр}$ більша, а збільшення висоти опори h_{on} знижує $I_{кр}$.

Імовірність прориву блискавки через тросовий захист визначають згідно експериментальних даних за емпіричною формулою:

$$\lg P_\alpha = \frac{\alpha \sqrt{h_{on}}}{90} - 4, \quad (15.28)$$

де α – захисний кут.

Існує сильна залежність імовірності P_α прориву блискавки від потенціалу проводу U_{np} :

- для ВЛ 500 кВ, $P = 0.287\%$;
- для ВЛ 750 кВ, $P = 0.92\%$.

Питоме число грозових відключень ЛЕП з тросами залежить від висоти опори h_{on} і опору заземлення R_i і визначається за формулою:

$$n_{відкл} = 4h_{mp} \left\{ P_\alpha P_{np} \eta_i + (1 + P_\alpha) \left[\frac{4h_{on}}{l} P_{on} \eta_i + \left(1 - \frac{4h_{on}}{l} \right) P_{mp} \eta_2 \right] \right\}, \quad (15.29)$$

Тут P_α – імовірність ураження проводів;

P_{on} – імовірність перекриття ізоляції при ударі в опору;

P_{mp} – імовірність пробою проміжку трос-провід при ударі в середину прольоту троса; η_i – імовірність утворення дуги при перекритті ізоляції; η_2 – імовірність утворення дуги при пробії повітряної ізоляції, l – довжина проводу.

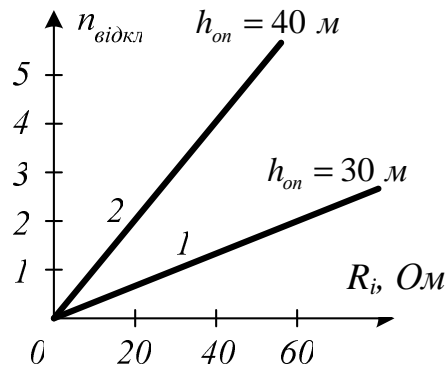

Рис. 15.5 – Питоме число грозових відключень одноланцюгових (1) і дволанцюгових (2) ліній залежно від імпульсного опору заземлення.

З рис. 15.5 випливає, що дволанцюгові лінії, які мають більшу висоту, відключаються значно частіше, ніж одноланцюгові.

Прольоти перетинів ЛЕП між собою необхідно захищати від перенапруг розрядниками по обидва боки. Оскільки удар блискавки в проліт ЛЕП з різними номінальними напругами призводить до аварій, імпульсний опір заземлення опор прольоту не повинен бути вище за 10÷20 Ом.

Запитання для самоконтролю

1. Від яких факторів залежить число відключень ЛЕП?
2. Як можна зменшити число несанкціонованих відключень ЛЕП?
3. Чим визначається амплітуда перенапруги при ударі блискавки?
4. Розглянути випадок: удар блискавки в землю поблизу ЛЕП.
5. Проаналізувати випадок: удар блискавки в трос.
6. Розглянути випадок: удар блискавки в опору ЛЕП.
7. Як визначити допустиму крутість імпульсу перенапруги?
8. Яка методика розрахунку імовірності перекриття ізоляції?
9. Як впливають параметри заземлення на грозостійкість ЛЕП?
10. Чим визначається грозостійкість ЛЕП без тросів?

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

ЗАХИСТ ПІДСТАНЦІЙ ВІД ПЕРЕНАПРУГ

16.1. Захист від грозових перенапруг

Блискавкозахист підстанцій від грозових розрядів здійснюють стрижневими блискавковідводами на порталах, щоглах, дахах споруд. Стационарний опір протяжних заземлювачів для підстанцій 110 кВ і вище, який виготовляється у вигляді сітки з горизонтальних смуг, з'єднаних з вертикальними електродами, не повинен перевищувати $R = 0.5$ Ом.

Прийнявши імпульсний коефіцієнт $\alpha_i = 1$ для portalу $h = 15$ м при струмі блискавки $I_0 = 60$ кА і крутості фронту $a = 30$ кА/мкс, напруга $U_n = I_0 R_i + a L_0 l$ складає 780 кВ, що перевищує імпульсну розрядну напругу гірлянд ізоляторів у відкритих ОРП-110 кВ і вдвічі нижче ніж у ОРП-220 кВ. Тому в ОРП-220 кВ рекомендується установка блискавковідводів на порталах підстанції, а в ОРП-110 кВ розраховують, на якій відстані безпечно їх встановлювати. Для зменшення імпульсного опору R_z влаштовують додаткові вертикальні електроди, які приєднують до заземлюючого контура.

У підстанціях 35 кВ нейтралі трансформаторів приєднують до землі через дугогасний реактор. Але і при цьому опір заземлювача R_z повинен бути $R_z \leq 10$ Ом. Підстанційні будинки і споруди захищають заземленим залізним дахом або металевою сіткою з чарункою 5×5 м².

16.2. Захист підстанцій від набігаючих імпульсів перенапруг

При ударі блискавки в трос або провід імпульс перенапруги, що поширюється по лінії, деформується і згасає. За рахунок імпульсної корони й опору землі фронт імпульса подовжується і знижується його амплітуда.

Зниження амплітуди U здійснюється за рахунок активних утрат струму блискавки в землю відповідно до виразу

$$U = U_{max} \cdot e^{-a\sqrt{x}}, \quad (16.1)$$

де x – відстань до точки удару блискавки; a – коефіцієнт, що дорівнює $0,07 \text{ км}^{-0,5}$ для ЛЕП напругою більше за 110 кВ.

Основними апаратами захисту електрообладнання підстанцій від набігаючих імпульсів перенапруг є розрядники РВ й обмежувачі перенапруг нелінійні ОПН. Умова забезпечення захисту: – імпульсний струм через розрядник не повинен перевищувати струм координації, інакше $U_{зал}$, яка виділяється на варисторі розрядника, буде небезпечна для ізоляції електрообладнання.

При близьких до станції ураженнях проводу струм блискавки I_ϕ розподіляється зворотно-пропорційно відносно опору заземлення R_3 та опору РВ. Тоді струм, що протікає через розрядник:

$$I_{PB} = I_\phi \frac{R_3}{R_{PB} + R_3}. \quad (16.2)$$

Опір РВМГ-110 при струмі координації $I_k = 110 \text{ кА}$ дорівнює:

$$R_{PB} = \frac{U_{зал}}{I_k} = \frac{295}{10} = 29.5 \text{ Ом}. \quad (16.3)$$

Тоді при струмі блискавки $I_\phi = 60 \text{ кА}$ і опору заземлення $R_3 = 10 \text{ Ом}$ струм через РВ буде дорівнювати 15 кА – що є неприпустимо! Таким чином, удари блискавки в лінію поблизу підстанції неприпустимі, тому ділянки лінії 1÷3 км на підході до підстанції захищають тросами (Рис.16.1). Це так звані *захищені підходи* до ПС.

Віддалені удари блискавки в провід призводять до появи в РВ струму, меншого ніж $\frac{2U_{50\%}}{Z}$. Так, для ВЛ-110 кВ: $R_{PB} < \frac{2 \cdot 660}{300} = 4.4 \text{ кА}$, що менше за струм координації.

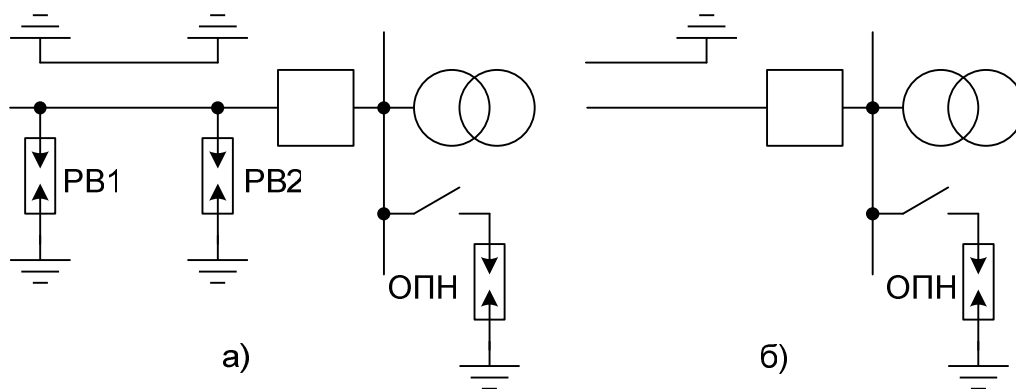

Рис. 16.1 – Захищений підхід до підстанції: *а* – дерев'яні опори; *б* – металеві й залізобетонні опори

Навіть за наявності троса біля підстанцій вживають спеціальні заходи блискавкозахисту: зменшують опір заземлення, опор і захисні кути тросових блискавководвідів.

Ще одна функція захищеного підходу – зменшення крутості фронту імпульсу, що набігає на підстанцію, завдяки імпульсній короні. Довжина захищеного підходу має бути достатньою для зниження крутості фронту до безпечної для захисних апаратів та електрообладнання підстанцій величини. Розглянемо захисну дію вентильного розрядника, при набіганні імпульсу перенапруги по лінії з хвильовим опором Z (рис.16.2).

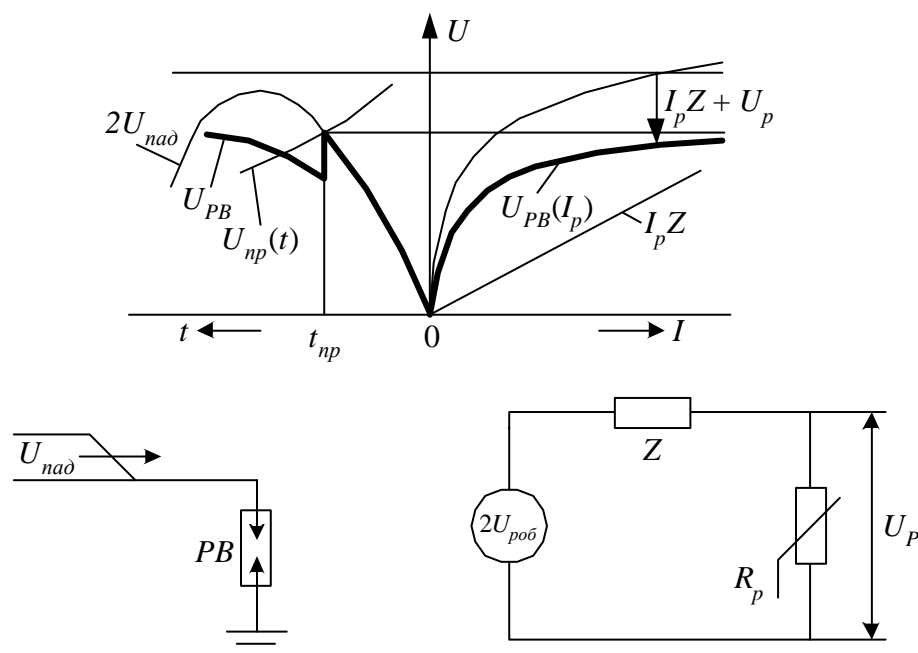

Рис. 16.2 – Еквівалентна схема та графік напруги на розряднику; $U_{np}(t)$ – ВСХ розрядника; $U_{PB} = f(I_p)$ – ВАХ розрядника

Для еквівалентної схеми підключення розрядника із зосередженими параметрами дійсне рівняння:

$$2U_{nao} = I_p Z + U_p, \quad (16.4)$$

Сумісне вирішення цього рівняння з графічно заданим рівнянням ВАХ розрядника: $U_{PB} = f(I_p)$ дає змогу визначити напругу на розряднику U_{PB} при набіганні на нього імпульсу перенапруги U_{nao} . До пробою РВ відбувається відбиття від точки приєднання розрядника набігаючого імпульсу з тим же знаком і напруга на РВ подвоюється. Після пробою включається нелінійний опір R_{PB} , внаслідок чого напруга на U_{PB} стає $\approx U_{зал}$. На підстанціях розрядники підключені на деякій відстані від електрообладнання, тому на них напруга буде вищою, ніж в точці приєднання розрядника (рис.16.3), що може бути небезпечним для ізоляції.

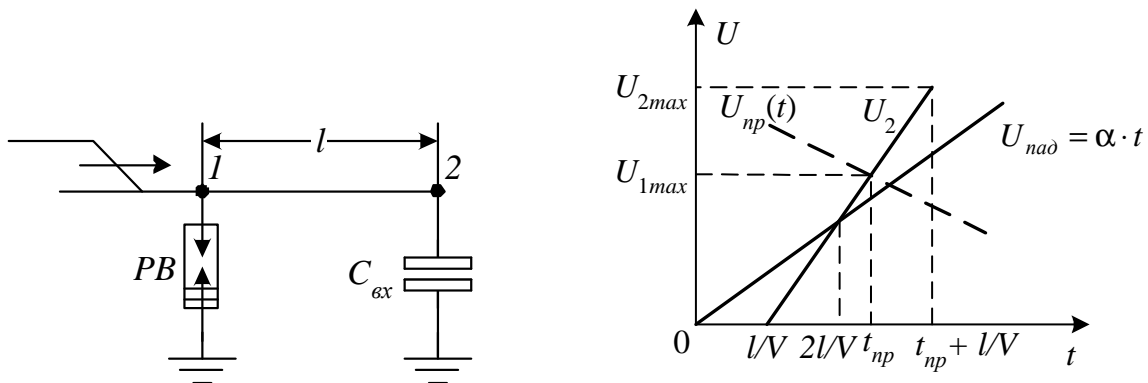

Рис. 16.3 – Визначення напруги на обладнанні на відстані l від РВ

Визначимо цю різницю. Нехай набігаючий імпульс: $U_{nao} = \alpha \cdot t$. Для спрощення вважаємо $C_{ex} \approx 0$. Тоді через проміжок часу l/V імпульс прийде в точку 2 і відіб'ється з тим же знаком, а повернувшись в точку 1, він накладається на набігаючий імпульс. Внаслідок цього, в момент t_p , у відповідності з ВСХ $U_{np}(t)$, відбудеться пробій РВ і напруга в точці 1 зменшиться. Найбільша напруга на розряднику перед пробоем:

$$U_{1max} = a \cdot t_p + a \left(t_p - \frac{2l}{V} \right). \quad (16.5)$$

Напруга в точці 2 буде підвищуватися ще на протязі часу: $t = l/V$ і досягне величини: $U_{2max} = 2a \cdot t_p$, а після пробою РВ почне знижуватися внаслідок підключення в точці 1 опору РВ і зміни коефіцієнтів заломлення і відбиття α і β в точці 1. Різниця напруг на об'єкти і розряднику РВ буде:

$$\Delta U = U_{2max} - U_{1max} = 2a \cdot t_p - a \cdot t_p - a \cdot \left(t_p - \frac{2l}{V} \right) = \frac{2al}{V}. \quad (16.6)$$

Таким чином, напруга на захищеному об'єкті залежить від відстані відключення розрядника і крутості фронту імпульсу.

Отже максимальна напруга на електроустаткуванні тим більше перевищує пробивну напругу РВ, чим далі воно розташовано від РВ і більша крутість фронту імпульсу. Різниця ΔU називається *інтервалом координації ізоляції* між допустимою напругою на ізоляції трансформатора і напругою пробою розрядника. Оскільки $U_{проб.РВ} \approx U_{зал}$ при струмі координації I_k , задача полягає у виборі інтервалу координації між $U_{зал.РВ}$ і допустимою напругою $U_{дон}$ на ізоляції електрообладнання. Отже, метою розрахунку блискавкозахисту електроустаткуванні є визначення місця підключення РВ, при якому напруга на електроустаткуванні не перевищує $U_{дон}$.

Допустима напруга на електроустаткуванні за умовою роботи внутрішньої ізоляції визначається таким чином:

$$U_{дон} = 1,1(U_{ni} - 0,5U_{ном}). \quad (16.7)$$

Тут 1,1 – коефіцієнт, що враховує різницю грозового і випробувального імпульсу, U_{ni} – випробувальна напруга при повному імпульсі для трансформатора, $U_{ном}$ – діюча величина номінальної напруги. Допустимі напруги $U_{дон}$ ізоляції повинні знаходитись нижче ВСХ, яка визначається рівнянням

$$U(t) = A \cdot \sqrt{1 + \frac{T_0}{t}}, \quad (16.8)$$

де A , T_0 – постійні, що визначаються підстановкою випробувальних напруг повним і зрізаним імпульсом при $t = 10$ мкс і $t = 2$ мкс. в (16.8).

Інтервал координації ізоляції для різних мережевих напруг коливається в межах 25÷40% пробивної напруги вентильного розрядника. Розрядник забезпечує необхідний інтервал координації при відстані l від захищаємого обладнання не більш ніж 30÷50 м, причому підстанціям з меншим $U_{ном}$ – відповідають менші відстані l .

16.3. Визначення довжини захищеного підходу до підстанції

Визначення довжини захищеного підходу полягає в знаходженні критичної крутизни набігаючих імпульсів перенапруги. Для цього експериментально визначають криві максимально допустимих напруг $U_{дон}$ в різних точках підстанції в залежності від крутизни набігаючих імпульсів a (рис.16.4).

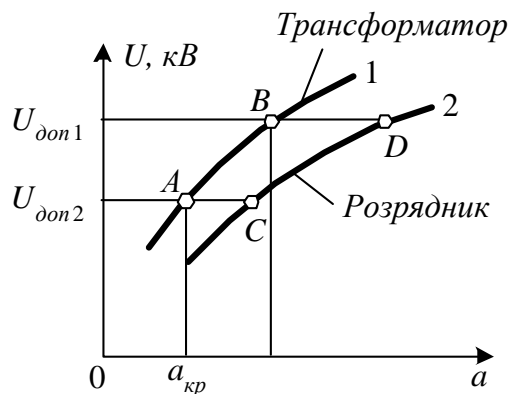

Рис.16.4- Визначення критичної крутизни набігаючих імпульсів в залежності від допустимих напруг: $U_{дон1}$ – на внутрішній ізоляції, $U_{дон2}$ – на зовнішній

Точки перетину A і B дають величину критичної крутизни $a_{кр}$, імпульсу перевищення якої приведе до появи на ізоляції напруги, вищою за допустиму. Найменша крутизна (точка A) є критичною для всієї підстанції в цілому, тому імовірність пошкодження ізоляції обладнання підстанції дорівнює імовірності приходу на підстанцію хвилі з крутизною $a > a_{кр}$. Довжину захищеного підходу до підстанції знаходимо за формулою:

$$l_{з.н.} \geq \frac{U_{50\%}}{a_{кр} \Delta \tau_{\phi}}. \quad (16.9)$$

$\Delta \tau_{\phi}$ - тривалість фронту імпульсу.

16.4. Захист підстанцій різної номінальної напруги

На ПС до 110 кВ і ПС-150÷220 кВ, обладнаних трансформаторами з підвищеним рівнем ізоляції, скоординованим з характеристиками РВС, місце їх встановлення повинно забезпечити захист усього обладнання мінімальним числом розрядників. Між РВС і трансформатором 220 кВ з основним рівнем ізоляції, а також автотрансформатором, трансформатором і шунтуючими реакторами 330÷750 кВ не припустимо встановлення комутаційних апаратів.

Обладнання підстанцій 330÷500 кВ треба захищати не менш ніж двома комплектами РВП, а 750÷1150 кВ – трьома комплектами, – для зниження амплітуди струму імпульса і зменшення падіння напруги на розряднику.

На відміну від ЛЕП-220 кВ, в лініях надвисокої напруги (НВН) використовують комбіновані розрядники РВМК або ОПН, що захищають від комутаційних перенапруг кінець ліній разом з компенсуючими реакторами.

При набіганні грозових імпульсів на вхід трансформаторів з ізолюваною нейтраллю, в обмотках виникають коливання, що призводять до значного збільшення напруги на нейтралі, тому до неї може бути підключений РВ з номінальною напругою на клас нижчою, ніж клас ізоляції трансформатора. Якщо відстань між обладнанням і розрядником $l \leq 10$ м, немає потреби обмежувати крутість набігаючого імпульсу. Це притаманно невеликим ПС (так званим комплектним 35÷220 кВ), приєднаним до транзитних ліній за допомогою відпайок. Завдання полягає у виключенні ударів блискавки поблизу РВ, які можуть пошкодити самий розрядник. Якщо лінія без троса, то необхідні два послідовно приєднаних розрядника, а

ближче до підстанції проліт захистити тросом. Відпайку також необхідно захищати тросом по всій довжині (Рис.16.5).

Розподільчі пристрої 3÷10 кВ захищають від набігаючих імпульсів виносом додаткового комплекту розрядників на лінію. Дуже велика відстань між розрядниками небезпечна через можливість удару блискавки між ними, а мала – через можливість неспрацювання розрядників, винесених на лінію. Оптимальна відстань між ними – 150÷300 м.

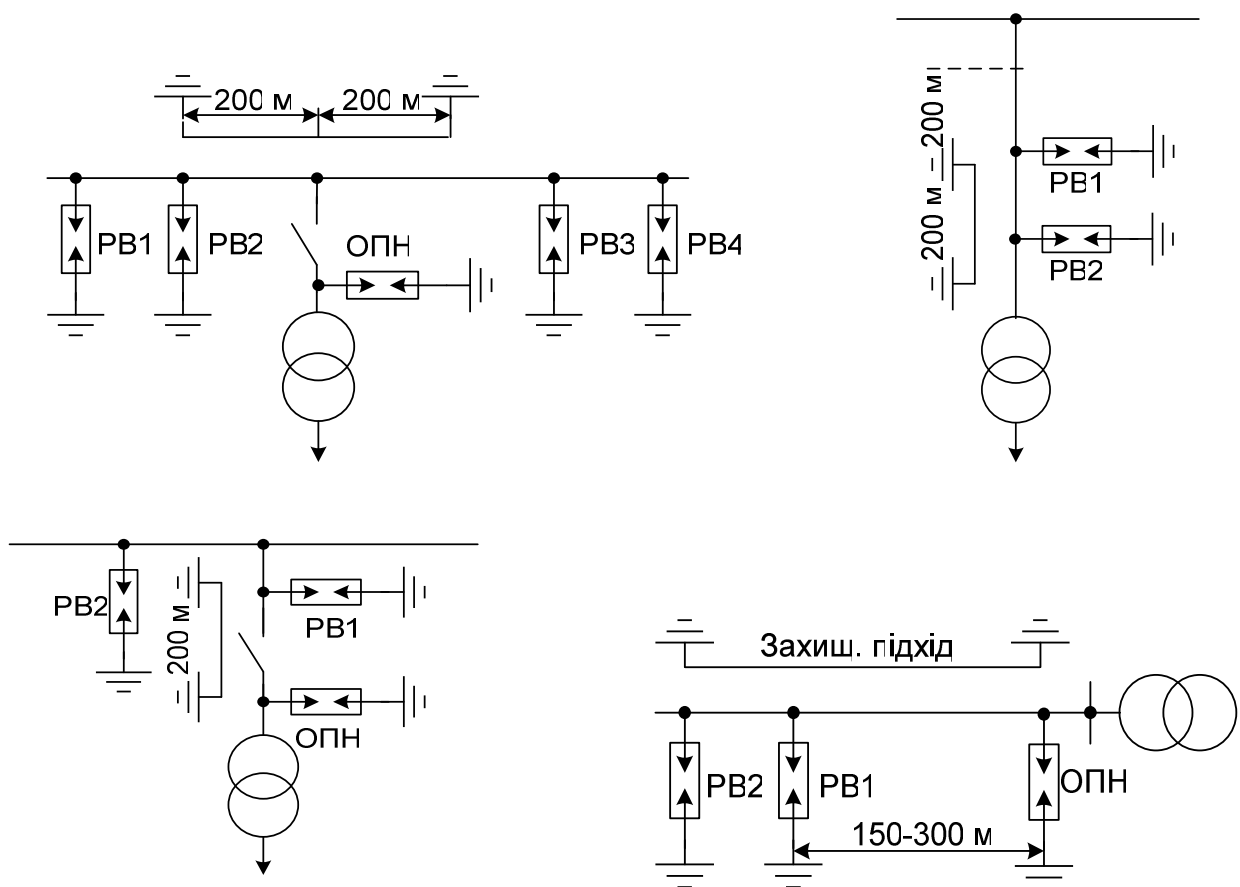

Рис. 16.5 – Варіанти схем захисту комплектних ПС розрядниками

16.5. Ефективність захисту електрообладнання підстанцій

Ефективність захисту ПС характеризується середнім річним числом перекриття ізоляції внаслідок прориву блискавки в зону захисту β_1 , зворотних перекриттів при ударах у блискавковідвід β_2 , перекриттів від

набігаючих імпульсів β_3 . Середнє число перекриттів ізоляції ПС через прорив блискавки в зону захисту:

$$\beta_1 = n_{yd} \cdot P_{np} \cdot P_{nep} \frac{D_z}{100}, \quad (16.10)$$

де n_{yd} – число ударів блискавки в підстанцію за 100 грозових годин; D_z – число грозових годин; P_{nep} – імовірність перекриття ізоляції при ударі блискавки в провід (визначене по $I_{кр}$).

Число зворотних перекриттів при ударі блискавки у блискавковідвід.:

$$\beta_2 = n_{yd} (1 - P_{np}) P_{звор} \frac{D_z}{100}, \quad (16.11)$$

де $P_{звор}$ – імовірність зворотного перекриття при ударі в блискавковідвід (визначається по $I_{кр}$). Критичний струм $I_{кр}$ визначається із рівняння потенціалу, що з'являється на порталі і 50% імпульсної розрядної напруги гірлянди:

$$I_{кр} \cdot R_i + 50 \cdot l = U_{50\%}. \quad (16.12)$$

Тут l – висота кріплення гірлянди на порталі; R_i – імпульсний опір заземлення. Середнє річне число перекриттів через набігаючі імпульси:

$$\beta_3 = 4h_{mp} \left\{ P_\alpha + (1 - P_\alpha) \left[\frac{4h_{on}}{l} P_{on} + \left(1 - \frac{4h_{on}}{l} \right) P_{mp} \frac{D_z}{100} \frac{ml_{zn}}{100} \right] \right\}, \quad (16.13)$$

де l_{zn} – довжина захищеного підходу; m – число повітряних ліній; P_α – імовірність ураження проводу; P_{on} – імовірність перекриття ізоляції на опорі при ударі блискавки в провід; P_{mp} – імовірність перекриття провід-трос при ударі блискавки в трос.

Показник грозостійкості ПС – це число років безвідмовної роботи:

$$M = \frac{1}{\beta_1 + \beta_2 + \beta_3} \quad (16.14)$$

Розрахункові значення M сучасних ПС складають сотні років, що на порядок більше середнього терміну служби електроустаткування.

16.6. Види комутаційних перенапруг

Електричні мережі високої напруги містять сконцентровані та розподілені ємності та реактивності, тому мають коливальні властивості, завдяки запасеній електричній та магнітній енергії. Причина виникнення коливань полягає в плановій або аварійній комутації електричних мереж. Найбільш розповсюдженими випадками комутацій є відключення ненавантажених ліній, відключення ліній при асинхронному ході генератора, автоматичне повторне включення та ряд інших. Кожна комутація призводить до виникнення перехідних процесів, які супроводжуються виникненням перенапружень. Можливі перенапруження і при нестійкому горінні дуги при однофазному КЗ в мережі з ізольованою нейтраллю. Комутаційні перенапруги поділяються на:

- фазні, що діють на ізоляцію відносно землі;
- міжфазні, що діють на ізоляцію різних фаз;
- між контактні.

При проектуванні ізоляції конструкцій необхідно враховувати такі дані:

- кратність перенапруг: $k = U_{max} / U_{найб.роб.}$;
- форму кривої перенапруги, яка визначає тривалість дії напруги на ізоляцію;
- тип електрообладнання, на яке діє перенапряг.

Оскільки ці характеристики мають статистичний розкид, то необхідно визначати імовірність появи перенапруг на протязі певного відрізка часу. Техніко-економічне обґрунтування захисту від перенапруг базується на оцінці статистичних характеристик можливої шкоди (математичне очікування, дисперсія) від дії перенапруги. Імовірність появи комутаційного імпульсу перенапруги є випадковим явищем і описується законом Пуассона:

$$P_{\tau}(1) = \lambda \cdot \tau \cdot e^{-\lambda \tau}, \quad (16.15)$$

де P_{τ} - імовірність появи одної перенапруги за період часу $(0, \tau)$;

$\lambda = \lim[P_{t,\Delta t}(1)/\Delta t]$ – інтенсивність потоку, Δt – інтервал часу. Річне число появи перенапруг з кратністю k дорівнює:

$$N_{k1} \approx 1,58 \cdot N_1 \cdot \exp[-A(k-k')]. \quad (16.16)$$

Тут N_1 – число перенапружень з кратністю $k \geq 1,15$ за рік; A – параметр розподілу. Цей вираз дає змогу розраховувати імовірність пробою ізоляції з врахуванням варіації її розрядної напруги при комутаційних перенапругах. Для ПС-500 кВ річне число появи перенапруг з кратністю $k = 1,15$ дорівнює 130.

16.7. Природа виникнення комутаційних перенапруг:

- перенапруги при відключенні конденсаторів і ненавантажених ЛЕП;
- перенапруги при відключенні ненавантажених трансформаторів;
- перенапруги при неповнофазних режимах;
- перенапруги при почергових замиканнях на землю (нестійка дуга);
- перенапруги ферорезонансні;
- перенапруги при відключенні великих струмів (після КЗ);
- перенапруги при АПВ.

При ввімкненні блочних схем: трансформатор – ЛЕП без вимикача на стороні лінії перехідний процес супроводжується появою вільних складових коливань магнітного потоку трансформатора, співпадіння яких з вимушеною складовою, коливань призводить через $1/2$ періоду промислової частоти до насичення магнітного потоку і появи висших гармонік. Оскільки вільна складова магнітного потоку затухає повільно (десятки періодів частоти 50 Гц), - перехідний процес достатньо тривалий і супроводжується значними перенапругами. Це явище, яке є небезпечним для ізоляції, вентильних розрядників і ОПН, називають *перехідним резонансом*.

Розглянемо перенапруги, що виникають при включенні розімкненої лінії (рис.16.6).

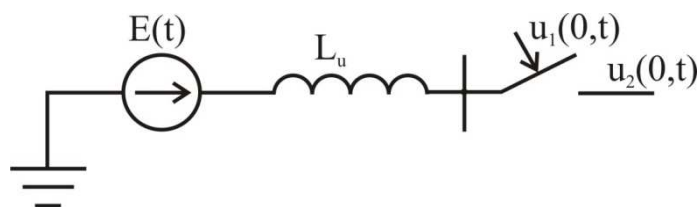

Рис. 16.6 – Еквівалентна схема розімкненої лінії

Розімкнена лінія довжиною l з внутрішньою індуктивністю L_0 і джерелом синусоїдальної напруги $E(t)$ приєднується до навантаження. Внаслідок перехідних процесів в лінії виникають вимушені та вільні коливання. Амплітуди вільних коливань утворюють знакозмінний ряд, члени якого зменшуються зі збільшенням номера гармоніки. При $t = 0$:

$$A_{уст} - A_1 + A_2 - A_3 + \dots = 0, \quad (16.17)$$

де $A_{уст}$ – амплітуда вимушеної складової, A_1, A_2, A_3 – амплітуди гармонік вільних складових коливань. Звідси $A_1 > A_{уст}$, тобто амплітуда першої вільної гармоніки більша за вимушену складову. В момент часу $t = \pi/\omega$ максимальна величина вимушеної і перших двох вільних складових співпадають:

$$U_{max} \approx A_{уст} + A_1 + A_2. \quad (16.18)$$

При цьому ударний коефіцієнт, що характеризує величину перенапруги:

$$K_{уд} = (U_{max}/A_{уст}) \approx (A_{уст} + A_1 + A_2)/A_{уст} = [1 + (A_1 + A_2)/A_{уст}] > 2. \quad (16.19)$$

Максимальна напруга на кінці лінії U_{max} визначається кутом включення φ і частотою вільних ω_l і особистих ω коливань, які визначають амплітуду вільних коливань A_i . Звідки при $\omega_l/\omega > 1$ амплітуда вільних складових максимальна при кутах включення 90° або 270° . Це означає, що чим більше кут включення відрізняється від 90° , тим менша амплітуда особистих коливань. При $\omega_l/\omega \leq 1$ амплітуда вільних коливань максимальна при куті включення 0 або 180° . Це можливо при включенні в ЛЕП послідовно ємностей для компенсації індуктивного опору лінії (ППК – пристрій поздовжньої компенсації), який зменшує $K_{уд}$ поблизу максимуму.

У мережах з ізольованою нейтраллю перенапруги виникають при однофазному замиканні на землю (ОДЗ) та нестійкому горінні дуги і супроводжуються зміщенням нейтралі системи, що може бути спричинено остаточною зарядом ємностей лінії при погасанні дуги. При цьому максимальна напруга U_{max} досягає $3,1 \cdot U_{фазне}$ і можливі масові випадки перекриття ізоляції на здорових фазах.

Електричні мережі містять велику кількість реактивних елементів – ємностей та індуктивностей, що утворюють цілий ряд коливальних контурів і, накопичивши електричну й магнітну енергію, можуть призводити до виникнення резонансних явищ при відключеннях навантаження лінії. Таки перенапруги називають *резонансними* і найбільш небезпечні серед них – *ферорезонансні*, що виникають при насиченні магнітопроводів трансформаторів та електричних машин. Їх небезпека полягає як у високих амплітудах перенапруг ($3,8-4,2$) U_{ϕ} , так і тривалості дії на ізоляцію, яка дорівнює часу існування неповнофазного режиму і може призводити до пошкодження РВ, ОПН і трансформаторів напруги. АПВ використовують для ефективного гасіння дуги шляхом відключення пошкодженої ділянки лінії з обох сторін від місця КЗ. Максимальні перенапруги виникають при повторному включенні розімкненої лінії і обумовлені *ємнісним ефектом* та великим значенням ударного коефіцієнта.

16.8. Обмеження комутаційних перенапруг

Комутаційні перенапруги можуть перевищувати рівні ізоляції електроустановок 330 -500кВ ($2,5U_{\phi}$) і 750кВ ($2,1U_{\phi}$), тому використовують їх примусове обмеження такими заходами:

- обмеженням числа режимів (при яких можуть виникати перенапруги), – за допомогою схемних рішень;
- обмеження амплітуд встановлених перенапруг, що призводить до зниження амплітуд перехідного процесу;

- обмеження амплітуд комутаційних перенапруг за допомогою РВ, ОПН або вмонтованих у вимикачі шунтуючих резисторів;
- підбір таких початкових значень перехідного процесу, при яких амплітуди вільних коливань мають мінімальні величини (наприклад, прискорення стікання заряду з лінії в паузу АПВ), або керування моментом включення вимикача;
- підключення лінії спочатку до більш потужної шини;
- попереднє (до комутації лінії) підключення реакторів поперечної компенсації на вищій та середній напругах.

Для зниження амплітуд комутаційних перенапруг встановлюють при включенні ліній знижені коефіцієнти трансформації силових трансформаторів. Обмеження амплітуд комутаційних перенапруг відбувається або за рахунок розсіювання енергії вільних коливань в нелінійних резисторах РВ, що включені між фазою та землею, або за допомогою резисторів, вбудованих в вимикачах. Дія шунтуючих резисторів полягає у демпфіруванні вільних коливань напруги при включенні ненавантажених ліній і зменшенні остаточного заряду в лінії при її відключенні або АПВ.

Ефективним захистом від перенапруг є підключення паралельно контактам високовольтних вимикачів відносно землі ОПН, які суттєво обмежують число повторних запалювань дуги і, тим самим, виключають можливість віртуальних зрізів струму. Крім того, ОПН обмежує перенапруги при обриві струму. Так, при відключенні пускового струму електродвигунів 630 кВт з кабелем 250 м, відключення відбулось з 5-ю повторними пробоями, а без ОПН – з 11. Використання ОПН можливо і для обмеження дугових перенапруг, що підтверджено експериментально при таких умовах:

- включення та відключення холодного електродвигуна;
- відключення та включення при ОДЗ зі сторони живлючої мережі;
- неповнофазні комутації електродвигуна з кабелем;
- штучне збудження дугового замикання на землю;

- відключення та миттєве включення;
- включення та миттєве відключення.

ОПН суттєво обмежує перенапруги з рівнем $2U_{ф\max}$ і струмами $I_{\max} \leq 100\text{А}$, при $\tau_i = 100\text{ мкс}$.

Запитання для самоконтролю

1. Які методи захисту підстанцій від набігаючих перенапруг?
2. Як визначити довжину захищеного підходу до підстанції?
3. Назвіть загальні причини виникнення комутаційних перенапруг.
4. Наведіть класифікацію комутаційних перенапруг.
5. Як визначити імовірність появи комутаційної перенапруги?
6. Назвіть види комутаційних перенапруг та їх характеристики.
7. В чому причина появи *перехідного резонансу*?
8. Механізм виникнення перенапруг при комутації розімкнутої лінії.
9. Який зміст поняття «ударний коефіцієнт» при комутації лінії?
10. У чому причина виникнення *ферорезонансних* перенапруг?
11. Які існують методи обмеження комутаційних перенапруг?

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Базуткин В.В., Ларионов Ю.С. Техника высоких напряжений –М.: Энергоатомиздат, 1996. -464 с.
2. Защита сетей 6-35 кВ от перенапряг. Под ред. Халилова Ф.Х. Энергоатомиздат, С-Пб, 2002, 270 с.
3. Руководство по защите электрических сетей 6-1150 кВ от грозовых и коммутационных перенапряжений. Минтопэнерго РФ,- СПб, 1999.- 353 с.
4. Техника высоких напряжений (теоретические и практические основы применения). Пер. с нем. под ред. Ларионова. –М.: Энергия, 1986.- 456 с.
5. Техника высоких напряжений. (под ред. Г.С.Кучинского).-СПб.: Энергомашиздат, 2003, 256 с.
6. ГКД 34.20.302 Норми випробування електрообладнання. - Київ-2004, 217с.

ДОДАТКОВА ЛІТЕРАТУРА

6. Перенапряжения и молниезащита. Учебное пособие для слушателей системы повышения квалификации и переподготовки кадров. (под ред. В.П.Горелова), Новосиб. акад. водн. трансп., 2002, 234 с.
7. Горелов С.В., Татьянченко Л.Н., Хомутов С.О. Изоляция и перенапряжения в системах электроснабжения: Учебн. Пособие,,: Барнаул: Узд-во АлтГТУ, 2002, 324 с.
8. Кучинский Г.С., Кизеветтер В.Е., Пинталь Ю.С. Изоляция установок высокого напряжения. М.: Энергоатомиздат, 1987.-368 с.
9. Чунихин А.А., Жаворонков М.А. Аппараты высокого напряжения. Учеб.пособие для вузов. - М.: Энергоатомиздат, 1985.- 432 с.
10. Неклепаев Б.Н., Крючков И.П. Электрическая часть станций и подстанций. – М.: Энергоатомиздат, 1989.- 604 с.
11. ГКД 34.35.512 Средства защиты от перенапряжения в электроустановках 6-750 кВ. Киев, 2004.-134с.

ПРЕДМЕТНИЙ ПОКАЖЧИК

А

Атмосферні перенапруги – 9
Амбіполярна дифузія – 19
Автоелектронна емісія – 20,81
Атмосферні опади – 43
Акустичний шум – 45
Амплітуда імпульсу – 50
Активний опір – 72
Аморфні діелектрики – 89
Абсорбція – 99
Апарати захисту – 119

Б

Бар'єрний ефект – 29
Біполярна корона
Біполярна корона – 42
Блискавки струм – 57
Блискавководи – 61
Блискавко захист – 148

В

Вторинна електронна емісія – 20
Вторинні електрони – 21
Внутрішня ізоляція – 36
Втрати електроенергії – 46
Вольт-секундна характеристика – 49
Випробувальний трансформатор – 107
Вводи високовольтні – 112
Вентильний розрядник – 122
Відбиття коефіцієнт – 133

Г

Грозові перенапруги – 8
Грозостійкість ЛЕП – 9, 138
Газові діелектрики – 12
Гази електронегативні – 14
Гradient потенціалу – 28
Градирування ізоляції – 34
Головний розряд – 53
Гідрофобні покриття – 81
Головна ізоляція – 95

Д

Дифузія – 16
Довгі повітряні проміжки – 52
Дуговий розряд – 78, 81
Дуги часткові – 78
Довжина шляху витоку – 80
Дисоціація – 73
Діелектрики – 73
Діелектричні втрати – 109
Довгоіскрові розрядники – 127

Е

Електродинаміка – 7
Електрони – 15
Електромагнітні процеси – 12
Електромагнітні хвилі – 17
Електростатичний радіус лавини – 20, 58
Ефект полярності – 29
Електрична міцність – 33,77
Електричний пробій – 90
Електричні старіння – 114
Енергія активації – 118

З

Заряд ядра – 15
Збудження атома – 16
Зона іонізації – 41
Зворотне перекриття – 60
Зона захисту – 62
Заземлення – 69
Зовнішнє середовище – 79
Захисний проміжок – 120
Захищений підхід – 149
Захист підстанцій від набігаючих імпульсів – 148

І

Ізоляція - 7
Іонізація - 16
Ізолятори – 33, 112

Імпульсна напруга - 49
Індуктовані заряди - 56
Іскрова зона – 71
Імпульсний коефіцієнт – 71
Індуктивний опір – 72
Іскровий ефект – 73
Іонізаційний проміжок – 92
Імпульсна корона – 135
Імовірність перекриття – 137,147
Інтервал координати ізоляції-153

К

Координація ізоляції – 10
Комбінована ізоляція – 11
Коефіцієнт ударної іонізації - 18
Коефіцієнт дифузії – 19
Коефіцієнт вторинної іонізації-22
Кінетична енергія електрона – 22
Конденсаторні обкладинки – 36
Коронний розряд – 39
Коефіцієнт не гладкості проводів-40
Коефіцієнт імпульсу – 51
Канал ковзного розряду – 75
Крутість фронту імпульсу – 76
Коефіцієнт кумулятивності – 92
Контроль ізоляції – 103
Коефіцієнт гасіння – 123
Коефіцієнт заломлення – 134
Коефіцієнт відбиття – 134
Комутаційні перенапруження – 158

Л

ЛЕП – 9
Лавина електронів – 14
Лавинного розряду теорія -24
Лідер – 52
Лідера канал – 53

М

Маса електрона – 16
Маса протона – 19
Між електродний проміжок – 30
Масло трансформаторне – 84
Механізм пробою – 89

Міграційна поляризація – 98
Маркування вводів – 113
Магнітне гасіння дуги – 123

Н

Найбільша допустима напруга - 8
Несамостійний розряд - 21
Напруга розряду - 23
Напруженість поля - 27
Напівпровідникові покриття - 38
Напруга мокро розрядна - 104
Напруга випробувальна - 105

О

Однорідне поле - 25
Однорідні діелектрики - 36
Об'ємний заряд - 46
Об'єкти захисту - 61
Одиночний блискавідвід-93
Орієнтаційна поляризація-97
Обмежувач перенапруги-126
Обмеження комутаційних перенапруг - 162

П

Перенапруга – 7, 56
Позитивні іони - 18
Пашена закон - 23
Поверхня еквіпотенційна-26
Пробивна напруга - 50
Перекриття ізоляції -60
Поверхневий розряд -74
Поздовжня ізоляція - 94
Поляризація діелектриків-96
Показник грозостійкості-158

Р

Рухливість електронів – 19
- / - іонів - 19
Радіус лавини - 20
Робота виходу електрона-21
Рекомбінація - 21
Регулювання електричних полів - 26
Розщеплення фаз - 41

Радіоперешкоди - 47
Реактори – 113

С
Середня напруга – 8
Структура атома – 13
Стример – 26
Струм блискавки – 53
Самостійний розряд – 29
Світіння каналу блискавки-57
Стрила прогину – 68
Стаціонарний опір – 71
Струм абсорбції – 101
Старіння ізоляції – 114

Т
Трехзарядні іони – 18
Термоелектронна емісія – 21
Термоіонізація – 21
Тривалість імпульсу – 49
Термін розряду – 51
Тангенційна складова – 74
Трекі – 75
Тепловий пробій – 92
Трансформатор – 93
Тангенс δ – 93
Теплове старіння – 117
Трубчастий розрядник – 121

У
Ударна іонізація – 17
Уніполярна корона - 49
Уражаючі фактори розряду – 73
Удар блискавки – 139. 141
Ударний коефіцієнт – 161

Ф
Фотоіонізація - 21
Фазна напруга – 39
Формування розряду - 27
Формула Піка – 40
Фронт імпульсу – 57
Фарфорові ізолятори – 111

Х
Характеристика запалювання
корони - 42
Хвиля перенапруги - 50
Хвильові процеси в ЛЕП – 132
Хвильовий опір - 132
Хвиля відбита - 133
---/--- заломлена - 134

Ч
Число ізоляторів гірлянди- 35
Чохол корони - 39
Часткові дуги - 78
Часткові розряди - 108
Число ударів блискавки -136
Число перекриття ізоляції - 137

Ш
Шлях витоку струму - 78
Штирьові ізолятори - 112

Є

Навчальне видання

Рой Віктор Федорович

Конспект лекцій

з курсу

«Техніка високих напруг»

(для студентів 4 курсу денної і заочної форм навчання
за напрямом підготовки 6.050701 «Електротехніка та електротехнології»
(0906 «Електротехніка») зі спеціальності «Електротехнічні системи
електроспоживання» та слухачів другої вищої освіти)

Відповідальний за випуск *О. Г. Гриб*

Редактор *М. З. Аляб'єв*

Комп'ютерне верстання *Є. Г. Панова*

План 2009, поз. 94 Л

Підп. до друку 24.09.2009 р.

Формат 60×84 1/16

Друк на ризографі.

Ум. друк. арк. 7,1

Тираж 100 пр.

Зам. №

Видавець і виготовлювач:

Харківська національна академія міського господарства,
вул. Революції, 12, Харків, 61002

Електронна адреса: rectorat@ksame.kharkov.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи:

ДК № 731 від 19.12.2001